

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပန်းရတနာ

ရင်ခုက်အံ့ဆွဲ

www.burmeseclassic.com

L လင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၉၄၀၈၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၆၅၀၈၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၉
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ကြည် (ခေါ်) ဦးသစ်လွင်

ကံ့ ကော်မြိုင် စာပေ

အမှတ်(၁၁၃)ရွှေပြည်သာလမ်း(၆)ရပ်ကွက်၊သာကေတ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မေသက်ခိုင်

(ပြည်စုံပုံနှိပ်တိုက်)

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း: (CIP)

ပန်းရတု
ရင်ဝက်အံဆွဲ / ပန်းရတု ။ - ရန်ကုန် ။
ကံ့ ကော်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၀၉ ။
(၃၇၉) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၈.၅ စင်တီမီတာ
(၁) ရင်ဝက်အံဆွဲ ။

ပန်စာပေ
ရင်ဝက်အံဆွဲ

အခန်း(၁)

မိုးတွေက သည်းကြီးမဲကြီးကိုရွာနေသည်။ ဘယ်
 အငြိုးနဲ့များ ဒီလောက်တောင် ရွာနေရလဲမသိပါ။ မိုးရေ
 စက်တွေက ခေါင်မိုးပေါ်လာကျသံကပင် တဝန်းဝန်း တ
 ခိုင်းခိုင်းမြည်နေသည်။ မိုးအေးအေးနှင့် ကွေးကာ တစ်အိမ်
 လုံးကတော့ အိပ်မောကျနေကြသည်။ ရွက်နုဝါတစ်
 ယောက်သာ အိပ်မရပဲ မျက်စိကြောင်နေသည်။ တကယ်
 ဆို တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်က ဒဏ်ရာအားလုံးကို ပျောက်ကင်း
 အောင် ကုသဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့အချိန်ဆိုပေမဲ့ နုဝါ
 အတွက်တော့ အခုထိသွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေတုန်းပါပဲ။
 ခေါင်းကိုတချက်ရမ်းပြီးအားလုံးကိုမေ့ပြစ်ဖို့ကြိုးစား
 လိုက်ပေမယ့်နားထဲမှာတော့ မောင့်အသံတွေက တစ်လည်
 လည်နှင့် ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။

“မင်းကို မင်း မာန်စွတ်တက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ့မင်း
 ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ ပညာပေးချင်ရုံ

သက်သက် မင်းဘေးနားကို လာခဲ့တာ။ တကယ်တော့မင်းက ငါထင်ထားတာထက်ကို ပိုပြီးပျော့ညံ့လွန်းနေတယ်။”

နဝါ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခါရမ်းလိုက်သည်။ တော်ပြီမကြားချင်တော့ဘူး။ နဝါ အိပ်မရသည့်အဆုံး အိပ်ရာပေါ်ကထကာ အိပ်ဆေးတစ်လုံးကောက်သောက်လိုက်သည်။ ဒါတောင်မှ တော်တော်ကြာအောင်ဘုရားစာတွေရွတ်နေလဲ စိတ်က ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်နှင့် တော်တော်နဲ့ကို အိပ်လို့မရချေ။ နားထဲမှာလဲ ဝေယံကို အသံများကလည်း မောင့်ကိုကျော်ကာ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်...ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ။ ခင်ဗျားရက်စက်လွန်းတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား မချစ်နိုင်ရင်အစထဲကမျှော်လင့်ချက်ပေး မထားသင့်ဘူး။ ခင်ဗျားသက်သက် အရူးလုပ်တာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်။ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော် အချစ်တွေ မှန်ကန်ရင် ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော်လိုကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံဆည်းပါရစေနဲ့။”
တကယ်လားမောင်ရယ်။ တကယ်ပဲ သူ့ကို

စာတွေက နဝါကို အဆိပ်သင့်စေခဲ့တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် နဝါကို မချစ်ခဲ့ဖူးဆိုတာကိုတော့ နဝါလက်မခံပါရစေနဲ့နော်...။

နဝါ ရင်ဘတ်ထဲက စူးအောင်လာသည်။ စားပွဲဘေးတွင်ရှိသော Nitroဆေးလေးကို လျှာအောက်တွင် ငုံ့ထားရင်း အသက်ကို မှန်မှန်လေးရှုနေမိသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို နဝါမစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ဆရာဝန်ကလဲ နဝါကို စဉ်းစားခွင့်မပေးပါ။တကယ်ဆို နဝါက မှားခဲ့တာလား အမှားတွေကပဲ နဝါဆီရောက်လာတာလား နဝါမသေချာပေမဲ့ အရာအားလုံးကတော့ သိပ်ကိုနှောင်းခဲ့ပါပြီ။

အခန်း(၂)

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်စတက်ရတော့ မည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး အထူး တက်ကြွနေကြသည်။ ပထမဆုံးကျောင်းကို အဖြူ အစိမ်း လွတ်ပြီးကိုယ်နှစ်သက်သောအဝတ်အစားများဝတ်ကာတက် ရမှာဖြစ်သဖြင့်ရင်ခွန်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ယောက်ျားလေး များဆိုလဲ အတန်းထဲမဝင်နိုင်ပဲ၊ ကျောင်းပေါက်ဝ ပေါ်တီကို အောက်တွင်လာသမျှကောင်မလေးများကိုရှိုးကာအမှတ်ပေး အကဲဖြတ်နေကြသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်လဲ သူများ နည်းတူ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် လာသမျှကောင်မလေး များကို ငေးမောဝေဖန်နေကြသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ သူငယ် ချင်းအုပ်စုထဲတွင် အာကာ က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ဘယ်အ ချိန်တုန်းထဲကများ သောင်းကျန်းချင်စိတ်များကို မြို့သိပ် ထားခဲ့ရလဲမသိ။ အခုတော့ အတန်းထဲသွားမည်ဆိုတာကို

ဘယ်လိုမှခေါ်မရဘဲ ဒီမှာတင် ဝဲလည်လိုက်နေသည်။ ကောင်မလေးများကလည်း ပုံစံစုံ၊ ဒီဇိုင်းစုံနှင့် သူ့ ထက်သူ ပိုလှနေသည်။

“ကောင်မလေးတွေများလှလိုက်တာကွာ..” အာကာ၏ အာလုပ်သံကြီးကြောင့်အနားတွင်ရှိ သောဘုန်းမြင့်မိုရ်မင်းမင်းနှင့်ရဲရင့်တို့ကထရယ်ကြလေသည်။

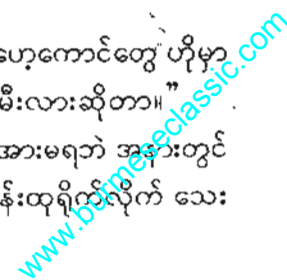
“ဟေ့ကောင် မင်းအဲ့လို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံကြီး နဲ့ပြောနေတာ ဒါပါနဲ့ဆို ၉၉ ကြိမ်ရှိပြီ။”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ယောက်ျားပဲ ပြောမှာပေါ့။ အကြိမ်၁၀၀ ကိုတော့ အလှဆုံးကောင်မလေးကို ပြောမယ်။”

ရဲရင့်ကတော့ မနိုင်ဘူးဆိုသော သဘောနှင့်ခေါင်း ခါပြသည်။ ရဲရင့်ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် အာကာက တော့ တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်နိုင်လောက်အောင် သူ့အာရုံနှင့် သူ့ရှုပ်နေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့် မင်းမင်းတို့သာ မနေ့က ကြည့်ခဲ့သော ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကို ထိုင်ပြောနေကြ သည်။

“ဟ..ဟာ ..မိုက်တယ်ကွာ ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း လူလား၊နတ်သမီးလားဆိုတာ။”

အာကာက အပြောနှင့်တင် အားမရဘဲ အနားတွင် ရှိသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုပင် တဖုန်းဖုန်းထုရိုက်လိုက် သေး

သည်။ အာကာ၏ ညွှန်းဆိုချက်နှင့် အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများက ရှေ့တည့်တည့်ကို ဦးတည်သွားသည်။

ကျောင်းပေါ်တီကိုကျော်ကာ ကားပါကင်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းသွားသောကားသုံးစီးသည်ပါကင်ကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နှင့် သုံးစီးအပြိုင်ထိုးလိုက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးက ချစ်စရာအနီရဲ့ရဲ့ ပြိုင်ကားပုံ 97 model mitsubishi GTO

ကားနီနီရဲ့လေးပေါ်မှအနက်တွင်အနီများရောယှက်ထားသောရင်ဖုံးနှင့်ပတ်ထဘီလားကိုခေတ်မှီမိုလေးဝတ်ဆင်ထားသည့်ကောင်မလေးက အရင်ဆုံးဆင်းလာလေသည်။

သူမလေးက သူမ၏ဆံပင် တိုတိုလေးများကိုမရမကစုစည်းထားကာ ဆံပင်လေးများက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စထွက်ကျနေပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ နားကွင်း နီနီရဲ့ရဲ့လေးကလဲ သူမဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ချစ်စရာကောင်းစွာ လှပနေသည်။

သူနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် 2007 model Mark အနက်ရောင်ရွဲရွဲကြီးပေါ်မှ ဆံပင်ကျောလယ်လောက်ကောက်ကောက်ခွေခွေလေးများကို ဖြန့်ချထားကာ ကုလားမင်းသမီးလေး တစ်ယောက်လို လှပနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆင်းလာလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးက အသားဖြူသော်လည်း ကုလားမလေးများလို မျက်ခုံးမျက်လုံးလေးများက လှပလွန်းနေသည်။ သူမမျက်ဝန်းများက အဝေး

ကကြည့်တာတောင်တော်တော်လေးတောက်ပကာလင်းလက်ရွှန်းစိုနေသည်။

ထိုနောက်မှာတော့ အစိမ်းရောင်တောက်တောက် 97 model Honda CR-V ကားလေးပေါ်မှ နိုင်ငံခြားမင်းသမီး ကက်သရင်းဇီကာဂျွန်းလား ထင်ရလောက်အောင်တူသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆင်းလာလေသည်။ ထိုကောင်မလေးက ကျောလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးများနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်လဲ မော်ဒယ်တစ်ယောက်လိုလှပနေသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ပါက နိုင်ငံခြားသူလို ထင်ရလောက်အောင်ပဲ သူမရုပ်ရည်လေးက ဘိုဆန်နေသည်။

အားပါး ..အာကာပြောလဲပြောချင်စရာပင်လှလိုက်တာမှ စက်စက်ကိုယိုနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်လာသော သူမတို့၏ မျက်လုံးတွေကြည့်ရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်လှထင်ပုံမရချေ။ သုံးယောက်သား စကား ပြောကာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သိပ်ဂရုမစိုက်ချေ။ ဒီလောက် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ယောက်ျားများ၏ မျက်လုံးများကိုလည်း အဖက်မလှုပ်ပဲ အေးအေးလူလူပင် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

ထိုကောင်မလေးသုံးယောက်အနားက မပြတ်ခင်တော်တော်လှမ်းလှမ်းထဲကလဲ ရေမွှေးနံ့ကထောင်းထောင်း

ထကာ လူကိုအရင်ကြိုဆွဲဆောင်နေသည်။ အနံ့ရထဲကလဲ အကောင်း စားရေမွှေးမှန်း သိသာလွန်းသည်။ အနံ့လေးက သင်းသင်းလေးနှင့် ရင်ထဲကို အေးချမ်းကာအမောပြောသွား သလိုပင်။

“ကဲ စိမ်းလဲ့ရော၊ ဘရဏီရော နှစ်ယောက်လုံး ရှုံးတယ်နော်။ အဲ့တော့ နုဝါကိုမုန့်ကျွေးဖို့သာ ပြင် ထား။ ပြောပါတယ် နုဝါနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကားပြိုင် မမောင်းချင်ပါနဲ့ဆို။ အခုတော့ ကျွေးရတော့မယ် မှတ်လား။”

“တော်ပါ မိန်းမရယ်။ တော်ပါတယ်ဆိုမှ လာကြွား နေသေးတယ်။”

“ဟုတ်ပါ့ ဟုတ်ပါ့။”

ရှုံးတဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဆံပင်တိုတို လေးကိုမရမကစုစည်းထားသောနုဝါဆိုသောကောင်မလေး ကို မကျေမနပ်ပွစိပွစိလုပ်နေကြသည်။ သူမ ကလဲ လုပ်ချင် စရာကောင်းလောက်အောင် ဟိုနှစ်ယောက်ကို ထပ်ကလိ နေတာဖြစ်သည်။

“လှလိုက်တာ နတ်သမီးလား။”

“ဟေ့ ဘေဘီ ချစ်လေး လှမှလှပဲ...”

ထိုကောင်မလေးများအဖြတ်တွင် ယောက်ျားလေး များ၏ ထုံးစံအတိုင်းဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ ထိုသုံးယောက်

က တော့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ အဖက်မတန်သလိုလုပ် သွား သည်။ ဒီထဲတွင် ဟိုနုဝါဆိုသော ကောင်မလေးက ပိုဆိုး သည်။ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ လှပသော မျက်နှာလေးကိုပင် အကျည်းတန်အောင် မွဲရွဲလိုက်လေသည်။ ပြောသည့်ကောင် တွေမသိ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပင် ဒီကောင်မလေး ပုံစံကိုကြည့်ကာ အမြင်ကတ်သွားသည်။

ဘာလဲဟ။ ဒါဘာ ဒီခိုင်းလဲ ပုံစံကိုက မတူသလို လိုမတန်သလိုလိုနဲ့ ဘာလှိုင်းကြီးကို မာန်တက်နေပုံရသည်။

“ဟေ့ကောင် သားကြီး သုံးယောက်လုံးက အမိုက် စားလေးတွေကြီးပဲ ငါသွားလေ့လာလိုက်ဦးမယ်။ လိုက်မလား။”

“သွား သွား။ ငါတော့မလိုက်ဘူး။ ဒီလောက်မာန် တက်နေတဲ့ဟာမလေးတွေကိုများ။”

“မလိုက်ရင်နေ ငါတော့ကြိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ တက်ပစေပေါ့၊ ဒီလောက်လှပြီး ဒီလောက်ပြည့်စုံ မှတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိမှာပေါ့။ ဘယ်သူ တွေလိုက်မလဲ။”

“ငါတို့လိုက်မယ်။”

ဘေးနားတွင်ရှိသော နှစ်ကောင်လုံးက တစ်လေ့လဲ ထဲပင်။ ချက်ခြင်းပင် ကျောမိုးအိတ်လေးလွယ်ကာ ထွက် သွားကြသည်။ အရင်ကဆို အာကာကသာ ကောင်မလေး

တွေကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ကျန်သည့် ကောင်တွေက အေးဆေးပင်။ အခုတော့ သူတို့ကအဖွဲ့ညီကာ ဘုန်းမြင့်မိုရ် တစ်ယောက်သာ သက်သက်ကွဲကျန်ခဲ့သည်။ အဖွဲ့မကွဲ အောင် သူတို့နဲ့ လိုက်ဖို့ကြတော့လဲ ဒီလောက်မာန်တက် နေသည့်ကောင်မလေးတွေနောက်များ မလိုက်ရေးချ မလိုက် ချင်ပေ။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ကန်တင်းမှာစောင့်နေမယ်။ ပြီး ရင်လိုက်ခဲ့။”

ဒီစကားကိုပင် သုတ်ခြေတင်မနည်းပြောလိုက်ရ သည်။ တစ်ယောက်ထဲယောင်ချာချာနှင့် ကန်တင်းသို့ ထွက် လာခဲ့သည်။ ကန်တင်းကတော့ အရောင်အသွေးစုံစွာနှင့် သက်ဝင်လှပနေပါသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဇိမ်နှင့်ဆွဲ သောက်ရင်း ဟိုကောင်တွေကို တော်တော်ကြာအောင် စောင့် နေရသည်။ တော်တော်ကြီးကြာမှ မသာမယာမျက်နှာများ ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရုပ်တွေက ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဟိုက ကောလွတ် လိုက်ပြီမှတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကလဲ။”

မဟုတ်ပါဘူးသာပြောတယ် ဒီကောင်တွေရုပ်က တစ်ခုခုအားဖြစ်လာပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ပြော။ အာကာ..မင်းပြော။”

“ဒီလိုကွ.....”

အာကာက မျက်မှန်ကိုပင့်ရင်းစကားကိုမပြောလေ သည်။.....

အခန်း(၃)

ရွက်နုဝါတို့ လျှောက်လာရာလမ်းတစ်လျှောက် လုံးတွင် ရီသဲ့သဲ့ပြောသူကပြော။ “ဂူး..အူး။” ဆိုအူသူက အူနှင့် သုံးယောက်လုံးဒေါသ ထွက်လာကြသည်။ ဒီကြားထဲ နောက်ကနေတစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဘယ်ညာ၊ တယ်ညာဆိုပြီးအော်နေသော ယောက်ျားလေးများကြောင့်လည်း ဒေါသအရှိန်က ပိုမိုမြင့်တက်လာသည်။ စိတ်ကို ထိန်းရင်း လမ်းလျှောက်လာသော်လည်း “အသဲလေး ဖြေးဖြေးလျှောက်လေ နောက်ကနေလိုက်ရတာ မောတယ်။” ဆိုသော အသံလဲကြားရော ဒေါသအရှိန်က အမြင့်ဆုံးအထိ ဆောင့်တက်သွားသည်။

သုံးယောက်သား တိုင်ပင်စရာမလိုပဲ ခြေစုံရပ်ကာ နောက်ကလိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလျှက်သားဖြစ်သွားသည်။

“နင်စောနက အသဲလေးလိုခေါ်တာ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ။”

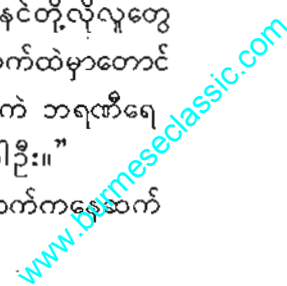
ရွက်နုဝါက ခါးကိုထောက်ရင်း နောက်ကလိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။ ရွက်နုဝါ၏ စားမတတ် ဝါးမတတ်ကြည့်သော အကြည့်စူးစူးကြောင့်လည်း ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုနှင့်လူကော၊ rapper ဝံ့ဝံ့တံတံထားသော လူပါ နှစ်ယောက်လုံးကိုယ်ရှိန်တော့ သတ်သွားသည်။

“ဟီး သုံးယောက်လုံးကို ပြောတာပါ။ ခင်ချင်လို့ပါ။”

“အိုကေ။ ငါကတော့ ပေါက်လွှတ်ပဲစားလူတွေနဲ့ မခင်တတ်ဘူး။ ပြီးတော့နင်တို့လို မိန်းမ မမြင်ဖူးပဲ နောက်ကနေ လိုက်ကြောင်နေတဲ့ ခပ်ပေါပေါ ယောက်ျားတွေဆို စကားကိုပြန်မပြောချင်ဘူး။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တော့ နင်တို့ဘာသာမေးကြည့်ပေး။”

“နင်ပြောပြီး စိမ်းလဲပြောမယ်။ နင်တို့လိုလူတွေနဲ့ အပြင်မှာ ခင်ဖို့မပြောနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်ဘူး။ ကဲ ဘရဏီရေနားလည်အောင်ပြောလို့မပါဦး။”

“အိုကေ စိမ်းလဲ။ သတ္တိရှိလို့နောက်ကနေဆက်

ပြီးလိုက်ခဲ့ချင်တယ်ဆို လိုက်ခဲ့လိုက်လေ။ကျောင်း
ပွင့်ပွင့် ချင်းနေ့ပဲ ပါမောက္ခရုံးခန်းပဲရောက်မလား။
ရဲစခန်းပဲ ရောက်မလား သိရတာပေါ့။ ရှင်းတယ်
နော်။”

ထိုသုံးယောက်၏ လေသံများကြောင့် ဘေးနား
တွင်မသိမသာလိုက်ပါလာသောကောင်လေးများပါခပ်လန့်
လန့်ဖြစ်သွားသည်။ရုပ်လေးချောသလောက်တော်တော်
စွာကာ မထင်ရင်မထင်သလို လုပ်မည့်ပုံများ ဖြစ်သည်။
မင်းမင်းက အာကာနှင့် ရဲရင့်ကိုလက်ကုတ်ပြီး ပြန်ခေါ်
လာခဲ့သည်။ အခြေအနေက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်။
ပုံစံတွေ ကတက်ယံလုပ်မည့်ရုပ်တွေ။ ယောက်ျားလေး ဆို
တာ မိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်ပြီးရန်ဖြစ်တယ်ဆိုထဲက သိက္ခာက
ကျနေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသုံးပွင့်ကို လက်လွှတ်ကာ
တောက်ခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“အလကား ဟာမတွေ။ သွားမပတ်သွက်စမ်းနဲ့။
မာန်တက်နေတာ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်စကားကြောင့်အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ လူကလည်း သူဌေး
သား။ ရပ်ကလည်းချော။ ကောင်မလေးတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့။”

သည်။

အာကာက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုမကျေနပ်စွာပြောလိုက်

“ဟေ့ကောင် အပိုမပြောနဲ့။ အဲလိုတွေပတ်သက်
မှာစိုးလိုတောင် ကျောင်းလာတာတောင် ရိုးရိုး
saloonကားပဲယူလာတယ်။ မင်းတို့လဲ ဒီကား
လောက်တော့ စီးနေကြတာပဲ။ ငါသူဌေးသားဆို
တာဘယ်သူမှလဲမသိဘူး။ သိလဲမသိစေချင်ဘူး။”
“အော် မင်းကရုပ်ရည်ရှိသေးတာကို။ ငါ့အမေလဲ
ငါ့ကို မင်းလိုသာ ခပ်ချောချောမွှေးကြည့်ပါလား။
ဟွန်း ကျောင်းကို လမ်းလျှောက်ပြီးတောင်လာ
တယ်။”

“ရဲရင့် မင်းက အမေကိုတောင်ပြန်ပြီး အပြစ်တင်
နေသေးတယ်။ မင်း ဒီကောင်လိုချောချင်ရင်တော့
ဒီဘဝတော့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး အဲ့တော့ အားမငယ်
နဲ့ သူငယ်ချင်း ခဏနေ အင်းယားသွားပြီးခုန်ချ
ပြီး သတ်သာသေလိုက် နောက်ဘဝကဖြစ်ချင်ဖြစ်
မှာပေါ့။”

“ခွေးကောင် မင်းမင်း။”

အားလုံး၏ ရယ်သံများဆူညံသွားသည်။ ငယ်သူ
ငယ်ချင်းများဖြစ်သဖြင့်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ပြောမနာဆိုမနာများဖြစ်သည်။

“မင်းကလဲကွာ သူတို့ကဒီလောက်ချောဒီလောက် လှတာ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိမှာပေါ့။”

ဘေးကပ်ရပ်ဝိုင်းကကောင်တွေရဲ့ စကားသံတွေက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ နားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဘာနည်းနည်းပါးပါးလဲ။ ရုပ်ကလေးတွေက တော့ ချောလိုက်တာမူနဲ့နေတာပဲ။ စကားပြော တာကျတော့ အင်မတန်ရင့်တယ်။”

“ရင့်တာလဲမပြောနဲ့လေကွာ ဟိုကောင်တွေက လဲ အတင်းကို လိုက်ကပ်နေကြတာကိုး။”

“ဒါကတော့ကွာ ကောင်မလေးချောချောလေးတွေ ပဲယောက်ျားလေး သဘာဝစိတ်ဝင်စားတာတော့ ရှိမှာပေါ့။ စထဲက စိတ်မဝင်စားစေချင်ရင် သူတို့ လည်း အဲ့လောက် အလှပြင်မလာနဲ့ပေါ့။”

ထိုကောင်တွေပြောတာ အမှန်ပဲဟု ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ထဲက ကြိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဘယ်နဲ့ သူတို့ကြ တော့ ကျောင်းလာတာ ရှုတင်လာသလားထင်ရလောက် အောင်အလှတွေပြင်ပြီး ပြီးမှယောက်ျားလေးတွေ စကား လိုက်ပြောရင်ပဲ သေတော့မလို အိုက်တင်နဲ့။

“ဒါကတော့ကွာ သူတို့တွေက ပြည့်လည်းပြည့် စုံကြတာကို။ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ ကောင်မလေးနာမည်

က ရွက်နုဝါတဲ့ သူ့အဖေက ဟိုတယ်တော်တော် များများကို ပိုင်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတင်မကဘူးနော် ဘန်ကောက်နဲ့ စင်ကာပူမှာပါ သူ့အဖေရဲ့ဟိုတယ် တွေရှိတယ်လို့ကြားတယ်။ နောက်တစ်ယောက် က စိမ်းလဲ့တဲ့ သူက ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းလေးနဲ့လေ သူ့အဖေ ကကြတော့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင် ဦးမြတ်မောင်တဲ့ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ တစ်ယောက် ကဘာရဏီတဲ့ သူမိဘတွေကတော့ စိန်ဘုရင် စိန်တိုက်ဖွင့်ထား ဟာ လေ။ကဲ ဒီလောက်ပြည့်စုံတဲ့ သူတို့မှ အဲ့လို မဖြစ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ။”

“နေပါဦးမင်းက အဲ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိ လဲ။”

ဘေးဝိုင်းက ပြောသမျှကို တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့အဖွဲ့ နားထောင်နေကြသည်။ ဘေးကအဖွဲ့ ကကောင်တွေကလည်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့နားထောင်နေမှန်း သိ၍ အသံကိုပိုကျယ်ကာ သူတို့သိသမျှကို အိပ်သွန်ဖာ မှောက် ကြွားပြောလေးပြောနေကြသည်။

“သူတို့နဲ့ ဆယ်တန်းထိအတူတူတက်ခဲ့တဲ့ ကောင် မလေးတစ်ယောက်က မေဂျာအတူတူပဲလေ။ သူပြန်ပြောပြတာ။ သူတို့က ကျောင်းမှဆိုမိ။ စိမ်း၊

နီဆိုပြီး အရမ်းနာမည်ကြီးတာတဲ့။”
 “မင်းက အဲ့ကောင်မလေးနဲ့လဲ သိတာပဲလား။”
 “ဒါပေါ့ကွ။ နေမျိုးပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။”
 ဘုန်းမြင့်မိုရ်က သူတို့စကားသံတွေအဆုံး ဝါးလုံး
 ကွဲ ထရယ်လိုက်သည်။

“ဟ ဟား။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်အသံကြောင့် ဘေးဝိုင်းက ကောင်တွေ
 ပါအောင့်သည်။ အောင့်သက်ဖြစ်ကာ ဘုရားလှမ်းရိုးလေ
 သည်။

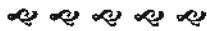
“ဟေ့ကောင်..တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ။ ဘာကိစ္စထရယ်
 ရတာလဲ။”

အာကာက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးသည်။

“ရယ်မှပေါ့ကွ။ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း သူတို့ကိုယ်
 သူတို့ နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးတွေလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့
 အခုတင်ကြည့်လူတော်တော်များများရဲ့ နှုတ်ဖျား
 မှာ ဒီအကြောင်းပဲ ရောက်နေပြီ။ ဘယ်လောက်
 ကြောင်တဲ့ ကိစ္စလဲ။တော်ပြီ ဒီအကြောင်းဆက်လဲ
 မပြောချင်ဘူး ကြားလဲမကြားချင်ဘူး။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ
 သူငယ်ချင်းအားလုံးဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ ဒီကောင်
 က ဒီလိုပဲ သူမကြားချင်တာကို ထပ်ပြောနေပါက ထထွက်

သွားမည့် ကောင်မျိုး။ ဘယ်တော့မှ အားနာပါးနာထိုင်
 နားထောင်နေမည့်ထဲတွင်မပါချေ။ အားလုံးလဲ စား
 သောက်ပြီးကြပြီဖြစ်သဖြင့်အတန်းတက်ဖို့ထထွက်လာ
 ခဲ့သည်။

အခန်း(၄)

“ဘရဏီ တစ်တန်းလုံးက အလုပ်မရှိကြဘူးလား မသိဘူးနော်။”

စိမ်းလဲ့က စကားပြောနေရင်းက အတန်းထဲကို ဝှေ့ကြည့်ရင်း စိတ်အိုက်သလိုလို သက်ပြင်းချရင်း ပြောလာသည်။

“ဘာလို့လဲ စိမ်းလဲ့ရဲ့။”

ဘရဏီနှင့် နုဝါကတော့ အေးဆေးပင်။မနေ့က တွေ့ခဲ့သော ဖက်ရှင်လိုင်းမှ အင်္ကျီပုံစံများကို မျက်စိထဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်ယောင်ကို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောပြနေသည်။ အတန်းချိန်တစ်ချိန်နှင့် တစ်ချိန်အကူးမို့လို့လဲ အားလုံးက အလုပ်မရှိပဲ အားနေကာ စကားထိုင် ပြောနေကြသည်။

“အော် ကြည့်ပါလား ဒို့အဖွဲ့ကိုပဲ လာကြည့်နေကြ

တယ်။ အတန်းထဲမှာရှိတဲ့ယောက်ျားလေးတွေရော မိန်းကလေးတွေရောပဲ။”

“အထူးအဆန်းလုပ်လို့ စိမ်းလဲ့ရယ်။ ရှင်..ဒါမျိုး မကြုံဘူးတာ ကျနေတာပဲ။ လွှတ်ထားလိုက် စမ်းပါ သူတို့အရှိန်နဲ့ သူတို့။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူတို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်မျိုးစုံကိုလဲ ကြားရဦးမယ်။ အရေးကိုလုပ်မနေနဲ့။”

အားလုံးထဲတွင် ရွက်နုဝါက စိတ်အမာဆုံးဖြစ် သည်။ ပါးစပ်ထဲက စားနေသော ပီကေကိုပင် ဗူးပေါင်းလို မှုတ်ရင်းပင် သူ့ပြောနေသောစကားကို ဆက်ပြောသည်။

“အဲ့ဒါဟာ သူက အပေါ်က ကျစ်ဆံမီးလိုကြိုး မျိုးကို လည်ပင်းကနေယှက်ထားတာ။”

“ဒါဆို ကျောကဟောင်းလောင်းကြီးဖြစ်နေမှာ ပေါ့။”

“အေးပေါ့ဟ တကယ်လို့နုဝါတို့ဝတ်မယ်ဆိုရင် အသားရောင် ဇာအပါးလေးကို အောက်ကခံပြီး အပေါ်ကနေ ဘော်ကြယ်လေးတွေ ထိုးလိုက်ရင် တော်တော်လှမှာ။”

ပြောလည်းပြော လက်ကလဲ စာရွက်အလွတ်ပေါ် တွင် ပုံဆွဲပြနေသေးသည်။ နုဝါက ဖက်ရှင်ကိုအရမ်း စိတ် ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ဖက်ရှင်လိုင်းပေါင်းစုံကိုကြည့်သည်

ပြီးလျှင် သူမစိတ်ကူးနှင့် သူမပြန် create လုပ်ကာ ဒီဇိုင်းဆွဲ၍ အပ်သည်။ နဝါက ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီဇိုင်းဆွဲတာ ဝါသနာပါသည်။ ငယ်ငယ်ကဆို စက္ကူအရုပ်မလေးများကို ပုံစံမျိုးစုံဒီဇိုင်းဆွဲကာ ဆင်ပေးသည်။ အားနေရင်သူမ စာအုပ်တွေထဲတွင် အင်္ကျီပုံလှလှလေးများကို အမြဲဆွဲနေတတ်သည်။ သူမလက်ရာဂါဝန်လေးတွေဆို အရမ်းလှသည်။ ပုံထဲမှာတောင် ဝတ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ ကြီးလာတော့ သူမလှူဝါသနာက ပိုဆိုး လာသည်။ ဖက်ရှင်စာအုပ်တွေဝယ်သည်။ လိုက်ဆွဲကြည့်သည်။ သူမသဘောကျသော ပုံများကို ဒီဇိုင်းနာဆီသွား၍ အပ်သည်။

သူမက ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းပုံဆွဲတာသာ စိတ်ဝင်စားတာ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ရမှာတော့ဝါသနာမပါချေ။ သူမစိတ်တိုင်းကျဆွဲထားသော ပုံလှလှလေးများကို လက်ရာကောင်းကောင်း ဒီဇိုင်းနာဆီမှာ အမြဲသွားရောက်အပ်ကာ ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ဖက်ရှင်ကိုစိတ်ဝင်စားသဖြင့် အင်မတန်မှလဲ ဖက်ရှင်ကျကျနေသူဖြစ်သည်။ သူမကိုကြည့်လျှင် ဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်သလိုဝတ်တယ်စားတယ်ဆိုတာ မရှိချေ။

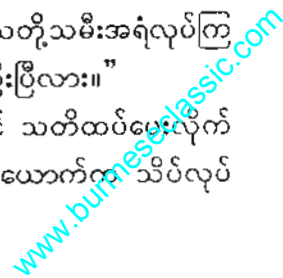
သူငယ်ချင်းတွေကိုလဲ အဲ့လိုဝတ်လာလို့ကတော့ တစ်နေ့လုံးနားငြီးအောင် ပြော၍မဆုံးတော့ချေ။ ကြာလာ

တော့လည်း နဝါစကားကိုနားထောင်ရင်း အားလုံးကလဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမဝတ်ဖြစ်ကြတော့ပေ။ ဒါကလဲ နဝါကျေးဇူးလို့ပဲပြောရမယ်။ အခုလဲ ဘရဏီ ကသူ့အမဝမ်းကွဲမင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွင်ပန်းကြဲပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် နဝါကိုဒီဇိုင်းဆွဲခိုင်းနေတာဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့မဆို အဝတ်အစားပဲဝယ်ဝယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်အတွက် ဝတ်စုံပဲချုပ်ချုပ် ဘရဏီတို့ နှစ်ယောက်လုံးက နဝါရဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုတော့ ယူကြသည်။ အခုလဲ ဘရဏီအတွက် ဝတ်စုံကို နဝါနှင့် ဘရဏီပေါင်းကာ ဒီဇိုင်းထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် နဝါနှင့် စိမ်းလဲ့ ကိုလဲ သတို့သမီးအရံများလုပ်ရန်လဲ ဘရဏီက အတင်းအကူအညီ တောင်းထားသည်။

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးက အကူအညီတောင်းလို့ သာလုပ်ကြရမှာ ဖြစ်သော်လည်း နဝါနှင့် စိမ်းလဲ့တို့က သိပ်စိတ်မဝင်စားပေ။ အခုလဲ ကိုယ့်အတွက်ကို မစဉ်းစားပဲ ဘရဏီအတွက်သာ အင်္ကျီပုံစံကို ကူစဉ်းစားပေးနေကြသည်။

“နဝါနဲ့ စိမ်းလဲ့ နင်တို့လဲ သတို့သမီးအရံလုပ်ကြရမှာနော်။ ဒီဇိုင်းစဉ်းစားပြီးပြီလား။”
ဘရဏီက မမေ့မလျော့ပင် သတိထပ်မေးလိုက်သည်။ အခုလိုချည်ထားမှ။ ဟိုနှစ်ယောက်က သိပ်လုပ်

ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငြင်းမရလို့သာ လုပ်ပေးရမှာ။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ သတိပေးထားမှ တန်ကာကြမည်။

“အဲ့ဒါ စိမ်းလဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးလေ။ ငါတို့ရဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာကြီး ဒေါ်ရွှင်နုဝါအလုပ်။ အခု ငါကလေး သူ့ကို ဘော်ဒီလေးပုံအပ်ချင်လို့ လုပ်ထားတယ်။ ဟား ဟား။”

စိမ်းလဲ့က အင်္ကျီအောက်နားလေးကို ဆန့်ကာ ခါးကိုကော့ရင်း နုဝါကိုမျက်စပစ်ကာ နောက်ပြောင်လိုက် သည်။

“အောင်မာဒေါ်စိမ်းလဲ့ရှင်နော်လက်သာ ကိုယ် ကျွတ်မလုပ်နဲ့ လာကူစဉ်းစားပေး။”

“အို...စိမ်းလဲ့မှ မကျွမ်းတာ။ ဒါမျိုးက နုဝါပိုင် ပြီးသားလေ။”

နုဝါက မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို ထိုးရင်း အင်္ကျီ ပုံစံလေးကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

“လှတယ်ဟယ်။ ကြိုက်တယ်။ အဲ့ပုံလေးပဲ ချုပ် မယ်။”

ဘရဏီက နုဝါဆွဲထားသောပုံလေးကို လှမ်းယူ ရင်း ပုံလေးကို ကြည့်ကာ သဘောတွေကျနေသည်။

“သိနေတယ်လေ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ဘာပုံ လေးနဲ့လိုက်မလဲဆိုတာ။ နင့်အစ်မက အနောက်

တိုင်းစတိုင် မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုတော့ ငါလဲ ခပ်မိုက်မိုက်ဒီဇိုင်းလေး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးကို ဆင်ရတာပေါ့။”

“ကျေးဇူးပါ ချစ်ဆုံးရယ်။ ရွတ်။”

ဘရဏီက နုဝါပါးလေးကို မွှေးမွှေးလှမ်းပေး လိုက် သည်။ ဒါကငယ်ငယ်လေးထဲက သူတို့လိုချင်တာရသော အခါတိုင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးလုပ်နေကျ အပြုအမူလေးတွေ ပင်။ တစ်ခြားလူတွေအတွက် စိမ်းနေပေမဲ့ နုဝါတို့ကြား မှာက ဒါကအထူးအဆန်းမဟုတ်ပေ။ နုဝါပြုံးရင်း ဘာရယ် မဟုတ်ပဲ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကိုပင် နုဝါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ကြည့်နေသော ကောင်မလေး က မျက်စောင်းထိုးကာ မဲ့ရွဲပြသည်။ ဘာဖြစ်လဲ မိန်းကလေး ချင်းချစ်လို့နမ်းတာပဲ မနမ်းရဘူးလား။ နုဝါရဲ့အကျင့်က တစ်ခုတော့ဆိုးသည် ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် သိပ်ဂရုမစိုက် ပေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တွေ့ရသော ကောင်မလေး ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းသေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကောင်မလေးကလဲ မကြည့်ဘဲလဲနေနိုင်တာမဟုတ်။ ခဏကြာတော့ နုဝါတို့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ သူလဲလှည့်ကြည့်ရော နုဝါကဘေးနားတွင်ရှိသောစိမ်းလဲ့ကို ဖြတ်ကနဲ နမ်းကာ ထိုကောင်မလေးကို ဘယ်နှယ် ရှိစဆို

သည်ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်စပစ်ကာပင် လှောင်ပြောင်ရယ်
ပစ်လိုက်သည်။ ဘေးနားတွင်ရှိသော စိမ်းလဲ့ပင် ကြောင်
သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်သာ နုဝါ
ထိုသို့ပြုမှုမှန်း အချင်းချင်းမို့ အထွေအထူးပြောစရာ မလို
အောင် သဘောတော့ပေါက်သည်။

အတန်းချိန်ကလဲ ဒီအတိုင်းဆို မရှိတော့ဘူးထင်
သည်။

“သွားကြစို့။ ဘရဏီအတွက် အဝတ်စသွားဝယ်ရ
အောင်။”

“အိုကေလေ။”

သူငယ်ချင်းတွေက ဒီတစ်ခုတော့ကောင်းသည်
ဖာစ်ယောက်လုပ်ချင်တာကို ကျန်တစ်ယောက်က ဘယ်
သောအခါမှမငြင်းကြချေ။ အခုလဲ နုဝါပြန်မည်ဆိုတာနှင့်
စာအုပ်တွေသိမ်းကာ ပြန်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။
နုဝါကလဲ ထိုကြည့်နေသောကောင်မလေးကို အမြင်ကတ်
စွာနှင့် ကားသော့လေးကို မြှောက်ကစားရင်း ခပ်မဲ့မဲ့လေး
ပြုံးကာ ကျော့ကျော့လေးထထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် စိမ်းလဲ့က...

“နုဝါဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ။”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ဘရဏီက ငါ့ကိုလာနမ်း
တာကို ငါ့ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ဟိုအင်္ကျီပန်းရောင်နဲ့

ကောင်မလေးက လာပြီးမဲ့ရွဲပြလို အမြင်ကတ်လို့
တမင်ပြန်လုပ်လိုက်တာ။”

“ဖြစ်ရမယ်။ ထင်တော့ထင်သားပဲ ဒေါ်နုဝါတို့
အကြောင်းမရှိဘဲ မလုပ်ပါဘူးလို့။”

“အင်းလေ...နင်စဉ်းစားကြည့် ငါတို့ဘာသာ
သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးအချင်းချင်း ဘာလုပ်လုပ်
ပေါ့ သူတို့ အပူလား လာလဲကြည့်သေးတယ်။
အိန္ဒြေကိုမရှိဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့လာပြီးမဲ့ရွဲပြလို
အမြင်ကတ်လို့တမင်လုပ်လိုက်တာ။”

“ဟုတ်လား ဘရဏီက သတိမထားမိလိုက်
ဘူး။”

“အင်းလေ။ သူတို့ကလဲ ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိဘူး။
အလာကားနေ ငါတို့ပဲလာပြီးကျေဝင်နေကြ
တယ်။”

“ဟုတ်ပါ။”

ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်ပြောလာရင်း ကားနား
ရောက်မှပဲ စကားစပြတ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလဲအခု။”

“ယုနေပလာဇာသွားမယ်။ အဲ့မှာ အင်္ကျီစထေး
တွေကလှတယ်။”

“အိုကေ...။”

ကားပေါ်အသီးသီးတက်ကာ သူ့ထက်ငါအပြိုင်
မောင်းရင်း ယုဇနပလာဇာသို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ကား
ပြိုင်မောင်းရင်းနဲ့လဲ စောနကဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်များက
လေထဲတွင်လွင့်ကာ မေ့ပျောက်သွားကြသည်။ ဒါနုဝါတို့
ရဲ့ ထုံးစံပဲ ဘယ်တစ်ခုကိုမှခေါင်းလေးခံပြီး ကြာကြာသိမ်း
မထားတတ်ကြပေ။ မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်တဲ့နေရာတွင်
သာအပြတ်ရှင်းသည်။ ပြီးလျှင်တော့ချက်ခြင်းမေ့ပစ်လိုက်
သည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံး၏ အစအဆုံးကို အတန်း
နောက်ဆုံးတွင်ထိုင်နေသော ဘုန်းမြင့်မိုးတို့ကောင်းစွာ
မြင်လိုက်ကြသည်။ ဟိုမချောသုံးယောက်က ကော့နေ
အောင် ထွက်သွားပေမဲ့ ကျန်နေခဲ့သော ကောင်မလေးက
တော့ တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် သူ့ဘေးကကောင်မ
လေးကိုလဲ မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် အတင်းပြန်တုတ်နေပုံရသည်။

“ဟေ့ကောင် ရွက်နုဝါ လုပ်သွားတာ မိုက်တယ်
နော်။ ဟိုမှာဆတ်ဆတ်ကိုခါပြီးကျန်ခဲ့တာပဲ။”

အာကာကတော့ ရွက်နုဝါတို့အဖွဲ့ဘာပဲလုပ်လုပ်
အကုန်ထောက်ခံကာ အားပေးနေပြန်သည်။ ဒီလိုကောင်
တွေရှိလို့လဲ ဟိုဟာမလေးတွေက ပိုရောင့်တက်တာ။

“ဘာမိုက်တာလဲ။ မိန်းမဖြစ်ပြီးနေရာတကာရန်
လိုနေတာ မိုက်တာလား။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး အရွဲတိုက်စိန်ခေါ်တာကော မိုက်တာပဲ
လား။”

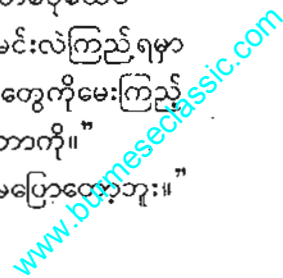
“မင်းအဲ့လိုတော့ တစ်ဘက်စောင်းနင်းမပြောနဲ့
လေ။ မိန်းကလေးလဲလူပဲ စိတ်တော့ရှိမှာပေါ့။ ပြီး
တော့ ဒီကိစ္စက နုဝါစတာမှ မဟုတ်တာ ဟို
ကောင်မလေးက အလကားသက်သက် တမင်
လုပ်ပြတာကြော့မပြောတော့ဘူးလား။”

မင်းမင်းကပါအခုဆို လုံးဝ အာကာဘက်တော်
သားဖြစ်ကာ ဟိုကောင်မလေးတွေ ဘက်ကပင်။

“တော်ပြီကွာ မပြောတော့ဘူး။ မင်းတို့ကလဲ။
ငါပြောတာ မိန်းကလေးပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေပါလား အခုဟာက သူ့ကအရမ်းရန်လို
လွန်းတယ်။”

“ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့မင်းသူများတွေကိုချည်း ပြောမနေ
နဲ့ မင်းကရော ဘာလို့အဲ့ကောင်မလေးတွေကို
ဒီလောက်ကြည့်မရရတာလဲ။ တကယ်မှန်တော့
အဲ့ကောင်မလေးစိတ်က မင်းနဲ့တစ်ပုံစံထဲပဲ
မင်းသူ့ကိုကြည့်မရရင် မင်းကိုမင်းလဲကြည့်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ မယုံရင် ဒီကောင် တွေကိုမေးကြည့်
မင်းနဲ့တူလား မတူဘူးလားဆိုတာကို။”

“တော်ပြီကွာမင်းတို့နဲ့ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။”

လွယ်အိတ်ကိုကောက်ယူကာ အတန်းထဲက ထွက် သွားလေသည်။ ဒီကောင်စိတ်ကိုသိနေသဖြင့် ဘယ်သူငယ် ကမုလဲ လှမ်းမတားပေ။ အချိန်တန်လျှင် သူ့အလိုလို ဒီကောင်ပြန်ရောက်လာမှာဖြစ်သည်။

“အဲဒါပေါ့ ပြောတော့မကြိုက်ဘူး ကြည့်ပါလား။ ဒီကောင်စိတ်လဲ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လောက် တူလဲ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်မာကျောကျောနဲ့။”

“ထားလိုက်စမ်းပါရဲရင့်ရာ ဒီကောင်က အစထဲက ဒီအတိုင်းပဲဟာကို။”

အာကာတို့ကတော့ထုံးစံအတိုင်း အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ကာ ဘယ်ကောင်မလေးက တော့ လှတယ်။ ဘယ်သူကတော့မလှဘူး စသဖြင့် အချိန် တစ်ချိန်ကုန်သွားတာကိုပင် မသိနိုင်အောင် သူ့အာရုံနှင့်သူ မျှောနေရှာသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်လဲ အခုတော့ အာကာ နှင့်ပေါင်းကာ သူတို့ပါ လိုင်းပူးကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

စိတ်တိုတိုနှင့် ကားလျှောက်မောင်းရင်း တော် တော်ကြာလို့ စိတ်ပြေမှပင် အိမ်ကိုပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက စိတ်တိုလျှင်ဘယ်သူနဲ့မှလဲ စကား မပြောဘဲ အဲလိုစိတ်ပြေလက်ပျောက်တစ်ခုခုလုပ်နေတတ် သည်။ အခုဒီအရွယ်ရောက်တော့ ကားလျှောက်မောင်း သည်။ အခုက စိတ်လဲပြေပြီ ဗိုက်လည်းဆာပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ကိုပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“သားရေ သားကိုမျှော်နေတာနဲ့အတော်ပဲ။ အိမ် ထဲမှာ ဘယ်သူရောက်နေလဲကြည့်လိုက်ပါဦး။”

ကားနားထိလာကြိုသော မေမေ့ကို ပခုံးကနေဖက် ရင်း အိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုမေမေကားနားထိ လာ ကြိုပုံထောက်ရင်တော့ အိမ်မှာအရေးကြီး နည်းသည့်တစ် ဦးဦးရောက်နေတာသေချာသည်။ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်

သည်နှင့်

“ဟာ..ကိုလေး ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ။
ဝမ်းသာလိုက်တာကိုလေးရာ။ ကျွန်တော်က
ကိုလေးတို့ကို တစ်ချိန်လုံးသတိရနေတာ။”

“အေးကွ ညီလေးရ။”

တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သော ကျွန်တော်
အတွက်က ကိုကြီး၊ကိုလေးက ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲဆို
သော်လည်း အရင်းအတိုင်းပင်။ ငယ်ငယ်ကဆို ကိုလေးတို့
အိမ်မှာသာအနေများသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့လို့
လဲ အပေါင်းအသင်းမင်သည်။ ကိုလေးနှင့် ကိုကြီးက ဘုန်း
မြင့်မိုရ် ရှစ်တန်းထဲက မိဘတွေရှိသော နိုင်ငံခြားကို အပြီး
လိုက်သွားသဖြင့် အခုမှပင်ပြန်ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“သားငယ်ရေ မင်းကိုကိုတို့က တစ်မိသားစုလုံး
ခဏပြန်လာကြတာ။”

“ဟုတ်လား။ ပျော်စရာကြီး ဒါဆိုကိုကြီးတို့
ကြီးမေတို့ရောပေါ့။”

“ဒါပေါ့သားရယ် မင်းမင်းကိုကိုက မင်္ဂလာဆောင်
တော့မှာလေ။ အဲ့ဒါဒီပြန်လာပြီးဆောင်တာ။”

“အို... congratulation ပါကိုလေး...။”

ရှက်ပြုံးပြုံးနေသော ကိုလေးကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် လက်
ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အေးပါကွာ။ မင်းလဲ ကိုလေးကို ကူညီရမယ်
နော်။”

“ဟာ...ကိုလေးကလဲ ပြောနေစရာလားပြော ဘာ
လုပ်ပေးရမလဲ။”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သတို့သားအရံ
လုပ်ပေးဖို့ပါ။”

“ဗျာ။”

အဲ့ဒါမှဒုက္ခပင်။ တခြားဘာမဆိုအကုန်လုပ်ပေး
နိုင်သည်။ ဒီလိုလူကြားထဲမှာ ကိုယ်နဲ့မသိသော ကောင်မ
လေးနှင့်အတူတွဲကာ လမ်းလျှောက်ရမှာတော့ မလုပ်ရဲပေ။

“လုပ်ပါကွာ။ မင်းက လူချောဆိုတော့ ငါ့တို့က
မင်းကိုရွေးလိုက်တာ။”

“ကိုလေးတော့ လူရွေးမှာပြီ။ ကျွန်တော်ကို
တစ်ခြားဘာမဆိုခိုင်းပါဗျာ။ ဒီရိုင်ဘာပဲလုပ်ရ
လုပ်ရ။ ကူလီပဲထမ်းရထမ်းရ အဲ့လိုမျိုးတော့
လူကြားထဲမှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲမထွက်ပါ
ရစေနဲ့။”

“မင်းကလဲကွာ ငါကမင်းအားကိုးနဲ့ ဘယ်သူကိုမှ
တောင်ရှာထားတာမဟုတ်ဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရယ်။ ကျွန်တော်ကျွန်တော်
အားလုံးလုပ်ပေးပါ့မယ်။ တကယ်ပါ။ အဲ့လိုမျိုး

ကျွန်တော် မနေတတ်လို့ပါ။ ကိုလေးသူငယ်ချင်း
ကိုမိုးကျော်တို့ ရှိတယ်လေ။ သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းပါ
လား။”

“ငုဝါရဲ့ ညီမလေးတွေက သဘိုသမီးအရံလုပ်ကြ
မှာဆိုတော့ မိုးကျော်နဲ့ကျတော့ အသက်တော်
တော်ကွာ သွားမယ်ကွ။ ကောင်မလေးတွေက
မင်းတို့အရွယ်လေးတွေပဲ လှတာလဲရေလယ်
လှတယ်ဆီရာ ပြီးမှနောင်တရနေမယ်။”

“ရချင်လဲရပါစေတော့ ကိုလေးရာ..။ ကျွန်တော်မှ
မလုပ်ရဲတာ ကျွန်တော်တို့အရွယ်ဆို ကိုမိုးကျော်ညီ
ရှိတယ်လေ။ သူ့လဲ ကျွန်တော်တို့ရွယ်တူပဲဟာ။
ဒီကောင်က အခု မော်ဒယ်ဘွဲ့ငှါး တောင်လုပ်နေ
တာ ကိုလေးရ။ ဒီကောင်ဆို ပိုမိုက်တယ်။

ကိုလေးတို့အတွက် ကျွန်တော်ကို တခြားကြိုက်တဲ့
နေရာမှာသုံးရတယ် အဆင်သင့်ပဲ။”

“အေးပါကွာ ကောင်းပါပြီ ဒါဆိုလဲ။ မင်းထမင်း
မစားရသေးဘူးမှတ်လား။ ငါလည်းမစားရ
သေးဘူး မင်းကို စောင့်နေတာ။ လာလေအတူစား
မယ်။”

“အိုကေ...ကိုလေး။”

မေမေကတော့ ကိုလေးနှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပြောသ

အကို တစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲဘေးကနေသာ နားထောင်
သူသက်သက်လုပ်နေသည်။ မေမေက အရမ်းအေးကာ
အခုဆို သူ့အချစ်တော်တူတော်မောင်နှင့် အစ်မရောက်နေ
သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်နေလေရဲ့။

ကိုလေးပန်းကန်ထဲကိုလဲ ဟင်းတွေထည့်ပေး
လိုက်သည်။ မေမေကတော့ ကြီးမေနှင့်စကားပြောနေ
သဖြင့် အကုန်လုံးကိုမေ့နေလေသည်။ အခုမှညီအစ်မနှစ်
ယောက်လဲ ပြောမကုန်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။

“ညီ..မင်းရော ဘယ်လိုလဲ ရည်းစားတွေဘာတွေ
ရနေပြီလား။”

“ဘယ်ကသာရရမှာလဲ ကိုလေးရာ မိန်းကလေး
တွေဆို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။”

“ဟေ...ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ အန်တီလဲ ငါ့ကိုပြော
တယ်။ မင်းဆီဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်မလေး
တွေကိုလဲ ကောလွတ်တယ်ဆို။”

“အဲလိုတော့လဲမဟုတ်ပါဘူးကိုလေးရာ။ သူတို့က
အလကားနေဖုန်းတွေဆက် ပြီးရင်အရေမရ
အဖတ်မရ တွေလာပြော။ ကြာလာတော့
ကျွန်တော်ကသိပ်စိတ်ရှည်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်
တာ ကျွန်တော်လဲပြန်ပြောရော ဘုတောတဖန်
ဘာညာ ဆက်ဆံရေးမကောင်းဘူးတွေဖြစ်ရော။

ကျွန်းတော်နဲ့ကလဲ ဘာရန် ညှိုးလဲမသိဘူး သူတို့ ကိုတော်ရှည်ရှည်ကိုထားပြီးဆက်ဆံလို့မရဘူး။”

“ဖြင့်ရမယ်ကွာ မင်းကလဲ။ မိန်းကလေးတွေပဲ ကွာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံမှပေါ့။”

“အောရီးပါကိုလေးရာ။ ဒီတစ်ခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်လို့။”

“အေးပါကွာ ဟုတ်ပါပြီ။ ငါလဲမင်းကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကြရင်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်သေး တယ်။ ဘယ်လိုပုံလာမလဲလို့။ ဒီလောက်ဇီဇာ ကြောင့် ချေးများတဲ့ကောင် ဘယ်လိုဟာမလေး နဲ့ ရမလဲလို့။”

“ကျွန်တော်လဲ အဲ့ဒါပဲသိချင်နေတာ။ ဟား ဟား။”

“ကောင်းပါပြီကွာ။”

တော်သေးသည် ကိုလေးက သူ့အကူအညီတောင်း တာကို လုပ်မပေးပေမဲ့စိတ်မဆိုးလို့။ ကျန်တာဘာပဲခိုင်း ခိုင်းကူညီပေးနိုင်သော်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ အောင့် အည်းသည်းခံပြီးတော့ကို မကူနိုင်ပေ။ ကိုလေးကလဲ ဘုန်း မြင့်မိုရ်စိတ်ကို သိနေသဖြင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့။

အခန်း(၆)

ရွက်နဝေက ဒဂုံစင်တာတွင် shopping ထွက်ရင်း တလက်စထဲ ခေါင်းလျှော်၊ မျက်နှာပေါင်းတင်ရန် ဗျူတီ ဆလွန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ရွက်နက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တော့ ပုံမှန် Facial Treatment နဲ့ body Treatment တော့လုပ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရွက်နဝါ အသားအရေ လေးက ဝင်းဝါစိုပြေနေတာလဲဖြစ်သည်။

လက်သည်းခြေသည်းကိုတော့ ဘယ်သောအခါ မှအရှည်မထား၊ ဆေးလည်းမဆိုးပဲ လေးတောင့်အတိလေး သာထားသဖြင့် လက်သည်းခြေသည်းအတွက်တော့ ကရိက ထမရွပ်ပေ။ ဆံပင်ဆိုလဲ ငယ်ငယ်ထဲကအခုအချိန် အထိ ပခုံးထိရုံအတိုလေးသာထားပြီး စိတ်ရှုပ်လဲမခံချေ။ ပူအိုတ် သောအချိန်ဆို ထိုဆံပင်တိုတိုလေးကိုပင် မရမကစုစည်း တတ်သေးသည်။

ဒီနေ့တော့အချိန်မရသဖြင့် မျက်နှာပေါင်းတင်ခြင်း နှင့်ခေါင်းလျှော်ခြင်းသာလုပ်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ရွက်နုကိုမြင်တာနှင့် ခေါင်းလျှော်ပေးနေကျကောင်မလေးက ပျာပျာသလဲကြိုရှာသည်။

“ဟယ်ညီမလေး မလာဘာတောင်ကြာပြီ။”

“ဟုတ်ပါ့၊ နုဝါလဲအလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ ဒီဘက်ကိုမရောက်ဖြစ်ဘူး။ အိမ်နားကဆိုင်မှာပဲ လုပ်ဖြစ်နေတာ။ အခုတောင် ဈေးဝယ်ထွက်ရင်းတစ်လက်စထဲဝင်လာတာ။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် မျက်နှာသစ်ပေးနေရာမှ နုဝါဆိုသော အသံကိုကြားသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာလဲ ဆပ်ပြာတွေနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ခဏခဏဖွင့်ကြည့်ရင်း မျက်စိကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ နုဝါနှင့် ဖိုအမကတော့ စကားတွေပြောရင်း ခေါင်းလျှော်ခုံတွေထားရာသို့လျှောက်လာကြသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကလဲ လွတ်ကိုမလွတ် နိုင်ဘူး။ အလံ့အားနေရင်းကိုလာတွေ့နေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး ဆံပင်လာညှပ်ပါတယ်။ ဒင်းနဲ့တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့တယ်။ အရင်ကဆို ဆံပင်ညှပ်ပြီးတာနဲ့ ထပြန်ဖြစ်သော်လဲ ဒီနေ့တပြီးရင် ကိုလေးတို့ဆီသွားကာ လုပ်ပေးစရာရှိသည်များ လုပ်ပေးရမှာမို့လို့ အိမ်ပြန်ချိန်မရသဖြင့်

တစ်ခါထဲ ခေါင်းလျှော်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“အမရေ နုဝါအချိန်မရလို့ ဒီနေ့တော့ မျက်နှာပေါင်းတင်မယ်။ ခေါင်းလျှော်မယ် ဒါပဲလုပ်တော့မယ်နော်။”

“ရတယ် ညီမလေးအဆင်ပြေသလိုလုပ်။ လာ ညီမလေးဒီကို။”

ခေါင်းလျှော်ပေးမည့် အစ်မကြီးက ဘုန်းမြင့်မိုးရီဆားကပ်လျှက်က ခုံတွင် တာဝါလေးခင်းကာ နုဝါကိုခေါင်းလျှော်ရန်ခေါ်လိုက်သည်။

နုဝါလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာကောင်လေးတစ်ယောက်။ ခေါင်းလျှော်ခုံတွေက နေရာကျဉ်းကျဉ်းတွင် ချထားရသဖြင့် တစ်ခုံနှင့်တစ်ခုံက အရမ်းကပ်နေသည်။ ဟင့်အင်း နုဝါ အဲ့လိုမျိုးတော့ မလျှော်ချင်ပါဘူး။

“အစ်မ ဟိုဘက်ကုတင်ကိုပြောင်းပေးပါလား။”

“ဘာလို့လဲ ညီမလေး။”

“ဟင့်အင်း နုဝါဒီကုတင်မှာမလျှော်ချင်လို့။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီ ဒေါသထောင်းကနဲ ထွက်သွားသည်။ အောင်မယ် ဘယ်သူကရော သူမနဲ့ ကပ်လျှက်လျှော်နေချင်လို့လဲ။ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်တော့ မျက်နှာဆေးပေးနေသော ကောင်မလေးက ရေလောင်းချိန်နှင့် အချိန်ကိုက်ဖြစ်တာ မျက်စိထဲရေဝင်ကာ စပ်သွားလေသည်။

“အား...။”

“ဟယ်...ဆောရီးပါ။ အစ်ကိုစပ်သွားလား မသိဘူး။ မျက်စိမှိတ်ထားနော် ရေလောင်းချပေးမယ်။”

ဘုန်းမြင်းမိုရ်လဲ စိတ်ကိုလျှော့ကာ မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကောင်းမလေးကတော့ သေချာရေးလောင်းချပေးသဖြင့် မျက်စိစပ်လဲတော်တော်လေးသက်သာသွားသည်။

“နုဝါကိုလေ herbal ပဲသုံးပေးနော်။ နုဝါအသားက အရမ်း sensitive ဖြစ်လို့။”

“ဟုတ်ပြီ ညီမလေး။”

ဘေးနားက အသံတွေကိုလဲ နားကြားမြင်းကပ်စွာ ဘုန်းမြင်းမိုရ်ကြားနေရသည်။ ဘာရေစက်မှန်းကိုမသိ မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ။ တော်သေးသည် ဒါတောင် ဟိုမချော နှစ်ယောက်မပါလို့ နို့မို့ကတော့ နားကြားမြင်းကပ်စရာခပ်ကြွေးကြားလေသံတွေကို ကြားရဦးမှာဖြစ်သည်။

“ဆောရီးအမ...အမလက်ကိုအရင် hand gel တစ်ခုခုနဲ့အရင်ဆေးပေးပါလား။ ဘာအနံ့လဲ မသိဘူးရတယ်။ အဲ့အနံ့ကြီး နုဝါမခံနိုင်ဘူး...။”

“အို...ဟုတ်လား။ ဆောရီးနော်...ခဏလေးအစ်မသွားဆေးလိုက်ဦးမယ်။”

“ငဲပြာရည်အနံ့ထင်တယ်။ အဲ့အနံ့က ဆေးလည်း အနံ့ကမရဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါ နုဝါကိုလှုပ် လဲပေးပါနော်။”

“အော်...ရတယ်ညီမလေး။ နီလာရေလက်သေချာဆေးပြီး ဒီညီမလေးကို မျက်နှာလာပေါင်းတင်ပေးစမ်း။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

“ဆောရီးနော် ညီမလေးမက အိမ်ကထည့်လာတဲ့ အသုပ်ကပေါ့လို့ဆိုပြီး ငဲပြာရည်လောင်းလိုက်တာ ပုလင်းကို ကိုင်မိသွားတော့ အနံ့စွဲသွားတာထင်တယ်။”

နုဝါ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ။ ဘယ်နှယ်သူများမျက်နှာနုထွတ်ထွတ်လေးကိုများ ငဲပြာရည်နဲ့တထောင်းထောင်းထွက်နေတဲ့ သူ့လက်ကြီးနဲ့ လာကိုင်ရတယ်လို့။ နုဝါတကယ်စိတ်တိုသွားသည်။ ဒါမဖြစ်သင့်တာပဲ။ ကိုယ့် customer ကိုနည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့။ စာခြားကောင်မလေးတွေဆို အားနာလို့ ငြိမ်ခံချင်ခံနေပေလိမ့်မယ်။ နုဝါကတော့မရပါ။ ကြီးကျယ်တယ်ပဲပြောပြော အဲ့လိုဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်တာကိုတော့ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ချေ။

ဘုန်းမြင်းမိုရ် ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို မှီခိုလျှော်

နေရင်းကြားသည်။ အဖြစ်အပျက်အစအဆုံးတွင် နဝါမှားသည်လို့တော့ မပြောလိုပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးက စကားပြောတော့ အင်မတန်ရင့်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဘက်လူလဲ ရှက်သွားမှာပဲ နည်းနည်းတော့ ထိန်းပြောပေါ့ အခုတော့ စိတ်ထဲရှိတာကို ရှိသလို ပြောချလိုက်သည်။

သူမနှင့်တွေ့တိုင်းအမြဲပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနှင့်တော့ ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ပြဿနာတိုင်း မှာလဲ သူမက အမြဲအသာစီးရနေကျပုံစံမျိုးဖြင့်ပင်။ တွေးနေရင်းနဲ့ပင် အမြင်ကတ်လာသည်။ ဒီလို ဘုကျကျ ဂျစ်တစ်တစ်ပုံစံကိုများဘယ်သူတွေက အသေအလဲ သဘောကျနေလဲမသိ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ကတော့ ရင်ကိုမခုန်ချေ။

“အစ်ကို ပြီးပြီ။”

ခေါင်းလျှော်ပေးနေသော ကောင်မလေးက ရေသုတ်ရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ပခုံးကနေတွန်းကာထဖို့သတိပေးလိုက်သည်။

“အင်း။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ထရင်း တစ်ခုကျော်တွင် မျက်နှာပေါင်းတင်နေသော ကောင်မလေးကို ဘာရယ်မဟုတ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိလေးမှိတ်ထားသဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ် လှမ်းကြည့်တာလဲ သိပုံမရချေ။ သိပါကလဲ ဘာကြည့်တာလဲဟု ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်မေးမှာသေချာသည်။ ဘုန်း

မြင့်မိုရ်ကိုခေါင်းလျှော်ပေးသောကောင်မလေး ကတော့ ဆံပင်ပုံသွင်းပေးရန် အတွက်မှန်တင်ခဲ့ရှေ့သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ နောက်ကလိုက်ရင်း ကုတင်တစ်လုံး အကျော်တွင်ချွတ်ထားသော နဝါဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးကိုလဲ ဘယ်သူမှမမြင်ခင် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပိတ်ကန်လိုက်သည်။ ငယ်ငယ်ထဲက ဘောလုံးကန်ခဲ့သော အကျိုးက ဒီတစ်ခါတော့အသုံးဝင်သွားသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကန်လိုက်သော ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးတစ်ဖက်က ခေါင်းလျှော်ခုံအစွန်းတွင် ချထားသော ဆက်တီထိုင်ခုံလေးအတွင်းဘက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

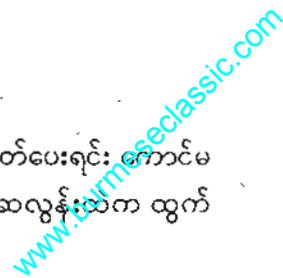
ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ပြုံးရင်း ခပ်တည်တည်နှင့် ခေါင်းလျှော်တဲ့အခန်းက ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်တော့ ဒရိုင်ယာလေးကိုင်ကာ ဆံပင်ပုံသွင်းပေးရန် စောင့်နေသော ကောင်မလေးကိုပင်...

“ရတယ် ပုံမသွင်းတော့ဘူး ဘယ်လောက်ကျလဲ။”

“ကိုးထောင်ကျပါတယ်။”

“အိုကေ။”

အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံကိုထုတ်ပေးရင်း ကောင်မလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဗျူဟာဆွန်းထဲက ထွက်

လာချိန်မှာတော့ ဒီနေ့ဘုန်းမြင့်မိုရ်လောက်ပျော်တဲ့သူ ရှိမယ်မထင်။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ တောက်တစ်ခေါက် ခေါက်နှင့် ဒေါသူပုန်ထွက်နေမည့် နဝါကိုမြင်ယောင်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်မိသည်။ ကားမောင်းတာကိုပင် လေလေးတစ်ချွန်ချွန်နှင့် အလိုလိုအူမြူးနေမိသည်။

နဝါအားလုံးပြီးလို့ ထလိုက်သည်နှင့် ဖိနပ်ကို အရင်ဆုံးရှာမိသည်။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ကုတင်အောက် ကို ခါးကုံးကာ ငုံကြည့်တော့လဲမတွေ့ပေ။ နဝါကို ခေါင်း လျှော်ပေးသည့်ကောင်မလေးကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဒရိုင်ယာတပ်ကာ နဝါကိုစောင့်နေသည်။ နဝါမှာသာ ဖိနပ်ပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်နေရသည်။ ပွိုင့် ဒေါက် နီနီရဲရဲလေးကို တစ်ဖက်ကိုသာတွေ့ပြီး ကျန် တစ်ဖက်က ဘယ်ရောက်နေလဲမသိ။ အစအနပင်ရှာမတွေ့ ပေ။

“ဒီမှာ နဝါ ဖိနပ်ပျောက်သွားလို့ တစ်ချက်ကြည့် ပေးကြပါဦး။”

နဝါ စောနက လူလဲခိုင်းသော အစ်မကြီးကလဲ ကူရှာပေးသည်။ အဲလိုကျတော့လဲ နဝါအားနာသလိုပင်။ သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို။

“ညီမလေး ထိုင်နေလေ။ မမတို့ ရှာပေးမယ်။ ဒီကို လဲ ဘယ်သူမှမလာပါဘူး။ စောနက ခေါင်းလျှော်

နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဒီနားမှာရှိတာ။ ခဏလေးစောင့်နော်။ ခုံမှာထိုင်နော်။”

ထိုအစ်မက ထိုင်ခုံလေးယူလာကာ နဝါကိုထိုင် ခိုင်းလေသည်။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့လူတွေလဲ တစ်ယောက်မှမနေ ခဲ့ပဲ နဝါရဲ့ဖိနပ်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြရှာသည်။ တော်တော် ကြာအောင် ခုံတွေဖယ်ရှားပြီးမှ ဟိုးခုံအတွင်းဘက်တွင် နီနီတွေပေနေသောနဝါဖိနပ်လေးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒါမတော်မဆတိုက်မိတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက် ယောက်က တမင်ကန်ထည့်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဆိုင် ကလူတွေတော့မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို.... သေချာတယ် စောနက သားတွင်ခေါင်းလျှော်နေသောလူပဲဖြစ်ရ မယ်။ သူ့ဘေးနား မှာခေါင်းမလျှော်ချင်ဘူးပြောလို့ဒါတမင်သက်သက်ပညာပြန် ပြသွားတာ။ တောက်....။ မျက်နှာမှာဆပ်ပြာတွေနဲ့မို့ ဒီလူ မျက်နှာကိုမမှတ်မိလိုက်တာ ဆိုးသည်။ နို့မို့လို့ကတော့ လား။

၄၆ ခဏ်းရတု

အခန်း(၅)

ဒီနေ့မှ မေမေ့ကိုဆေးခန်းဝင်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသဖြင့် ကျောင်းလာချိန်ကတော်တော်လေးကို နောက်ကျနေသည်။ စိမ်းလဲ့နဲ့ ဘရယ်ဏီကိုလဲစောင့်ခိုင်းရမှာ အားနာသဖြင့် ကျောင်းကိုအရင်သွားခိုင်းလိုက်သည်။ အခုတော့ ရွက်နုဝါ တစ်ယောက်ထဲ ကားကိုပါကင်ထိုးကာ အတန်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသည်။

ကားပါကင်နေရာမှ ကျောင်းပေါ်တီကိုအောက် ကိုရောက်သည်နှင့် ဘယ်အချိန်ထဲက စောင့်နေမှန်းမသိ သော အူကြောင်ကြောင်ငနဲတွေကို အရင်ဆုံးတွေ့လိုက်ရ သည်။ နုဝါကိုတွေ့သည်နှင့် သားကောင်ကိုတွေ့သော မှုဆိုလိုတက်ကြွရွှင်လန်းနေသည်။ နုဝါမျက်နှာကို ခပ် တင်းတင်းထားရင်း သူတို့ရှေ့က ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ထိုကောင်တွေကလဲ နုဝါကိုတစ်ယောက်ထဲတွေ့၍ထင်

ည် အတင့်ရဲကနောက်ကနေ တောက်လျှောက်ကပ်လိုက် သည်။

ဟ...ဟား...ဒင်းမသိသေးလို့ပါ။ နုဝါတို့က အုပ် ဘာင့်မှ သွေးရဲတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ထဲလဲ သွေး ကြောင်ဘူး။ ဟိုအုပ်စုကတော့ နောက်ကနေ ထိကပါး ပါးပြောကာ လိုက်ပါလာသည်။ နုဝါခြေလှမ်းတွေကို နှိပ်နှင်းသွက်သွက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့လဲ နုဝါ နှစ်ဘက်တူ မြန်လာသည်။ ချက်ခြင်းနှေးလိုက်တော့ အားလုံး ချိန်သပ်ကာ နုဝါဘေးက ကပ်လိုက်လာသည်။ နုဝါခြေ ကို ရပ်လိုက်သည်။ နောက်ကတစ်ဖွဲ့လုံးလည်း ရပ်သွား သည်။

“ဟေ့ကောင် ဟိုးကောင်းကင်မှာ ဘာကောင်ကြီး လဲမသိဘူးကြည့်စမ်း။”

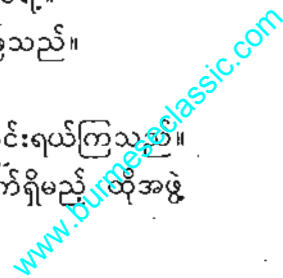
ဘာတွေမှန်းမသိအောင်ကို ရှုပ်ရှက်ခပ်နေအောင် ဖတ်ထားသော ကောင်လေးတွေထဲ တစ်ယောက်က ဟျန်အဖွဲ့သားတွေကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ ငှက်လို့ခေါ်တယ် လင်းဒရဲ့။”

နောက်တစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဟား ဟား။”

ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေး ခြောက်ယောက်လောက်ရှိမည့် ထိုအဖွဲ့

၄၈ မေ့မေ့မေ့ ပန်းရတု

ပုံက လမ်းသရဲဆန်လွန်းလှသည်။ ဆံပင်ပုံတွေနှင့် ရုပ်တွေ ကြည့်ရင်းနဲ့ကို အန်ချင်လာသည်။ တကယ်ပါ လက်သည်း တွေကိုလဲ အမည်းရောင်တွေဆိုးလိုဆိုး။ လည်ပင်းမှာလဲ သဘောသံဆူးကြီးလောက်ရှိမည့် သံကြိုးပုံဆွဲ ကြိုးကိုဆွဲလို့ တကယ်ကိုအဆင့်မရှိမှန်း သူတို့အနေအထိုင် အပြောဆိုကို ကြည့်တာနှင့်သိနိုင်သည်။

ခြေစုံကိုရပ်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လျှောက် အော်ဟစ်နေကြသည်။ နဝါစိတ်ကိုလျှော့ရင်း ခြေလှမ်းတွေ ကိုစတင်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး နဝါရယ်။ ကိုယ် မင်းလေးကိုပြော စရာရှိတယ်။”

နဝါရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ကာဆီးကာတားနေ သည်။ ပုံစံကိုကြည့်တော့ ပေါင်ကိုးဆယ်တောင်ပြည့်မည့် ပုံမရပေ။ ထိုပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ပေါင်လား ခြေသလုံး လားဆိုတာကို စာထိုးထားမှ သိနိုင်မည့် ဒင်းက ဘောင်း ဘီကို ကြပ်သပ်နေအောင်ဝတ်ကာ နဝါရှေ့တွင် ဂိုက်ပေး လာကြမ်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ အရမ်းမိုက်နေသည် ဟု ထင်နေပုံရသည်။

“ဒီမှာ ငါ...နှင့်နဲ့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ ငါ့ရှေ့က အခုဖယ်။”

“ဝိုး။ ရှိ။”

နဝါစကားလဲဆုံးရှော့ထိုဂျပ်အဖွဲ့က ကျန်သည့် ဘုရားက အဓိပ္ပါယ်မဲ့ လျှောက်အော်ကြသည်။ နဝါ အဲလို ခုံမျိုးကို အရမ်းမှန်းသည်။ သိက္ခာမရှိ ပေါက်လွှတ်ပဲစား သူ တို့အပြုအမူအတွက် နဝါသွေးတွေ ဖြင်းကနဲနေအောင် ချပွက်လာသည်။ နဝါနောက်လှည့်ပြီး နောက်မှရှိသော ဟိုကောင်အပေါင်းအပါတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ငါ့ရှေ့မှာ လာအူမနေနဲ့။”

“ဘာ။”

ထိုအဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက်က ဒေါသတွေရူးရူးရှား ရှားထွက်ကာ နဝါကိုထအော်သည်။

“ဒီမှာ နင့်အသံကို တိုးတိုးပြောစမ်း။ ငါနား ကောင်းတယ်။ ဒါငါးစိမ်းတန်းမဟုတ်ဘူး။”

ထိုကောင်က နဝါရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာသည်။ နဝါတို့ကတော့ မဖြူချေ။ ကျန်သူငယ်ချင်းများက လှမ်း ဆွဲကြသည်။ ချက်ခြင်းအခြေအနေက ရှုတ်ယှက်ခတ်သွား သည်။ နဝါကို ရီသဲ့သဲ့လုပ်နေသောကောင်က သူ့ကိုယ်သူ တယ်တင်ရှင်ကြီးလို နဝါရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေး သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ကန်တင်းက ပြန်လာရာရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူတွေစုစုနှင့် ပြသပုံနာ တတ်နေပုံရသဖြင့် သတိထားကာကြည့်မိသွားသည်။ ထုံးစံ

အတိုင်းပေါ့စီကနဲပြဿနာဖြစ်ပြီဆို ဘယ်သူလဲကြား
လိုက်ဒင်ပဲ။ အခုလဲဘာဖြစ်ပြန်ပြီမသိ။ ကောင်
တစ်စုအလယ်တွင် သူမတစ်ယောက်ထဲ။ ဒါပေမဲ့
ကိုတော့ သွားကြည့်လိုက်နော်။ ထိုကောင်လေးတွေ
တောင်ကိုင်ပေါက်မဲ့အထာနဲ့။ အဲကောင်မလေးက
နည်းနည်းမှကို အကြောက်အလန့်မရှိ။ ထစ်ကနဲ တစ်
ဖြစ်ပြီဆိုတာနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ကအဆင်သင့်ပင်။ မိန်းက
မာယာလေး ဘာလေးသုံးပြီး တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စဆို ဖြေ
လိုက်ပေါ့။ အခုတော့။

“သွားကူရအောင်။ ဘာဖြစ်နေလဲမလိဘူး။ အ
အနေမကောင်းဘူး။”

အာကာက ဒီအခြေအနေကို ကယ်တင်ရှင်ဝင်
ချင်နေပုံရသည်။ ဟိုက ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ပါးနိုး
မလွှတ်ရင်တောင် ကံကောင်းဆိုတာကို ဒီကောင်သိပုံ

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဒီဟာမလေးက တိုက်
ဒီတွေ့ကရာတေးတွေ အကုန်တတ်ပုံရတယ်
လွှတ်ထားလိုက်။”

“ဘာလို့လဲ မင်းသိလို့လား။”

“ကြည့်ပါလား သူပုံစံကို တစ်စက်ကလေးမှက
မဖြူတာ။ ဟိုကောင်တွေကို ကိုင်ပေါက်လိုက်မ
ဆိုတဲ့ အထာနဲ့။”

“ဟုတ်ပါကွာ သွေးကတော့ ရဲရဲနိပဲ။ ဒါပေမဲ့
အခြေအနေကို ငါတို့ ဒီနားကနေမသိမသာ
အကဲခတ်ကြည့်ရအောင်။ ဘာပဲပြောပြော သူက
မိန်းကလေးလေ။ ပြီးတော့ ဟိုကောင်တွေက လူ
များတယ်။ ပုံစံတွေကလည်း သိပ်အဆင့်ရှိတဲ့ပုံ
မရဘူး။”

“အင်း။”

ရဲရင့်စကားကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် လက်ခံလိုက်သည်။
ဒါတော့ဟုတ်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြည့်မရဘူးပြော
ပြော သူမကိုအန္တရာယ်တော့ မဖြစ်စေချင်ပေ။ ရဲရင့်စကား
ကို အားလုံးထောက်ခံကာ ဝရန်တာ လက်တန်းတွင် တက်
ထိုင်ရင်း အခြေအနေကို မသိမသာအကဲခတ်လိုက်သည်။

လက်ပိုက်ကာ လူမိုက်ပုံရပ်နေသော သူမကရှေ့
ဘက်ကိုပြန်လှည့်ကာ ရှေ့မှာရပ်နေသော ကောင်ကို
ဝင်တိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဟိုကောင်တွေကလဲ လုံးဝ
အလျှော့မပေးပဲ လွယ်အိပ်ထဲက စာကိုထုတ်ကာလိုက်ပေး
သည်။ နုဝါလုံးဝမသိချင်ယောင်ဆောင်က ထွက်လိုက်
သည်။ သူတို့အဖွဲ့က တစ်လမ်းလုံးပိတ်အောင် ရပ်လိုက်
ကြသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်း။”

“နုဝါကပြောစကားမှ နားမထောင်တာ။ ဒီစာ

လေးကို လက်ခံပေးပါကွာနော်။ ပလိ(စ်)။”

“ဘာစာလဲ။”

နုဝါအသံက မာပြတ်နေသည်။

“ကိုယ့်အချစ်တွေကို ရင်ဖွင့်ထားတဲ့ ချစ်သတင်းလွှာပါ။”

ထိုပိန်တာရိုးအသံက ရွံ့စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ပျစ်ချွဲချွဲနှင့်။

“ဒီမှာ အဲဒါဆို ငါဖတ်စရာကိုမလိုတာ။ တစ်ခါထဲအဖြေပြန်ပေးလိုက်မယ်။ နင့်ကိုလုံးဝမချစ်ဖူးပါ။ ငါ့ရှေ့က ဖယ်တော့။”

“မင်းမချစ်ပင်မဲ့ ငါကချစ်တယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီစာလေးတော့ ယူသွားပေးပါ။”

နုဝါပြောမရသည့်အဆုံး သူ့လက်ထဲကစာကို ဆတ်ကနဲယူကာ ဒေါက်ဖိနပ်အနီလေးနှင့်တက်နင်းလိုက်သည်။ ထိုပိန်တာရိုး၏ အဖွဲ့သားများကတော့ ဟာ...ကနဲအော်ကာ ဒေါသတွေထွက်ကြသည်။ နုဝါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပဲ ရှေ့ကကောင်တွေကို တွန်းတိုက် ကာအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

နုဝါခြေအလှမ်း ဆတ်ကနဲ ဆွဲလှည့်တာကိုခံလိုက်ရသည်။ နုဝါဟန်ချက်ပျက်သွားကာ တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ စီးထားသော ပန်ဆယ်ဟီး ဒေါက်ကလေး

ထဲလဲ လူဝိတ်နှင့် နဲ့ရိုးသလိုဖြစ်ကာ ကျိုးသွားသည်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားသဖြင့် ထိုပိန်တာရိုးက လှမ်းဖမ်းထားလိုက်သည်။ ပန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်သာ လှမ်းထိန်းထားသဖြင့် ချော်မလဲသော်လည်း တော်တော်တော့ ကိုရိုးကားယားနိုင်သွားသည်။

“ဖယ်စမ်း။ လွှတ်..နင့်လက်။”

နုဝါ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်နေပြီ။ ဖိနပ်ကလည်း လုံးဝလုံးမရအောင်ပြတ်သွားသည်။ တောက်...ဒီဖိနပ်ကောင်းကျိုးကိုမပေးတာ။

“ချစ်တယ်လို့ပြောမှလွတ်မယ်။”

“ဖြောင်း။”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ထိုပိန်တာရိုးကောင်၏ ချက်နှာလည်ထွက်သွားသည်။ နုဝါကတော့ ဖိနပ်ကို ဒီအတိုင်းချွတ်ခဲ့ကာ အတန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုကောင်၏ သူငယ်ချင်းများလဲ ရုတ်တရက်ရှော့ရကာ။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို သိလိုက်ပုံမရ။ ခဏနေတော့မှ နုဝါနောက်ကိုလိုက်မယ်လုပ်တော့ ဟို ပိန်ညှောင်ကောင်ကတားလေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းကိုချမိသည့်တော်တော်စိတ်ပျက်ရပါလား။ ဘယ်သူမှန်ပြီး ဘယ်သူမှားမှန်းတော့မသိ။ ဒါပေမဲ့ တစ်စက်ကလေးမှန်းညှိမှုမရှိ

သောသူမကိုလဲ စိတ်ပျက်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရဲရင့်နှင့် မင်းမင်းတို့က နုဝါရုံသတ္တိကို ချီးကျူးနေမိသော်လည်း ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ရုပ်သာနားထောင်နေလိုက်သည်။ သူမချွတ်ထားခဲ့သော ဖိနပ်လေးကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာကြည့်နေမိသည်။ ဒီဖိနပ်လေးပေါ့ ဟိုတစ်နေ့က သူ့အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပိတ်ကန်ခဲ့တာ။ အခုတော့...သူ့ပိုင်ရှင်က စိတ်ကြီးစွာနှင့်စွန့်ခွာခဲ့သည်။ ဖိနပ်မပါဘဲလမ်းလျှောက်သွားလဲထိုအာဂကောင်မလေးကတော့ အေးဆေးပင်။ သူမက တော်တော်ကို လူတွေကို ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။

ထမီအနက်ကလေးဝတ်ထားသဖြင့် သူမခြေလှမ်းတိုင်း ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သူမခြေထောက်ကလေးက အထင်းသား။ လူတွေက ဒါကိုအထူးအဆန်းလို လိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူမကတော့ အရေးကိုမလုပ်။ တကယ်တော့ သူမ၏ပုံစံကိုက အန္တရာယ်တော်တော်များများကို ဖိတ်ခေါ်နေပုံပေါက်နေသည်။ ပျက်သွားသောဖိနပ်လေးကို ကြည့်ရင်းပင် ဟိုကောင်တွေကို ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုတစ်နေ့ကဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်လေးကိုပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲ့လိုကောင်မလေးမျိုးကိုလဲ ဝေးဝေးရှောင်ရန် တခါထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၈)

“ဟယ်နုဝါရယ် နောက်ကျလိုက်တာ။ အန်တီနေမကောင်းလို့လား။”

“မဟုတ်ဘူး စိမ်းလဲ့ ။ မေမေက ထုံးစံအတိုင်း check up လုပ်တာပါ။ နုဝါရောက်တာကြာပြီ။ ပြဿနာတက်နေလို့။”

“ဘာဖြစ်တာလဲ နုဝါ။”

ဘရယ်ဇီကပါ စိုးရိမ်တကြီးမေးလာလေသည်။ နုဝါလဲ စောနကအဖြစ်အပျက်ကိုအတိုချုံးကာ အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ နုဝါစကားဆုံးတာနှင့် စိမ်းလဲ့က သူ့ရင်ဖတ်ကိုသူဖိရင်း...

“အမလေး နုဝါရယ်။ ရှင့်ဟာကလဲ ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ရှင်တကယ်ပါးရိုက်ခဲ့တာလား။”

“ဒါပေါ့။”

ခြေချိတ်ထိုင်ရင်းပင်နဝါကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးရုပ်ရှင်အကြောင်းပြန်ပြောပြနေသူလိုပင် သက်တောင့်
သက်သာနှင့် မသိတဲ့သူဆို သူမဖြစ်လာတယ်လို့ ကို ထင်မှာ
မဟုတ်။ ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို နဝါကဒေါသထွက်ရင်သာ
လွယ်တာ ပြီးရင်သူမဟုတ်သလို သွေးအေးသွားပြန်ရော့။

“ဒါဆို ရှင်အခုဖိနပ်မပါဘူးပေါ့။”

စိမ်းလဲ့က နဝါခြေတောက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း
မေးသည်။ နဝါကလဲ

“ဒါပေါ့။ ဒီမှာကြည့်လေ။”

ခြေချိတ်ထိုင်နေသော ခြေတောက်လေးကို စိမ်းလဲ့
ဘက်လှည့်ကာ လှုပ်ပြနေသေးသည်။

“အင်း။ ဖြစ်ရမယ်။ နဝါကိုလဲ ပြောစရာရှိသေး
တယ်။ မနက်ကလဲ ငါတို့နှစ်ယောက် ရည်းစား
စကား လိုက်ပြောခံရတယ်သိလား။”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ။”

“ငါနဲ့ ဘရူဏီနဲ့က နင်လဲမပါတော့ ဟာ
ဘယ်အချိန်လာမယ်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာချိန်းလိုက်
တာ။ အဲ့ဒါငါ့ ကားအိမ်ကထွက်ထဲက နောက်က
နေ ကားတစ်စီး ပါလာပါတယ်လို့ထင်တာ။

အင်းယားလမ်းထဲလဲရောက်ကော ကားကို
ပိတ်ရပ်ပြီး ကပ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး လာရည်းစား

စကားပြောသွားတာ။”

“မှန်ပိတ်ထားပါလား။ ဘာကိစ္စ နင်က မှန်ချပေး
ရတာလဲ။”

“အေး ငါလဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မှန်ကိုလက်နဲ့
လာခေါက်တာနဲ့ ဘာလဲဆိုပြီးမှန်ချပေးလိုက်တာ။
သူလဲ ရည်းစားစကားပြောကော ငါမှန်ပြန်တင်
တော့ သူက လက်ထိုးခံထားတော့ ငါဘယ်လိုမှ
လုပ်လို့မရတော့ဘူး။”

“အင်း နောက်တစ်ခါဆို အဲ့လိုလက်ထိုးခံထားရင်
ကားပေါ်မှာ ရှိတဲ့တူတို့ ဂျိုက်တို့နဲ့ အဲ့လက်ကို
ခေါက်ပစ်လိုက်။ နေဦးတစ်ခုပြောဦးမယ်
ကုန်းတော့မကိုက်နဲ့နော်။ သူတို့လက်တွေက
သန့်လားမသိ မသန့်လားမသိဆိုတော့ စိတ်မချရ
ဘူး။ ပြီးတော့ လူသိပ်ပြတ်တဲ့လမ်းမျိုးဆိုမမောင်း
နဲ့။ အင်ယားလမ်းက လူမပြတ်ပါဘူး။ နင်က
ကြားလမ်းသွယ် လမ်းတွေ ဖြတ်လမ်းထဲက
ဝင်လာ လို့လား။”

“အေးဟုတ်တယ်။”

“ဒါဆိုနောက်နင်ဘယ်တော့မှ အဲ့လိုလူရှင်မဲ့
လမ်းကမသွားနဲ့။ ပြီးတော့ တတ်နိုင်ရင် ကားမှန်လဲမချနဲ့
လာလဲချထား။ ဒါဆိုဒီကိစ္စကအေးသွားပြီ။ လဲနောက်တစ်

ယောက်က ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ။ နုဝါက ဆရာကြီးလေသံ နှင့် တစ်ယောက်ချင်းဆီကို စစ်မေးနေသည်။

“ဘရယ်ဏီက စိမ်းလဲ့ကို စောင့်နေတာ အတန်း ထဲလဲတစ်ယောက်ထဲမဝင်ချင်သေးတာနဲ့။ အဲ့ဒါ ဘယ်က ကောင်တစ်ကောင်လဲမသိဘူး ပုံစံကလဲ လမ်းသရဲ ဒီဇိုင်း နဲ့ဟာ။ သူကအတင်းလာပြီး ဘယ်ရဏီကို အရမ်းချစ်တယ် ဘာညာပေါ့ဟာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ငါလဲ စိတ်မရှည်တာနဲ့ကား မောင်းပြီး ကျောင်းပြင်မှာ ဒီမိန်းမကို ထွက်စောင့် နေတာ..။”

“အေး ဒီအတိုင်းဆိုနောက်ဆိုငါတို့ အမြဲအတူတူ လာမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင်မလွယ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် နုဝါ ဘရဏီတို့ အဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ကြ မယ်။”

“ဒါနဲ့ နုဝါပါးရိုက်လိုက်တယ်ဆိုတော့။ အဲ့ကောင် လေးက ကျေနပ်ပါ့မယ်။”

“မကျေနပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ စိတ်တိုတာရော။ သူကလူကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရုပ်ရှင် တွေထဲလို အဖြေပေးမှ လွှတ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဒေါသထွက် ထွက်နဲ့ တီးလိုက်တာ။”

“သတိတော့ ထားရမယ်။ တော်ကြာမလွယ်ဘူး။”

နုဝါကိုပြန်အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်။”

နုဝါကအရေးမပါပါဘူးဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် နှုတ်ခမ်း ဆွေးနွေး သွားကြားထဲကလေဖြင့် ‘ကျစ်’ကနဲမည်အောင် ခေါ်လိုက်သည်။

“စိမ်းလဲ့ပြောတာဟုတ်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော သတိတော့ထားပါ နုဝါရယ်နော်။”

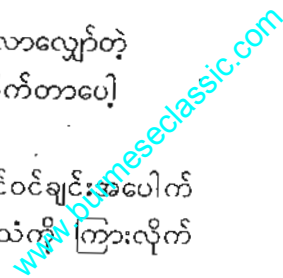
စိမ်းလဲ့ကပါ တကယ့်ကို စိုးရိမ်တကြီးပြောနေလေ သည်။ စိမ်းလဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် စိမ်းလဲ့ တကယ်စိတ်ပူ၍ပြောမှန်းနုဝါ ရိပ်မိသည်။

“အိုကေပါ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်စိတ်ချပါ။ ဒီနေ့ တော့ ဟိုသူတောင်းစားကျေးဇူးနဲ့ ခြေဗလာနဲ့ နေရတော့ မယ် ဟား ဟား။ အော်...ခြေဗလာဆို လို့ပြောရဦးမယ် သိလား...။”

တဟားဟားအော်ရယ်နေရမှာ အလှပြင်ဆိုင်သွား သည့်နေ့က ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စလေးကို သတိရစွာ သူငယ်ချင်း တွေကိုပြောပြဖြစ်သည်။

“ဒါဆို နင့်ဖိနပ်ကို အဲ့ခေါင်းလာလျှော်တဲ့ တစ်ယောက်က တမင်ကန်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့အဖွဲ့အတန်းထဲဝင်ဝင်ချင်းအပေါက် ဝနားတွင်ထိုင်နေသော သူမတို့စကားသံကို ကြားလိုက်

၆၀ အဲဒါပန်းရတု

ရသည်။ ထိုကောင်မလေးတွေကတော့ တစ်လောကလုံးကို အာရုံမထားဘဲ သူတို့ပြောချင်တာကို သာအာရုံစိုက်ကာ ဆက်ပြောနေကြသည်။ စောနကမှ ပြောပြထားသဖြင့် သိထားသော သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လက်ကုတ်ကာ သူမတို့နှင့် မနီးမဝေး ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ သူမတို့စကားသံကိုလည်း ကြားနိုင်သောနေရာ မှာပေါ့။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့လဲ မသိမသာလေး သူမတို့ပြော သောစကားများကို အာရုံစိုက်ကာနားထောင်နေသည်။

“ဒါပေါ့ဟ..နင်စဉ်းစားကြည့်ဟာ။ ဖိနပ်က ခေါင်း လျှော်ခုံခြေရင်းမှာသေချာ ချွတ်ခဲ့တာ။ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ဆိုဖာဆက်တီခုံအတွင်းထဲကိုရောက် နေစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် က တိုက်မိလို့ လွင့်သွားတယ် ဆိုလဲ နီးနီးနားနား ပေါ့။ အခုဟာက တမင်ကို ကန်ထည့် ထားလို့ ဟိုးအတွင်းထိရောက်နေတာ..။”

“ဒါနဲ့ သူ့လို နင်ကဘယ်လိုသိလဲ။”

“အော် အဲနားမှာရှိတာ သူနဲ့ငါနှစ်ယောက်ထဲရှိ တာလေ။ သူမဟုတ်လို့ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ။”

ဘရဏီက တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း....

“ဒါဆို နင်သူ့ကိုမှတ်မိမှာပေါ့..နင်ဝင်ဝင်ချင်းတုန်း

က သူ့ကိုတွေတာပဲ...။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ နားတွေက အသံတွေကို ပိုမိုအာရုံ စိုက်သွားသည်။ မသိမသာပါ နုဝါမျက်နှာကို လှမ်းအကဲ ခတ်လိုက်သည်။ နုဝါကတော့ နဖူးကြောလေးရှုံ့သည်အထိ တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း..

“မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ စတွေတဲ့အချိန်က သူကမျက် နှာ သစ်နေတာ။ သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်ပြာတွေနဲ့ ပြီးတော့ နုဝါအကျင့်ကလဲ သိပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကို သတိမထားတတ်တော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။”

အခုမှပဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ သက်ပြင်းရဲရဲချရဲသည်။

“ဒါဆို နုဝါကိုတမင်အမြင်ကတ်လို့လုပ်တာပဲ။

ဒီလူတော်တော်ယောက်ျားမဆန်တာပဲ။”

စိမ်းလဲ့ ဆိုသောကောင်မလေးအပြောကြောင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဆတ်ကနဲပင်ခေါင်းထောင်သွားသည်။ သူ့များ ပြောနေတာကို ခိုးနားထောင်တုန်းကထောင်ပြီး အခုတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တစ်ယောက်ခံလိုက်ရသည်။ ဆတ်ကနဲ မတ် တပ်ထရပ်မိသောဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုအာကာကတစ်ဖက်မင်းမင်း ကတစ်ဖက် ပေါင်ကို လှမ်းဖိထားသဖြင့်လူကဆတ်ကနဲ သာဖြစ်သွားပြီး ဖင်ကတော့ကြွမလာချေ။

“ဒါပေါ့ စိမ်းလဲ့ရယ်ယောက်ျားမဆန်လို့ဒါ ဒီလို

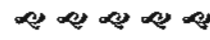
အလုပ်တွေကို လုပ်တာပေါ့ ယောက်ျားဆို

မကျေနပ်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှင်းမှာပေါ့။
အခုလိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ ဘယ်လုပ်နေမလဲ။
ဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်နုဝါပြောတာ။ တကယ်လို့များ နုဝါ
သူ့ကိုသိပြီး မှတ်မိလို့က ဘာလုပ်မလဲ။”

“အော်...ပြောနေစရာလိုသေးလား ဘာရယ်ဏီရယ်
ဂုတ်ကကိုင်ပြီး အရေခွံဆုတ်ပစ်မှာ..။”

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့တွင် ရွက်နုဝါကို ဘယ်လို
မခံချိုမခံသာအောင်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ကြွားလုံးထုတ်ထား
သော ဘုန်းမြင့်မိုရ်လည်း အခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့
မှာတင်အရှက်က ဟက်တက်ကွဲရပြီ ဖြစ်သည်။ တော်ပြီ
နောက်နောင်များ ဒီဟာမလေးတွေနှင့် ပတ်သက်မိရင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်မည်လို့ကိုဆုံးဖြတ်ထားသည်။
ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော ဟိုကောင်တွေမျက်နှာကိုမြင်လေ အဲ
နုဝါဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ပိုမုန်းလေဖြစ်သည်။ ဘယ်
ဘဝ က ရေစက်မုန်းမသိပေမဲ့ ထိုကောင်မလေးကို သူကြည့်
လို့ကိုမရချေ။ သူတို့အဖွဲ့သုံးယောက်လုံးကို ကြည့်မရပေမဲ့
သူမကိုတစ်ယောက်ကိုသာ ပိုမို၍ တူးခါးနေအောင်မုန်း
သည်။ သူမနဲ့က စတွေ့ထဲကကို ခါတ်ခံမကြည့်တာ အခု
ဆို တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့..။

အခန်း(၈)

ဒီနေ့ရာသီဥတုက သာယာလှသည်။ မိုးလည်း
ရွာ၊ နေလည်းမပူ၊ မိုးအုံ့အုံ့လေးနှင့် နေရထိုင်ရတာ
တော်တော်လေးအဆင်ပြေသည်။ ဒါအပြင် ဒီနေ့ကျောင်း
မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲရှိသဖြင့် အားလုံးက တက်
ဆက်ကြွကြွဖြစ်နေကြသည်။ အရောင်သွေးစုံလင်လှသော
အလှပဂေးများစွာထဲမှ လှစကရီလေးကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်
မှာဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားလေးများက အထူးအထူးကို
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ကောင်မလေးတွေကလဲ သူတို့မေဂျာက ကင်းနှင့်
ခွင်းကို သူများမေဂျာတွေထက် သာလွန်စေချင်သော
အတန်အတင့်နှင့် ခပ်ချောချောကောင်လေးများနှင့် ကောင်
လေးလှလှလေးများကို စာရင်းပြုစုနေကြသည်။ ဒါအပြင်
ခပ်စဉ် မေဂျာအားလုံးတွင် အချောဆုံးအလှဆုံးများပေါ

သော ဒီအိကိုမေဂျာက ကောင်မလေးတွေထဲမှ အချောကောင်မလေးဘယ်သူဖြစ်မည်ဆိုတာကို တခြားမေဂျာကလူများကလူတွေကပါ စိတ်ဝင်တစားလေ့လာနေကြသည်။

“တို့မေဂျာက ကွင်းဘယ်သူရမယ်ထင်လဲ။”
အာကာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းအားလုံးထက်ပိုစိတ်အားထက်သန်နေသည်။ မင်းမင်းကတော့တွေးဆဆလုပ်ရင်း...

“ငါထင်တာတော့ ဟိုသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပဲနေမယ်။ ကြည့်ပါလား မေဂျာတစ်ယောက်မှာ သူတို့က ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး အဆုံးဆုံးတွေပဲဟာ။ တစ်ခြားမေဂျာက ကောင်တွေတောင် ကျောင်းဖွင့်တာမကြာသေးဘူး အခန်းမှာ လာလာပြီး ကြည့်နေကြတာကြည့်ပါလား။”

“မင်းကလဲ အတန်းထဲမှာ ယမုံဆိုတဲ့ကောင်မလေးလဲချောပါတယ်။”
ရဲရင့်က ဝင်ကာအတွန့်တက်လိုက်သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ သူတို့ပြောသမျှတစ်ခုမှစိတ်မဝင်စားသဖြင့် နားမှာနားကြပ်လေးတပ်ကာ MPလဲက အစီချင်းလေးတွေကိုသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ချောတော့ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ ခရေပန်းနဲ့ နှင်းဆီပန်းကွာသလိုပေါ့။ သူ့ဘာသာတစ်ယောက်ထဲနေရင်တော့ ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို သုံးယောက်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် သူ့အလှကတော်မဝင်တော့ဘူး။ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကြိုသာသာလောက်ပဲရှိတော့မယ်။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား။”

အာကာက စကားပြောနေရင်းနှင့် အခုထိတစ်ခွန်းစိတ်မပူဝင်မပြောသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို အားမလိုအားမရ နောက်ကနေပခုံးကို စောင့်တွန်းလိုက်လေသည်။ အာကာအောက်ထစ်တွင် ထိုင်နေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲသူ့ကို ငိုက်ကနဲဖြစ်သွားရင်း နားထဲက နားကြပ်ကိုဖြုတ်လိုက်ရင်း

“ဟမ်....ဘာလဲ။”
“အော်..သူကတစ်မျိုး...နေတော့ မင်းကိုပြန်ပြီး အစအဆုံးရှင်းမပြန်ဘူး...။”
“နေပေါ့။”

နားထဲက နားကြပ်ကိုပြန်ထိုးထည့်ရင်း သီချင်းကို အစပဲအေးအေးနားထောင်နေလိုက်သည်။ ဒီကောင်တွေတစ်မနက်လုံးလဲဒီအကြောင်းပဲပြောနေတာအာကိုမညောင်နိုင်သေးဘူး။ ခဏနေပဲ ပွဲကစလို သီရတော့မှာကို။

တဖြေးဖြေးနှင့် အခန်းထဲတွင် လူတော်တော်စုံစုံ
ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလဲ ခန်း
ထဲကိုရောက်ရှိနေပြီး လာသမျှကောင်မလေးများကို ကြည့်
ရှုဝေဖန်ရေးတာဝန်ကို တာဝန်ကျေကျေ ထမ်းဆောင်
ကြသည်။ ခန်းမထဲတွင် ပေါက်ပေါက်ဖောက်အောင်ကြား
နေရသောအသံများကလဲ ထုံးစံအတိုင်းကွင်းကို အသံညှစ်
အသန်ရွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ရှေ့မှာ
က ကောင်မလေးတစ်သိုက်ဆို...

“ဟယ်..ငါတော့ဘရဏီရမယ်ထင်တယ်။
သူပုံစံက နိုင်ငံခြားမင်းသမီး ကက်သရင်း
ဇီတာဂျွန်းနဲ့ ဒီလောက်တူတာ။ အရပ်တွေ
ဆိုဒ်တွေဆိုလဲကြည့် အင်တာနေရှင်နယ်
မော်ဒယ်ဒီဇိုင်းနော်...”

“ဟာ...ငါတော့ စိမ်းလဲ့ပဲရမယ်ထင်တယ်။
သူ့မျက်လုံးတွေက ဒီလောက်လှတာ။ အရမ်း
ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။တစ်စုံစိမ်းကြည့်လေလှလေပဲ။
“ဟင့်အင်း...ငါကတော့ ရွက်နုဝါမှ ရွက်နုဝါပဲ။
ရွက်နုဝါလောက် ဘယ်သူမှ ဖက်ရှင်နေဘယ်
မဖြစ်ဘူး။ ရွက်နုဝါကိုကြည့်လိုက် ဘယ်တော့
မဆိုသပ်ရပ်နေတာပဲ။ကြည့်လိုက်တိုင်း အမြဲကို
စမတ်ကျနေတာပဲ။”

“ဟုတ်တယ် ငါလဲအဲ့ဒါတော့ ထောက်ခံတယ်။
မိန်းကလေးဆိုတာလှရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး အမြဲ
သပ်ရပ်ကျော့ရှင်းပြီး စတိုင်ကျနေဖို့လဲလိုတယ်
ဟ။ ရွက်နုဝါက အဲ့ဒါတွေအားလုံးတော့ တစ်ခြား
လူတွေထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံတယ်။လှတာခြင်းတူနေ
တာတောင် သူကစတိုင်တစ်မျိုးနဲ့ အမြဲ လင်း
ထွက်နေတာပဲ။”

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ရွက်နုဝါ
က မျက်နှာကနည်းနည်းမာပြီး ကြပ်ဆတ်ဆတ်
နိုင်တယ်။ အဲ့လိုပုံကနည်းနည်းတော့ဆိုတယ်။”

ဟွန်း မိန်းမတွေများ အားအားရှိဒါတွေပဲပြောနေ
တယ်။ နားကိုငြိုးနေတာပဲ။ ခဏနေတော့ ကျောင်းသား
ခေါင်းဆောင်က ထွက်လာကာ မိုက်ကလေးနှင့် ဆရာတစ်
ဦးခြင်းကိုကျောင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။
ခဏနေတော့ အားလုံးတိတ်သွားကာ အကုန်လုံးမျှော်လင့်
နေသော အလှဘုရင်မနှင့် အလှဘုရင်ကိုရှာဖွေသော အစီ
အစဉ်ကို ရောက်ရှိလာသည်။

“ကဲ...အခုဆို ကျွန်တော်တို့အားလုံးမျှော်လင့်နေ
တဲ့ ကင်းနဲ့ ကွင်းရွေးချယ်ပွဲကြီးစပါပြီ။ အဲ့တော့
အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတဲ့လူကို အရင်ဆုံးဖွင့်ပွင့်
လင်းလင်းဖွင့်ပြောနိုင်ပါပြီခင်ဗျာ...”

ကြော်ငြာသံလဲအဆုံး အားလုံး၏ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်အသံများနှင့် ဆူညံသွားသည်။

“ရွက်နုဝါ။”

“ဘရဏီ။”

“စိမ်းလဲ့။”

အသံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ အား
လုံကလဲ သူမတို့သုံးယောက်ကိုပင် ပွဲတောင်းနေကြသည်။
အကုန်လုံးက မျက်လုံးငှေ့ကာ သူမတို့အဖွဲ့ကို အသည်း
အသန်ရှာကြသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်လည်း
ချောင်းကိုတစ်ချက်ဟန်ရှင်း အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်
သည်။

“အဟွန်း...အဟွန်း။”

“အားလုံးပဲ ခဏငြိမ်နေပေးကြပါခင်ဗျာ။ အခု
လက်ရှိကွင်းကိုတော့ ဒီမှာရှိတဲ့အထဲကအချောဆုံး
ကိုပဲ ရွေးချယ်ကြရအောင်။”

“ဘာလို့လဲ...။”

ဟိုးနောက်ဖက်နားတွင်ထိုင်နေသော ကောင်လေး
တစ်ချို့က မကျေနပ်စွာလှမ်းအော်ကြသည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်လဲ မတတ်သာသည့်
အဆုံး မိုက်ကိုကိုင်ရင်း အားလုံးကျေနပ်အောင်ရှင်းပြရ
သည်။

“ဒီလိုခင်ဗျာ...ကျွန်တော်လဲ မနက်ကအဲ့ကောင်မ
လေးသုံးယောက်ကိုသေချာသွားဖိတ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်လုံက မလာနိုင်ဘူးလို့ပဲငြင်း
ပါတယ်။ အဲ့လိုကွင်းလဲမဖြစ်ခြင်ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ။

ဒါကြောင့်ဒီထဲက တစ်ယောက်ကိုပဲရွေးချယ်
လိုက်ရအောင်...။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုးမှာ
ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မ
လေးကို လှတယ်လို့ထင်တယ် ခင်ဗျာ...ကဲခင်ဗျား
တို့ရော။”

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်က ခြေဖျားကိုထောက်
က ခန်းမထဲကအချောဆုံးကောင်မလေးကိုဖွေရှာရင်း
သူမဆီသို့ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အားလုံကလဲ ထို
ကောင်မလေးကို ဝိုင်းအကဲခတ်ကြသည်။ လက်ရှိအနေ
အထားအရတော့ ထိုကောင်မလေးက အားလုံးထဲတွင်
အလှဆုံးလို့တော့ပြောလိုရသည်။ အာကာပြောသော ယမုံ
ဆိုသည့်ကောင်မလေးပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...နာမည်လေးတစ်ဆိတ်လောက်ခင်ဗျာ။”

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်က မိုက်ကို ယမုံဘက်
ဆိုးပေးလိုက်သည်။ ယမုံလည်း မတ်တပ်ထရပ်ရင်း...

“ယမုံပါ။”

“ကဲ...အားလုံးဘယ်လိုသဘောရလဲ ခင်ဗျာ။”

ဟိုသုံးယောက်ပြီးလျှင်တော့ သူ့မအလှဆုံးလို့ ပြောရမည်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက သိပ်တော့မကျေနပ်သော် လည်း လက်ခံလိုက်သည်။ စည်းကမ်းအရလဲ ခန်းမထဲမှာ ရှိတဲ့လူပဲရွေးရမှာမှတ်လား။”

“အားလုံးသဘောတူပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကင်းကိုဆက်ရွေးရအောင် ခင်ဗျာ။ ကင်းကိုတော့ မိန်းကလေးတွေထဲက ခေါင်းဆောင်ကပဲဆက်ရွေး ပြီးရွေးပေးပါဦး။”

မိန်းကလေးခေါင်းဆောင်လက်ထဲကိုမိုက်ကိုလွှဲပေး လိုက်သည်။ သူတို့ကျောင်းသူချင်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်မေး ပြီးသောအခါ...

“အားလုံးကတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ကင်းအဖြစ်ရွေး ချယ်ပါတယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် အအေးသောက်နေရင်း တန်းလန်း ကပင် ‘ခွီး’ ဆိုပြီးထသီးလေသည်။ လုံးဝမထင်ပါ။ ကိုယ် ရမည်လို့။ ကိုယ်နာမည်ခေါ်လိုက်တော့ပင် သောက်နေ သော အအေးက လည်ပင်ထဲကအထက်ကိုပြန်တက်ကာ သီးပင်သွား သည်။ မနည်းကြိတ်ကာ ဟန်မပျက်အောင် ဟန်ဆောင် နေလိုက်ရသည်။

“ကဲ..အားလုံးရွေးပြီးပြီဆိုတော့..ပါမောက္ခက သရဖူချီးမြှင့်ပေးဖို့ စင်မြင့်ထက်ကို ဘုန်းမြင့်မိုရ်

ကိုရော၊ ယမုံကိုပါဖိတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။”

လက်ခုပ်သံများက တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ထွက် ပေါ်လာသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲရှက်ကီးရှက်ကန်းနှင့် စင်မြင့် ပေါ်သို့တက်လာရသည်။ စင်ပေါ်ရောက်တော့ ပါမောက္ခ က စလွယ်လေးတစ်ခုကိုစွပ်ပေးလေသည်။ ယမုံကိုလည်း သရဖူလေးနှင့်အဟူ နှင့်တံကလေးကိုလည်း ချီးမြှင့်လေ သည်။

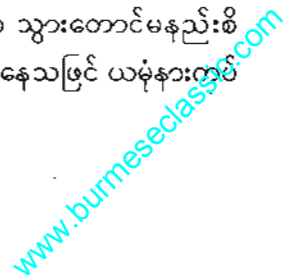
လက်ခုပ်သံများကတော့ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“နှစ်ယောက်တွဲပြီး သီးချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြပါဗျို့။”

“ကဲ...ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ အောက်ကပရိသတ်က တော့တောင်းဆိုနေပြီ။နည်းနည်းတော့ကူပါဦး။”

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကပါ အတင်းတိုက် တွန်းနေသည်။ ဆရာ၊ဆရာမတွေကပါ လုပ်ပါသားရယ် ဆိုတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်အတွက် ဒုက္ခရောက်လေသည်။ ကိုယ် ကသာ ရှက်ကိုရှက်ကန်းဖြစ်နေသော်လည်း ယမုံကတော့ ဘာမှ သိပ်မဖြစ်သလိုပင်။ မျက်နှာကြီးကတော့ ဂုဏ်ယူ နေသလို ဖြီးနေသည်။ ကြည့်ရတာ သွားတောင်မနည်းစိ ထားရပုံရသည်။ အားလုံးတိုက်တွန်းနေသဖြင့် ယမုံနားကပ် ကာ....

“ဟို....ဘာသီချင်းရလဲ။”

“ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်ရော ဘာရလဲ။”

“ဟို ကျွန်တော်က ဟစ်ဟော့ပဲရတာ။ ဂျေမီသီ ချင်းတွေလေ။”

“အို..အဲ့ သီချင်းတွေတော့ ယမုံကဘယ်လို လုပ် လိုက်ဆိုလို့ရမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး တစ်ခြား တစ်ပုဒ်ပုဒ်လောက်။”

အောက်က ပရိသတ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေ။ သူတို့လက်ခုပ်တီးနေတာကို မြင်လေ စဉ်းစားလို့မရလေ။ နောက်ဆုံးတော့...

“မြနန္ဒာ” နှင့် နှစ်ပါးသွားလိုက်ရသည်။ ယမုံကြည့် ရတာတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံမရ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က လဲ စဉ်းစားလို့မှမရတော့တာ။ ဒါပဲရတာ။ ဒါပဲဆိုရတော့မှာ ပေါ့။ အားလုံးပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ‘ကင်း’ ဆိုပြီးနောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်နေသဖြင့်လဲ မနည်း တားယူရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးလဲ မိုက်ဆာပြီ ဆိုသောကြောင့် ကန်တင်းဘက်သို့သာခြေဦးကို လှည့်လိုက် ကြသည်။

ကန်တင်းရောက်တော့ အရင်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာ ဟိုမရွှေချောသုံးယောက်။ စကားတွေပြောပြီး ရယ်မော တောင်နေသေးသည်။ တော်တော်လေးကို လူမှုရေး ခေါင်းပါးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကိုယ့်မေဂျာရဲ့အရေးကို

သူတို့နှင့်မဆိုင်သလိုပင်။ အရမ်းကိုသွေးအေးလွန်းသည်။ အားလုံးကတော့ သူမတို့ကိုမျှော်လိုက်ရတာ။ သူမတို့ ကတော့ လုံးဝကိုအရေးမလုပ် တန်ဖိုးမထားပေ။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကိုပင် ဘာရယ်မဟုတ်ရင်ဖွင့်လိုက်သေးသည်။

“တော်တော်မလွယ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုတောင် ကွင်းလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မကွင်းလဲ စိတ်မဝင် စားဘူး။ လာလဲမလာဘူးလို့ကို ဘုတောလွှတ်တာ ဗျာ..။”

မျက်စိထဲမှာလဲ ရွက်နုဝါပြောမည့်ပုံကို မြင်ယောင် ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း သူမတို့ကိုမမြင်ရသောအခြမ်းကို ရွေး ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမတို့ကိုမြင်တော့ အားလုံးက တော့ စုတ်တသတ်နှင့် သူမတို့ကို ဝိုင်းရစေချင်နေကြသည်။ ဒင်း တို့ကတော့....တော်ပြီ ဆက်မတွေးတော့ပါ။ ကော်ဖီကိုသာ အရသာခံသောက်ရင်း ဟိုကောင်တွေပြောသော စကား တွေကိုသာ နားထောင်ရယ်မောရင်း အာရုံတွေကို မေ့မေ့ လျှော့လျှော့ထားလိုက်သည်။

အခန်း(၉)

ဒီနေ့ကိုလေးမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ဖြစ်တာ ကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး ပျော်ရွှင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ချစ်သော အစ်ကိုရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအတွက် ဘုန်းမြင့်မိုးရီကိုယ်တိုင် သတို့သား သတို့သမီးစီးသော ကားကို ကိုယ်တိုင် လိုက်မောင်းပို့ပေးရန် တာဝန်ယူထားသည်။ မနက်ထဲက ကိုလေးနှင့် မနန္ဒာကိုကြိုကာ ဟိုတယ်ကို ပို့ပေးရ။ အလှဖန်တီး ရှင်တွေကို ကြိုပေးရနှင့် လူလဲဖတ်ဖတ်ကိုမောနေသည်။ ဒါတောင် သတို့သား၊ သတို့သမီးအရံများကို မကြိုပေးရတာ တော်တော်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမည်။

အခုလဲ မာမိက သတို့သမီးအတွက် ဆံထိုးကိုမေ့ကျန်ခဲ့သည်ဆိုတာနှင့် သူ့အိမ်ကိုပြေးကာ သွားယူပေးရဦးမည်။ ကားကိုခပ်သွက်သွက်လေးမောင်းပြီး ဆံထိုးလေးကို ပြန်သွားယူပေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်အ

ပျော်စရာပဲတဲ့ဟာတွေ စထဲကကိုယ်ယူရမည့် ပစ္စည်းကိုသေချာစာရင်းလုပ်ပြီး ယူမလာဘူးဟု စိတ်ထဲကတော့ ကြိတ်ပြောနေခဲ့သည်။ လူကတော့ သွားပြန်ယူပေးပြီးလို့ ဟိုတယ်ထဲကိုတောင် ကားကပြန်နေဝင်ပြီ။ ဘုန်းမြင့်မိုးရီရဲ့ အကျင့်ကို ဆက် သိပ်စိတ်မရှည်တတ်တာခက်သည်။ သဘောကောင်းသည် လက်သီးပြင်းသည် ဆိုသလိုဖြစ်နေသည်။

ဆံထိုးလေးကိုယူလာကာ ဟိုတယ်အပေါက်ဝမှာ ရှိတဲ့ လက်ဖွဲ့ကောင်တာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သာ သွားပေးခိုင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကလဲ ကိုယ်တိုင် သွားပေးလိုက်ပါလား။ အပေါ်မှာ သတို့သမီးအရံတွေနဲ့ ပန်းကြဲတွေလဲ ရောက်နေပြီ။ ရုပ်တွေလဲရယ် အရမ်းချောတာ နော်။ သွားပေးရင်း နဲ့ကြည့်ပါလား။”

ညီမ လေးငါး ဝမ်းကွဲလောက်တော့ တော်မည် ဆင်သည့်(ကျွန်တော်လဲသေချာအမျိုးမစပ်တတ်ပါ။) မိဖြူက ကျွန်တော်ကို လာဆရာလုပ်နေသည်။

“အောင်မာ...ငါ့များနာဘူးကျနေတာပဲ။ မသွားဘူး။ သွား...နင်တက်သွားပေးလိုက်။”

“နေပေါ့ မသွားလဲ။ ဖြူကအကောင်းနဲ့ပြောတာပဲ။”

“အေး...အကောင်းနဲ့ပြော ငါနဲ့လာမပြောနဲ့။”

“ဟွန်း...အဲ့ဒါကြောင့် ကိုဘုန်းကို ဘာသကောင်မ

လေးမှမကြိုက်။”

“အောင်မာ။”

ဒင်းကပင် ကက်ကက်လန်ရန်တွေက ဆောင်းဆောင်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ သွားပေါ့။ ကိုယ့်မသွားရရင် ပြီးတာပဲ။ ခဏနေတော့ အာကာရဲရင့်နှင့် မင်းမင်းက ကူညီရန်ဆိုသောကြောင်းပြချက်နှင့် ရောက်လာကြသည်။ တကယ်တော့ ဟိုတယ်အပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတာမှ ကူညီရန်မလိုပေ။ အဲလိုပဲ ညာရွှီးပြီး ဝါးတီးဖွင့်နေကြပါ။

“လာ အထဲမှာပဲသွားထိုင်မယ်။”

“ဟာ..မင်းကလဲ ဒီလက်ဖွဲ့ကောင်တာမှာပဲနေမလဲလေကွာ။ ဒီကကောင်မလေးတွေက ချောချောလေးတွေချည်းပဲဟာ။”

အာကာခေါင်းကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပိတ်ရိုက်လိုက်သည်။

“အား...နာတယ်ဟ။ ဘာလို့ရိုက်လဲ။ ရှိုးပျက်ပြီ။”

ပြောင်လက်နေအောင် ဂျယ်အစွမ်းနှင့် အစွမ်းကုန် ရှုပါကိုဖွင့်လာသော အာကာက သူ့ဆံပင်တွေကို သပ်ရင်ထအော်လေသည်။

“အရှူးရဲ့ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအကုန်လုံးက ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတွေ၊ အမဝမ်းကွဲတွေချည်းပဲ။သေချင်

လို့။”

“ဟာ...ဆောရီး ယောက်ဖမသိလို့။”

ပြောကာမှိုဖိုဆိုးပြီး။

“လာ...ဝင်မယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က အာကာကို ပခုံးကနေဖက်ရင်း ချီလာသည်။ ဒါတောင် မင်းမှာ ဒီလိုနှမချောချောလေးတွေရှိမှန်းအစကမသိတာနာတာပဲ ဆိုပြီး သမင်လည်ပြန်။ ချယ်လည်ပြန် ငမ်းနေသေးသည်။ ရဲရင့်နှင့်မင်းမင်းက အေးဆေးပြီးရင်းပင် နောက်ကလိုက်လာသည်။ လာခန်းမရဲ့ ညာဘက်ထိပ်မကျတကျ ဝိုင်းတွင် သူငယ်ငယ်တွေစုထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဧည့်သည်တွေကိုတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မိဘတွေ၊ လေးမိဘတွေနှင့် မနန္ဒာမိဘတွေက ဧည့်ခံနေရာချပေးသဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ကတော့ အေးဆေးဝိုင်းဖွဲ့ကာ သေပေါ်နေလို့ရသည်။ တဖြေးဖြေးနှင့်လူတွေလဲ တစ်စတစ်စ စုလာလာသည်။ ပွဲစချိန်လည်း နီးလာပြီဖြစ်သည်။ ပွဲထုတ်ရန်အတွက် စင်မြင့်ထက်မှ ယနေ့မှစတင်ရာတိုင်သီချင်းကိုလဲ အဆိုတော်နွယ်ဥဝင်းက သီဆိုလေသည်။ လူတွေအားလုံး၏ မျက်လုံးများစာလဲ အဝင်အထိသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ။ ကင်မရာမင်းတွေနှင့်တကွ မီးစားတွေကလဲ အဝင်အတွင်အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။

တီးလုံးငြိမ်းငြိမ်းလေးနှင့်အတူ အရင်ဆုံးပန်းကြိကာ
လျှောက်လမ်းလာသော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရချိန်
တွင် ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလုံး ပါးစပ်အ
ဟောင်းသားဖြစ်ရသည်။ အဲနောက်က ကိုလေးတို့ဆုံတွဲကို
ကျော်ကာ သတို့သမီးအရံနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရချိန်မှာတော့
“ဟင်...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဆီမှာ ရုတ်တရက်အာမခိုတ်အသံ
ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်မင်းမသိဘူးလား။ သူတို့ဆိုတာ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်...

“ငါလဲမင်းတို့လိုပဲ အံ့ဩနေတာ...”

စကားပြောရင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်လမ်းလာသော
ကောင်မလေးတွေကို မျက်တောင်မခတ်မတမ်းလိုက် ကြည့်
မိသည်။ တော်တော်လှသော ကောင်မလေးများဖြစ်သည်။
အားလုံးထဲတွင်တော့ သူများတွေပြောသလို ရွက်နုဝါက
ပိုလှနေသည် ဆိုတာကိုတော့ ငြင်းလို့မရ။ သူမပုံစံက
အများနှင့်ယှဉ်ရင်မတူပဲ အမြဲထင်းကန်နေအောင် အရောင်
တစ်မျိုးလင်းထွက်နေသည်။ သေချာတော့မပြောတတ်သော်
လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် သူမကို အရင်ဆုံး
သတိထားမိတတ်သည်။ ဒါကလဲသူမရဲ့ ထူးခြားချက်ဖြစ်
မည် ထင်သည်။

အခုလဲ ရွက်နုဝါနှင့် စိမ်းလွဲက ပုံစံတူလေးဝတ်
ထားတာတောင် ရွက်နုဝါက ပိုလှနေသည်။ ဘာအသား
နုနုနု ယောက်ျားလေးမို့ သေချာမပြောတတ်သော်လည်း
အလေးလေးတွဲတွဲအိအိလေးဖြစ်နေသည့် အဖြူရောင်ဂါဝန်
လေးနှင့် ခေါင်းပေါ်တွင် ဟာပိုင်ရီကျွန်းကကောင်မလေး
တွေလို ပန်းလေးတွေကို ချွေပြီး သရဖူလေးကို ပန်ထား
သော သူမတို့၏ပုံမှာ ခါတိုင်းတွေ့နေကြပုံစံနှင့်မတူပဲ
အရမ်းကိုကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဒီပုံကိုသာကျောင်းက
အောင်တွေတွေ့ပါက ချက်ခြင်းပြေးကာ ရည်းစားစကား
အလှအယက်ပြောတော့မှာပဲဟုလည်း မလိုတမာတွေ့နေ
မိသေးသည်။

ဂါဝန်ဒီခိုင်းလေးကလဲ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွက်တိလေး
ချပ်ရပ်ကာ ခူးနားလောက်ကမှ လီးလေးလိုကားကားလေး
နှင့် နိုင်ငံခြားမင်းသမီးတွေ အကယ်ဒမီပွဲတက်သည့် ပုံစံ
မျိုးနှင့်ဆင်သည်။ တိရိ ချပ်ကပ်ကာ အဆီပိုမရှိသော သူမ
တို့ကအတွက်တော့ မျက်တောင်ပင် မခတ်ချင်လောက်
အောင်လှပကာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်
ကြုံကြုံရွရွလှမ်းလျှောက်လာသော ခြေထောက်လေးကို
ကြည့်လိုက်တော့ လေဒီရှူးအနီရဲရဲလေး...။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ သူမက မိနပ်
နီနီလေးတွေကို တော်တော်ကြိုက်ပုံရသည်။ အနီရောင်

ဖိနှပ်များကို ပုံစံအမျိုးနှင့် သူမဆီမှာတွေ့ရတတ်သည်။ မရှည်ရွယ်ပါဘဲ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကပ်မရာ လေးနှင့် သူမတို့ ဓါတ်ပုံတွေကို ရိုက်ယူနေမိသည်။ မှီ ဇွတ်ကတော့ကလေး သူ့အာရုံနှင့် သူ့အနုစိတ် စကားမပြောအား သေးပေ။ ကိုလေးတို့ ပုံတွေရော။ ပန်းကြဲနေသောသူ့အား ဂုဏ်။ စိမ်းလဲ့နှင့် ရွက်နုဝါပုံများကို ရိုက်ယူနေမိသည်။ ဒါ ပေမဲ့ အားလုံးထဲတွင် ရွက်နုဝါပုံတွေက အများဆုံးဆိုတာ ကိုတွေ့ရ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားမိ လိုက်ပါ။

ကျွန်တို့ ကောင်မလေးများကသာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မျက်နှာလေးတွေနှင့်ရှိသော်လည်း ရွက်နုဝါမျက်နှာလေး ကတော့ ခပ်တည်တည်လေးပင်။ သူမကိုမြင်တိုင်း ရယ် ပြုံးနေတာဆိုတာ တော်တော်တွေ့ရခဲ့သည်။ ဒီလိုခပ်တည် တည်လေးနေတာတောင် ဒီလောက်လူတွေ သဘောကျကြ တာ သူမသာ ကြည့်ကြည့်သာသာလေးပြုံးနေပါကား။

“ဟေ့ကောင်ကင်မရာကိုင်ပြီးဘာပိုင်နေတာလဲ”
 “သူတို့သားအရမလုပ်မိတာကို နောင်တရရနေ တာလား။”

“သွားစမ်းပါကွာ။ ဗလုပ်ဖြစ်လိုက်တာ ကံကောင်း လေ့စွဲလို့တွေ့နေတာ။ အခုတောင် ဘယ်လို ဒီဟာမလေးတွေနှင့် ပတ်သက်နေလဲမသိဘူး။”

“အော်...ကြည့်ရတာ ဘာရတီက မနန္ဒာရဲ့ ညီမ ဝမ်းကွဲဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်သူ့သူငယ်ချင်းဟိုနှစ် ယောက်ပါပဲလားတာဖြစ်မယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တစ်ယောက်ထဲတွေးကာတစ်ယောက် ထဲပြောနေသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဟိုမှာစင်ပေါ်မှာလဲကြည့်ဦး ဟိုကောင်မော်ဒယ်ဘိုင်းကတော့ နုဝါကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြ နေလိုက်တာ ပါးစပ်ထဲတောင် ယင်ဝင်ဥ တော့မယ်။”

“အေးလေ...ဟိုကဖြင့် လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ သူ့မှာသာ ဘယ်အချက်လှည့်ကြည့်မလဲဆိုပြီး ပြုံးနေရတာ သူ့အစားငါတောင်မေးညောင်း တယ်။”

“စိတ်မပူနဲ့ ငါတက်နင်းပေးမယ်။”

ရဲရင့်က ဝင်ပြီးနှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။ အာကာနှင့် ခင်းက အချင်းချင်းစင်ပေါ်ကြည့် ရင်း အတင်းတုတ် ကြသည်။ တကယ်တော့ အတင်းတုတ်တယ်ဆိုတာ ကလေးတွေကိုသာပြောတာ တကယ် တော့ ကျွန်တော် သောက်များလေးတွေလဲ တုတ်ကြတာပါပဲ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် လဲ စင်ပေါ်လှမ်းကြည့်နေလိုက်တော့ ဟိုတပ်... အဲ ဘာကလဲ အဲကောင်ပဲ။ ဟိုစကားပုံကို လက်ကိုင်ပြု

၈၂ အ အ အ ပန်းရတု

နေပြီထင်တယ်။ ကြိုက်မရက် ငိုတဲမရက်လေ။ ဒီလောက် လူတွေကြားထဲမှာတောင် တစ်စက်လေးမှကို အိန္ဒြေထိန်းပေ။ အော်..ဒါလဲ သူ့အထာနဲ့ သူ့နေမှာပါလေ။

တော်တော်လေးကြာလို့ ပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုလေးတို့ကို ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ကင်မရာမင်းက မပြီးနိုင်မခင် နိုင် ဓါတ်ပုံရိုက်နေသဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ကားပေါ်ကသာသွားစောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ စိမ်းလဲ့ဘရဏီနှင့် ရွက်နုဝါတို့ ထွက်လာကြသည်။ ဘရဏီ နှင့် စိမ်းလဲ့ကို ဒါရိုက်ဘာများက လာကြိုကြိုသော်လည်း နုတ်ကတော့ သူမကားလေးဆီကို မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတုန်းက ဝတ်စုံနှင့် လျှောက်ကာ သူမဘာသာကားလေးကို ကျွန်ကျင့်စွာမောင်းထွက်သွားလေသည်။ တကယ့်ကို နာလည်ရခက်သည့်ကောင်မလေးပင်။

တော်တော်လေးကြာတော့ ကိုလေးတို့အတွက် အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ အာရုံထဲမှာတော့ ဘာရမယ်မဟုတ်ဘဲ နုတ်ပုံလေးက ဖြတ်ကနဲပေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်ထဲပြုံးမိသည်။ တစ်လက်စထဲခေါင်းထဲက အတွေ့တစ်ချို့ကိုပါ တစ်ခါထဲမောင်းထုတ်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းထဲတစ်ချက်ခါရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ နုတ်ကားကို မိနီမားကက်တစ်ခုရှေ့တွင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမပြန်သွားတာ သိပ်မှာမကြာသေးတာ ဘာလ

ထူးပါလိမ့်။ သိချင်စိတ်နှင့်အတူ ကားကို ပြန်ကွေ့လာမိသည်။ ကားလမ်းကလဲ အခုမှမီးပွိုင့်လွှတ်သဖြင့် ကားတွေက တော်တော်နှင့်မပြတ်ချေ။ ကားရှင်းလို့ လမ်းကို ခြံ့ကွေ့လိုက်တော့.. စောနက ဂါဝန်နှင့်ပဲ လက်ထဲမှာလဲ မုန့်နှင့် အအေးဘူးကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာသောသူမကို တွေ့လိုက်သည်။ ကားကိုဆက်မသွားဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ဆိုင်ထဲကကောင်မလေးတွေနှင့် အရောင်းစာရေးကောင်လေးတွေက မှန်ပေါက်ဝန်းတွင် ရစ်သီရစ်သီနှင့် သူမကိုငေးမောနေကြသည်။

သူမကတော့ ကားပေါ်မှာတင် အကျအန မုန့်စားလိုက် အအေးသောက်လိုက်လုပ်နေသည်။ ကြည့်ရတာ သူမတို့ ထွက်ကြည့်နေတာလဲ ရိပ်မိပုံရမယ်မထင်ပါ။ သူမမုန့်စားပြီး အားလုံးကုန်မှပင် တစ်ရှူးလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို သုတ်ရင်းကားကို မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကြည့်ရင်းတော်တော်ကို အံ့သြသွားသည်။ သူမက အခုလိုကြတော့လဲ တကယ့်ပီတိကလေးလေးလိုပင်။ ဘာအန်ဆောင်မှုမှမပါ။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။ ခက်တာက သူမက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ သိပ်အလေးထားဘဲ။ သူမလုပ်ချင်တာကိုပဲ ဇွတ်လုပ်တတ်ပုံရသည်။

အဲ့ဒါတစ်ခုတော့ တော်တော်ဆိုးသည်။ အိမ်ပြန်ချောက်လို့ ရေမိုးချိုးပြီးတာနှင့် ထမင်းပင်မစားသေးပဲ

ကင်မရာထဲကပိုလေးများကို ကျွန်ပျူတာထဲကို အရင်ဆို
 ထည့်နေမိပြန်သည်။ ကျွန်ပျူတာထဲတွင်မြင်ရသော ရွက်
 ဝါ၏ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနှင့် ပုံလေးကို စိုက်ကြည့်
 နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်းနှင့် ရှင်ကျွန်မကို ဘာစိုက်ကြည့်
 နေတာလဲ။ ဆိုသည့် နဝါ၏ ဘုဆတ်ဆတ်အသံလေးကို
 အာရုံထဲမှာ ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ ကျွန်ပျူတာကို ချက်
 ခြင်း ပိတ်လိုက်မိသည်။

ခေါင်းထဲကအတွေးတွေကို ချက်ခြင်းမောင်းထုတ်
 ရင်း အိမ်အောက်ကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ
 သူမနှင့် မပတ်သတ်ဖို့ကို သူမာနကအကြီးအကျယ်ကိုတား
 မြစ်ထားသည်မဟုတ်လား။

“အား...ဗိုက်ဆာတယ်...မေမေရေထမင်းစား
 မယ်။”
 “ဖြစ်ပြီ...စောနကပြောတော့ မဆာသေးဘူးဆို
 အခုဆာပြီ။”
 “လာ...ဒါဆို။”

မေမေ ခါးကိုဖက်ရင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာ
 ခဲ့သည်။

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

“နဝါ နောက်ကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်နဲ့နော်..။
 နောက်မှာ ဟိုတစ်နေ့က နင်ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်တဲ့
 ကောင်တွေ့ရောက်နေတယ်။”
 “တော့ဟဲ့။”

နဝါ စိမ်းလူစကားကြောင့်တောက် တစ်ချက်ကို
 နာနာကျင်ကျင်ခေါက်လိုက်သည်။ ဒီကောင်တွေ့တော်
 တော် လွန်နေပြီ။ နဝါနောက်ကိုအရိပ်လိုလိုကာ လိုက်
 နေလှဲယုတ်နေသည်။ မနေ့ညကလဲ အိမ်ရှေ့မှာ အသံသေး
 အသံကြောင်နှင့် ညသန်းခေါ်ကျော်ချိန်ထိလာအော်နေ
 သည်။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆိုး ရပ်တွက်လူကြီး
 အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တိုင်လိုက်မူပဲ ကားမောင်းပြေးကြလေ
 သည်။

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

Warဆိုသောစာလုံးကို နုဝါကားမှန်အပြည့်နိုးပါးဆော့ပင် နှင့် ကားမှန်တွင်ရေးထားလေသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သေချာ မသိပေမဲ့ ဒင်းတို့လက်ချက်ဆိုတာ နုဝါ သေချာ သိသည်။

နုဝါတို့ခြေလှမ်းကို နည်းနည်းမြန်မြန်လှမ်းလိုက် သည်။ ထိုနောက်ကအဖွဲ့ကတော့ နုဝါတို့ထက်ခြေလှမ်း ကို ပိုမြန်ရင်း နုဝါတို့ရှေ့တွင်ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်း ငါ့ရှေ့ကနေ။ ဒါဘာလုပ်တာလဲ။”

နုဝါ စူးစူးရှရှပိတ်အော်လိုက်သည်။ ဘရဏီက တော့ နုဝါလက်ကိုတစ်ချက်ဖြစ်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။ နုဝါတို့က အေးအေးလူလူနေရအောင်ဆိုပြီး လူရှင်းသော အဆောင်ဘက်အခြမ်း သူငယ်ချင်းတစ်စုလာထိုင်နေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောင်တွေကကြီးပြီး တစ်ဆောင်နှင့် တစ်ဆောင်ကလဲ တော်တော်လေးခြားသဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ် နေလျှင် ရုတ်တရက်လူတွေ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပေ။

“အဲ့လောက်ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့ကွာ...ရုပ်က

လေးလှသလောက် ဘာလို့ဒီလောက်တောင်

မာနတွေကြီးနေတာလဲ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့။”

လက်ကိုပိုက်ရင်း နုဝါကို မခိုးမခန့်ပုံစံနှင့် လာ ရောက်ရယ်ပြသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲက ကိုကိုဦး ရယ်တဲ့အထာ မျိုးပေါ့။ ဘေးနားကအပေါင်းအပါ များကလဲ ဘာမှမဟုတ်

ဝဲ တသောသောလာရယ်ပြနေသည်။

“ဒီမှာ ငါ့ရှေ့မှာ လာရယ်ပြမနေနဲ့ ငါနွားပွဲစား မဟုတ်ဘူး ဖယ်စမ်း။”

နုဝါ စိတ်တိုတိုနှင့် ခွေးမောင်းသလိုမောင်းထုတ် နေမိသည်။ နုဝါရဲ့စကားသံလဲကြားရော ဘေးနားက သူငယ်ချင်းတွေက ရူးရူးရှိရှိဖြစ်ကုန်သည်။

“ဒီမှာ ဟန်နီ...စကားကို ထိန်းပြော။ စကားကျွံရင် နှုတ်လို့မရဘူးဆိုတာ ဟန်နီသိပါတယ်။ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ကြီးတယ် ဟန်နီရဲ့။ ကိုယ့် ကြောင့် မင်းကို ဒီလောက်သည်းငြီးခံနေကြတာ မင်းကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါ။”

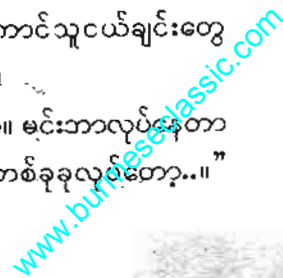
“အော်...ဟုတ်လား။”

နုဝါက တမင်သက်သက် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်ပြ ရင်းကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြလိုက်သည်။

“ငါ စိတ်ကြီးတာလဲ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေ။ ငါ့လက်က ပါးမရွေးတာ ကိုလဲ နင်သိပါတယ်။”

နုဝါရဲ့စကားကြောင့် ဟိုကောင်သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်..ကြာတယ်ကွာ။ မင်းဘာလုပ်နေတာ လဲ။ ဒီလောက်ပြောနေတာတစ်ခုခုလုပ်တော့...”

“အိုကေ..ဟန်နီက ဒီလောက်ဆိုးနေမှတော့ ကိုယ့် အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့။ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းက တော့ ပါးရွေးပါတယ်။ မင်းတစ်ယောက်ထဲအတွက်။”

ဝေလွင်စိုးဆိုသောကောင်က နုဝါအနားကို ပိုတိုးကပ်လာသည်။ ဘရဏီနှင့် စိမ်းလဲ့ကတော့ လက်ဖျားခြေဖျားအေးအေးနှင့် နုဝါလက်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားသည်။ အခု ထိလဲ တစ်လုံးမှလဲဝင်မပြောချေ။ ကြည့်ရတာ သူတို့တော်တော်ကြောက်နေကြပုံရသည်။ ဘေးက နှစ်ကောင်ကလဲ စိမ်းလဲ့နှင့် ဘရဏီကို လက်ကနေ လှမ်းဆွဲက ချုပ်ပေးထားသည်။

ဝေလွင်စိုးက နုဝါပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွတ်ကိုင်ပျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ နုဝါအားနှင့်ဆောင့်ရုန်းလိုက်တော့ ပိုမိုသာမာန်သောလက်တွေနှင့် ဗုံးဖက် လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်း...။ ခွေးကောင် မိုက်ရိုင်းလို့...။”

နုဝါ အားကုန်ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ ဝေလွင်စိုးလက်ထဲက နုဝါဖြတ်ကန်လွှတ်သွားသည်။ နုဝါလွတ်သွားသည်နှင့် လက်ကိုလွှဲကာ အားကုန်ဖိတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ဖြောင်းဆိုသောအသံနှင့်အတူ ဝေလွင်စိုး မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ ရွေးသွားသည်။ ပွဲကလဲပိုမိုကြမ်းသွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းတစ်ခါပဲရမယ်။ မင်း ကိုဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး။”

ဝေလွင်စိုးလက်တွေအရွေ့ ကော်ရစ်တာ ထောင့် ချိုးကနေပြေးထွက်လာသော ကောင်လေးသုံးယောက်။ ဝေလွင်စိုး၏ လက်ကိုပြေးခွဲလိုက်သည်။ ချက်ခြင်း အခြေအနေက ပိုမိုတင်းမာကာ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ ဝေလွင်စိုးတို့ပါ ခွတ်ကန် ဆွဲထိုးချလိုက်သည်။

ဘေးကကောင်တွေနှင့် လာကူသော ကောင်လေးတွေပြဿနာတက်ကုန်သည်။ နုဝါချက်ခြင်း...

“ဟိုမှာ ဆရာတွေလာနေတယ်။ နင်တို့တော်တော်... အစာကုန်ကျောင်းထွက်ချင်လို့လား။”

နုဝါအသံကြားတော့ အေးလုံးရွပ်သွားကြသည်။ ဆရာတွေကလဲ ဒီဘက်ကိုလှည့်လာနေကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဝေလွင်စိုးတို့ အုပ်စုလွယ်အိတ်တွေကောက်ယူကာ ထွက်သွားကြသည်။ တကယ်တော့ ဆရာတွေက သူတို့ ဖာသာ သူတို့ကိစ္စနှင့်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတွေက နုဝါတို့ကို ကျော်သွားသည်နှင့်...

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ နုဝါ...။”

နုဝါ မျက်ခုံးကိုပင်ရင်း သူတို့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ နုဝါနာမည်ကို သိနေလို့ အံ့ညွှန်နေတာ

လား။ ဒါများနုဝါရယ်မစမ်းပါဘူး တစ်ကျောင်းလုံးမှာ နုဝါတို့သုံးယောက်ကိုမသိတဲ့လူမှမရှိတာ။”

နုဝါ ဘာမှပြောမနေချင်တာနှင့် ခေါင်းသာ ငြိမ်ပြလိုက်သည်။ စိမ်းလဲ့နဲ့ ဘရဏီကတော့ တော်တော်လေးကို ကျေးဇူးတင်နေပုံရသည်။ အခုမှပဲ သူတို့မျက်နှာလေးက သွေးရောင်နဲ့နီပြန်လွှမ်းလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘရဏီတို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

အဲ့ကောင်တွေက နုဝါကိုတစ်ချိန်လုံးလိုက်နှောက်ယှက်နေကြတာလေ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ကို ခင်လို့ရမလား...။”

နုဝါကိုသေချာကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ နုဝါကတော့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲဆိုက်တာပဲဆိုသော သဘောနှင့် အထင်တသေးကြည့်လိုက်သည်။ ဘရဏီ နှင့် စိမ်းလဲ့ကတော့ ချက်ခြင်း အားကိုးရှာလိုက်ပုံရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက စိမ်းလဲ့။ သူက ဘရဏီ။ နုဝါကိုတော့သိပြီးသားမှတ်လား။”

ခေါင်းကိုငြိမ်ပြရင်း

“ကျွန်တော်အားလုံးရဲ့ နာမည်ကိုသိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်လဲပြန်မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်။”

ကျွန်တော်နာမည်က ဝေယံကိုပါ။ သူက မိုးမာန်။ သူက ဗညား။”

“ဟုတ်ကဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျ။”

ယောက်ျားလေးအားလုံးက ကောင်မလေးချောချောလေးများနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသဖြင့် အားလုံးက တက်ကြွ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဖစ်ဆစ်မေဂျာကပါ။ အခုလို ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့အတွက်တကယ့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျွန်တော်တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေလား။”

နုဝါငြင်းမလို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပင်မို့ နုဝါထက်ဦးစွာ ဟိုနှစ်ဦးက..

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ ကန်တင်းပဲသွားရအောင်။”

နုဝါစိတ်ထဲအောင် သက်သက်ဖြစ်သော်လည်း နှစ်မဲတစ်မဲနှင့် ရှုံးပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှပြောမနေတော့ပဲ ကန်တင်းဘက်ကိုသာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အားလုံးကတော့ နုဝါတို့ကိုအထူးအဆန်းလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဟိုအဖွဲ့ကတော့ ပါးစပ်ကိုမစေ့နိုင်အောင် သွားကိုပြီးနေသည်။ နုဝါသာ နည်းနည်းရှိုးတို့ရှန်းတန်းခံစားရသည်။ ကိုယ်ကတစ်ခါမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အဲ့လို အတူတွဲပြီး လမ်းလျှောက်ဖူးတာမဟုတ်...။

အာဏာက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်မေးထိုးပြသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာလဲ မုန့်ဟင်းခါးတွေက အပြည့်နှင့် ဘုန်းမြင့်မိုးရဲကတော့ ဆိုင်အတွင်းဘက်ကို မျက်နှာမူထိုင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်နားမလည်လိုက်ပေ။ ဘေးနားက မင်းမင်းနှင့် ရဲရင့်တို့ကပါ အဲလိုအမူအရာတွေဖြစ်ကုန်သဖြင့် ခါးစောင်းကာ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နုဝါတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်နှင့် အတူတွဲ လျှောက်လာသော ကောင်လေးသုံးယောက်။ သူများတွေ ဆို ဒါမျိုးက အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း နုဝါတို့အဖွဲ့အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်က ထူးဆန်းနေသည်။ အရင်လို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာလဲ မဟုတ်ဘဲ ပြုံးဖြိုးရွှင်ရွှင် စကားပြောရင်းဝင်လာသဖြင့် ပိုမိုအံ့ဩနေသည်။ စိမ်းလွန်းနှင့် ဘရဏီတို့က ဟိုအဖွဲ့ကကောင်လေးတွေပြောတာကို အလိုက်အထိုက် ပြုံးဖြိုးရွှင်ရွှင်ပြောနေသော်လဲ နုဝါကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်တာတောင် အစွန်ဆုံးတွင်းထိုင်သည်။

အဲအဖွဲ့ထဲက မျက်ခုံးနက်နက်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် မေးလေးထောင့်နှင့် ခပ်မိုက်မိုက်ကောင်ကတော့ နုဝါကို မျက်တောင်မခတ်စာမ်းစိုက်ကြည့်ကာ စကားဆိုနေသည်။ ကြည့်ရတာလဲ နုဝါကိုတော်တော်ကြောနေပုံရသည်။ နုဝါဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့်ဆိုသည့် ရုပ်မျိုးနှင့်ပေါ့။

ကြည့်နေရင်း ဒီမြင်ကွင်းကို မမြင်ချင်တော့တာနှင့် ချက်ခြင်းမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

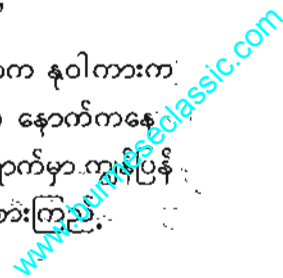
“နုဝါ ဒီအတိုင်းဆို နုဝါအတွက် အရမ်းအန္တရယ်ရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေက နုဝါကိုကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား ညနေအပြန်ကြရင် ကျွန်တော်နုဝါကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။”

ဝေယံကိုက တကယ့်ကို စိတ်မချဖြစ်နေမိသည်။

နုဝါဆိုတာက သူ့အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်ရသော အောင်မလေးပင် နုဝါကိုတွေ့ကာစထဲက ဒီနေ့အထိတစ်နေ့မပျက်နုဝါတို့ အခန်းရှေ့မှာလာကြည့်ရတာအမော။ နုဝါကသာမသိတာ ကျန်တဲ့လူတော်တော်များများကတော့ ချိပ်မိကုန်ကြပြီ။ အခုတောင် ကံကောင်းလွန်းလို့ နုဝါနဲ့ အခုလို ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်လေးရတာ။ အခုဆို စောစောကအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီးထဲက နုဝါကို ဝေယံလုံးဝ စိတ်မချတော့တာဖြစ်သည်။

“ရတယ် နုဝါမှာကားပါတယ်။”

“ဒီလိုလေ...ကျွန်တော်ပြောတာက နုဝါကားက ရှေ့ကမောင်း ကျွန်တော်ကားက နောက်ကနေ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ နုဝါ အိမ်ကိုရောက်မှာ ကျွန်ပြန်မယ်လေ။ မဟုတ်ရင် နုဝါစဉ်းစားကြည့်။”

အန္တရာယ်အရမ်း များတယ်နော်။ စောနကလို သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာတောင် ဒီကောင်တွေ ဒုက္ခပေးသေး တာ နုဝါတစ်ယောက်ထဲသာဆို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။”

“အို...ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ..။”

နုဝါက မကျေမနပ်ပြန်ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဆိုမိန်းကလေးပဲ နစ်နာမှာ မှတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဝေယံရယ်။ ကဲ့...နုဝါလဲငြင်းမနေတော့နဲ့။ ဟိုကောင်တွေက နှင့်ကိုလုံးဝမကျေနပ်တာလဲသိရဲ့သားနဲ့။ ဝေယံပြောတာကိုပဲ လက်ခံလိုက်။”

စိမ်းလဲ့က ကြားထဲကနေ ဖြန်ဖြေပေးသည်။

ဘရဏီကလဲ ထောက်ခံသည်။

“သူ့ကိုရော နုဝါက ယုံရမှာမို့လို့လား။”

“ဗုဒ္ဓေါ...။”

ဝေယံဘုရားတောင်ပြေးတမိသည်။ ဒီလောက်ပြောင်ကျသောစကားလုံးမျိုးကို ကိုယ့်ရှေ့မှာထားပြီး ပြောရဲ့သော သူမလေးကိုလဲ သဘောပိုကျသွားသည်။ စိမ်းလဲ့နှင့် အရဏီကတော့ အားနာသလို “ဟဲ့ ဟုလှမ်းတားကြသည်။” ဒါကိုပင်သူမ “ဟုတ်တယ်လေဟု။” ထပ်ပြော

သေးသည်။ ကျွန်တော့ဘေးတွင်ရှိသော သူငယ်ချင်းများလဲ ဝိုင်းရယ်နေကြသည်။ ရယ်မှာပေါ့ ကိုယ့်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်ကိုမယုံတာ။ ရယ်စရာတော့ တော်တော်အားငါးနေသည်။

“စိတ်ချပါ နုဝါ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီကောင်က နုဝါကို ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

မိုးမာန်ကမနေသာတော့ပဲ ကြားထဲက အာမဝင်ခံသည်။ နုဝါကတော့ တစ်ချက်စဉ်းစားသလို လုပ်ရင်း “အိုကေလေ...ဒါဆို ရှင့်တို့လဲ အတန်းသွားတက်တော့။ နုဝါတို့လဲ အတန်းတက်တော့မယ်။”

နုဝါက နှင်နေပြီဆိုမှတော့ ဘယ်သူမှဆက်မနေဘဲ ချက်ခြင်းနှုတ်ဆက်ကာ ထပြန်လာခဲ့ရသည်။ နို့မို့သူ့စိတ်နှင့်မတုံ့ရင် ရပြီးသားအခွင့်အရေးလေးတောင် ချက်ခြင်းပြန်ရုပ်သိမ်းသွားနိုင်သည်။

ဝေယံတို့ထွက်သွားသည်နှင့်...

“စိမ်းလဲ့နဲ့ ဘရဏီကလဲ ဘာလို့သူတို့နဲ့ခင်လိုက်တာလဲ။ မခင်ချင်ပါဘူး။ တစ်စိမ်းတွေနဲ့။ နုဝါက စူပုတ်ပုတ်လေးထပြောလေသည်။” “မဟုတ်ဘူး နုဝါရဲ့ ငါတို့မှာအကြံရှိတယ်။”

၉၆ ပန်းရတု

“ဘာအကြံလဲ။”

နဝါအသံက မကျေမနပ်နှင့် ခပ်တောင့်ဟောင့်။

“ဒီလိုလေဟာ..နင်သိတဲ့အတိုင်း ငါတို့တွေမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ရှင်းလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာတွေ။”

အကုန်လုံးက ရည်းစားစကားလိုက်ပြောလို့၊

ရည်းစားစာပေးလို့ချည်းပဲ။ အဲ့တော့ အဲ့ပြဿနာ

တွေကို ဖြေရှင်းချင်ရင် တစ်ခုတည်းသော

နည်းလမ်းက ငါတို့ရည်းစားထားလိုက်ဖို့ပဲ။

အခုငါ တို့က ရည်းစားလဲမထားချင်ဘူးဆိုတော့

ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ရဲ့ဘော်ဒီဂတ် လုပ်ခိုင်း

လိုက်ရုံပဲ။ အဲ့တော့တခြား လူတွေက ငါတို့နဲ့

ပတ်သက်တယ်ထင်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်ကုန်တော့

မှာပဲ။ အဲ့တော့ ငါတို့အခုကြုံနေရတဲ့ စိတ်ရှုပ်

စရာတွေလဲ မကြုံရတာဘူး။ ပြီးတော့ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် အရေးကြီးရင် ခိုင်းဖို့လူလဲရတာပေါ့...။”

“စိမ်းလဲက ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် ဉာဏ်ကြီးရှင်ပင်

“နင့်အဘ...ဟိုကရော ဒီအတိုင်းနေမလား။ သူတို့

လဲ ရည်းစားစကားမပြောပါဘူးလို့နင်အာမခံ

လား။”

ဘရဏီကပါ နဝါမေးချင်သောစကားတွေကို

ဝင်မေးပေးသည်။

“အော်..နင်ကလဲ အများကြီးစိတ်ရှုပ်တာထက်စာ
ရင်။ နည်းနည်းပဲ စိတ်ရှုပ်တာမကောင်းဘူး
လား။”

“နင်ပြောတာလဲ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ပါပေ
မဲ့ ပြီးမှအတင်းလာကပ်နေပြီး ခွာလို့မရရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

နဝါပါ အားတက်သရောဝင်ဆွေးနွေးလာသည်။

နဝါပါ ပါလာပြီဆိုတော့ စိမ်းလဲက ဆရာကြီးလေသံပို
အေးလိုက်သည်။

“နင်ကလဲ ဘာအရေးလဲ။ မရရအောင် ခွာထုတ်
လိုက်ပေါ့ဟာ။ သူတို့ပုံကြည့်ရတာလဲ မိကောင်း
ဖခင် သားသမီးပုံတွေပါပဲ ပြီးတော့လဲ ရေလျှံ -
မယ့်ပုံပါ စိတ်ချ အဲ့လိုကောင်လေးတွေက
ဘယ်တော့မှ တွယ်ကပ်မနေဘူး ဒီနေ့ငြင်းလိုက်
တာနဲ့ နောက်နေ့နောက်ကောင်မလေးနား
ရောက်သွားမှာ။”

“အင်းအဲ့လိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ နောက်
အတန်းသွားတက်မယ်။”

နဝါတို့ထွက်သွားတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ် တောက်
တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။ သူတို့
စကားတွေကိုကြားထဲက သွေးတွေက ဆူပွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်ဘာကိစ္စမင်းက တောက်ခေါက်ရတာလဲ။”

အာကာက နားမလည်သလိုမေးလာသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ သူတို့ခိုင်းစရာနွားများထင်နေသလား မသိဘူး။ အဲ့ကောင်မလေးတွေ တော်တော်ရက်စက်တယ်။ ငါတွေ့သလောက်တော့ ဟိုကောင်တစ်ကောင်က နုဝါကို တော်တော်ကြွနေပုံရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အဆင်ပြေဖို့ တစ်ခုထဲကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို အသုံးမချသင့်ဘူး။”

“မင်းကလဲကွာ အဲ့လိုတော့မပြောပါနဲ့။ ဟိုကလဲကျေနပ်နေတာပဲဟာ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကျေနပ်နေတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေငထွားက ခါးနာရတာလဲ။”

ရဲရင့်ကပါ ဝင်ပြောလေသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့မသိ တော်တော်လေးတော့ ဒေါသတွေထွက်နေမိသည်။ တကယ်ပါပဲ..။ဒီကောင်တွေကို လဲဘာမှဆက်ရှင်းပြမနေချင်တော့တာနဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုကောက်လွယ်ကာ အတန်းသွားတက်ရန်သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒီကောင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။”

“ဘယ်သိမလဲ။ မင်းအဘ မင်းသွားမေး။”

ရဲရင့်နှင့် အာကာက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မေးနေကြသည်။ မင်းမင်းကတော့ ဆရာကြီးလေသံနှင့် မရှိတဲ့ မုတ်ဆိတ်ပွတ်ရင်း..

“ငါ့အထင်တော့ ဒီကောင် ရွက်နုဝါကိုများ ကြိုက်နေသလားမသိဘူး။”

“မင်းအဘထဲမှာ သွားပြောကြည့်ပါလား။”
ဟိုကောင်က ပိတ်ထိုးမှာ။ ဒီကောင် ဒီလောက်ရွက်နုဝါကို ကြည့်မရနေတာ မင်းလဲသိသားနဲ့။”

“တော်စမ်းပါကွာ..မင်းအတွေးအခေါ်ပေါက်တတ်ကရနဲ့လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ လာလာ ငါတို့လဲ အတန်းသွားတက်မယ်။”

အာကာက ဦးဆောင်ကာ အတန်းဘက်သို့ခြေဦးလှည့်သဖြင့် မင်းမင်းလဲ အထွန့်မတက်နိုင်တော့ပဲ နောက်ကအပြေးလိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၁၁)

ညနေအပြန်နဝါကားထွက်လာသည်နှင့် အနောက်ကဝေယံကိုကားမီးလှမ်းတောက်ကာပါလာကြောင်း လှမ်းအသိပေးလိုက်သည်။ သူ့လိုက်ပို့တယ်ပေါ့။ နဝါနောက်ကြည့်မှန်က တဆင့် ဝေယံကားကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ 90 model SURF ကား ခဲပုပ်ရောင်လေးနှင့် ကားကိုစတိုင်ကျကျလေးမောင်းနေသော ဝေယံကို ပုံမှာ လူကြီးလူကောင်းသားသမီးမှန်းတော့ ပြောစရာမလိုဘဲ မြင်ရုံနှင့်သိနိုင်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလဲ နဝါကားနောက်ကနေ ခပ်ဖြေးဖြေးလေးလိုက်လာလေသည်။ နဝါကလဲကိုယ်နောက်ကနေ တကူးတကလိုက်ပို့ပေးနေသဖြင့် ကားကို ပုံမှန်လေးသာ မောင်းလာခဲ့သည်။ ညနေဘက်မိုးလေးကလဲ တဖွဲဖွဲရွာသဖြင့် ကားကိုဖြေးဖြေးပဲ ဂရုစိုက်ပြီးမောင်းလာ

ခဲ့သည်။

နဝါကားလေး ပြည်လမ်းကျော်လာသည်နှင့် ပြဿနာက စတက်လာတော့သည်။ နဝါကားဘေးကနေ ကားတစ်စီး အတင်းဖြတ်ဝင်လာသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝေလွင်စိုးတို့ကားဖြစ်နေသည်။ "ဂူး...ဝါး" ဆိုသော အော်သံတွေနှင့် အတူအရှေ့ကနေ ပညာပြကာ ကားကို မျိုးစုံမောင်းပြနေသည်။ ပေးလဲမကျော်ပဲ တမင်ပညာပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ နဝါဒေါသတွေထွက်လာသည်။ ဒီကောင်တွေ မိန်းမဆန်လွန်းသည်။ အလကားနေ မိန်းမလို မိန်းမရ လိုက်လုပ်နေသည်။ နဝါတောင် မိန်းမဆိုပေမဲ့ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်တဲ့နေရာမှာသာ အပြတ်ရှင်းသည်။ ပြီးရင်ခေါင်းထဲကနေ အကုန်လုံးကို ထုတ်ထားလိုက်သည်။ အခုတော့ ဒင်းတို့က ဒီလိုမဟုတ်။ တမင်တကာ ပြဿနာကိုလိုက်ရှာနေသည်။ နဝါလီဗာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ ထိုကောင်တွေကားကို မရမက ကျော်တက်လာခဲ့သည်။

တရိပ်ရိပ်တက်လာသော အရှိန်နှင့်အတူဒေါသ ပါတက်လာသည်။ ရှေ့မှာ နဝါနှင့် ဟိုကောင်တွေရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း ဝေယံကားကို အရှိန်ပိုမြှင့်လိုက်သည်။ မိုးရွာနေသဖြင့် နဝါကိုလဲ အဲ့လောက်အရှိန်ပြင်းပြင်း မမောင်းစေချင်ပေ။ ဝေယံကားအရှိန်ကို နဝါကားထက်ပိုစာင်ရင်း နဝါကားရှေ့ဖြတ်ဝင်လိုက်သည်။ ဝေယံကားကို

မြင်တော့ နုဝါ ကားအရှိန်ကိုလျှော့ပေးလိုက်သည်။

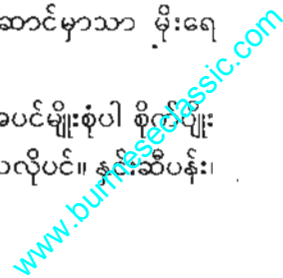
ဟိုကောင်တွေကလဲ သူတို့ရဲ့ Publica ကားစုတ်ကလေးနှင့်နောက်ကနေ တဝှူးဝှူး...တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင်လိုက်လေသည်။ ဝေယံကတော့ နုဝါရှေ့မှာ ကားကိုပိတ်ကာ ခပ်ဖြေးဖြေးမောင်းလိုက်သည်။ နုဝါလဲ ဝေယံကားကိုအရှိန်လျှော့စေချင်မှန်းရိပ်မိသဖြင့် အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ အခုမှနောက်ကနေ နုဝါတို့အရှိန်လျှော့လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်မှီလာသော ဟိုကောင်တွေကလဲ ကားကို အရှိန်နှင့်မောင်းလာလေသည်။ မီးပွိုင့်ကလဲ မီးစိမ်းနေသဖြင့်နုဝါတို့ကားတွေကတော့ အေးဆေးလွတ်သွားသည်။ နုဝါရဲ့နောက်ကားတစ်စီးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် မဖြတ်ရဲပဲ ကားရပ်လိုက်သည်။

နောက်ကအရှိန်နှင့် လိုက်လာသော ဟိုကောင်တွေ ကားကလဲဘရိတ်အုပ်ချလိုက်ရသည်။ မိုးရွာထဲအရှိန်များသဖြင့် ဘရိတ်ကမမိပဲ ရှေ့ကားကို ကျကျနနလေးကို ဝင်ဆောင့်လေတော့သည်။ 'ဝုန်း' ကနဲဆိုသော အသံနှင့်အတူ ဇာတ်သိမ်းလှသွားချိန်မှာတော့ နုဝါတို့ကားလေးက ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်းမောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နုဝါတို့ လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ ဝေယံကားက ဆက်မလိုက်လာပဲ ကျန်နေခဲ့လေသည်။ နုဝါကားလေး ခြံထဲချိုးကွေ့ဝင်သွားမှသာ ကားလေးကို နောက်ဆုတ်ရင်း ပြန်

ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ပထမဆုံးသတိထားမိလိုက်တာကတော့ ဒီကောင်လေးမဆိုးဘူးပဲ။ အလိုက်သိသည်။ နုဝါအိမ်ရှေ့အထိလိုက်မပို့သည့်အတွက်တော့ ကျေနပ်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ထိလိုက်လို့ မိဘတွေကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင် ဘာမှပြောမှာမဟုတ်သော်လဲ။ နုဝါက ရှင်းကို မပြချင်ပေ။ အခုတော့ သူ့ရဲ့အလိုက်သိမှုကြောင့် နုဝါစိတ်အနှောက်အယှက်တော့ ကင်းရသည်။ နုဝါတစ်ယောက်ထဲတွေးရင်း မိုးရေချိုးရန်အပေါ်ထပ်လသာဆောင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

နုဝါတို့အိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်လသာဆောင်က ခေါင်မိုးတစ်နည်းကို ဆလပ်လောင်းထားသဖြင့် ကျယ်ဝန်း လှပသော အထပ်ထပ်ကဆီ စိမ်းလဲတို့ဘရယ်ဏီတို့လာရင် ခေါင်မိုးတစ်နည်းကို ပြန်ပြန်လိုက်တန်းကစားခဲ့ကြသည်။ နုဝါမှာ ခေါင်မိုးတစ်နည်းရသည်။ ငယ်ငယ်ထဲက အခုအချိန်ထိ မိုးရွာတာနှင့် မိုးမရွာထွက်ချိုးသည်။ ငယ်ငယ်ကဆို မိုးရွာပြီဆိုတာမှ အကားလေးကို ယူပြီး မိုးရေထွက်ချိုးရင်း စက်ဘီးလျှော့ပိတ်စီးတတ်သည်။ ကြီးလာတော့ မေမေတို့က ခွင့်မပြုလော့သဖြင့် ကိုယ့်အိမ်လသာဆောင်မှာသာ မိုးရေတက်ချိုးဖြစ်တော့သည်။

လသာဆောင်အပေါ်မှာလဲ အပင်မျိုးစုံပါ စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် ခြံထဲမှာ ဆင်းရေချိုးနေရသလိုပင်။ နင်းဆိပန်း၊

သစ်ခွပန်းနှင့် ကစ်မီးကွစ်အရောင်စုံစိုက်ပျိုးထားသည်။ မိုးတွေကလည်း ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်ရွာနေသဖြင့် နုဝါတို့ အကြိုက်ပင်။ လသာဆောင် မိုးသည်းသည်းကြွားမှာ သီချင်းကို စိတ်လွတ်လပ်လွတ်အော်ဆိုရင်း နုဝါပျော်ရွှင်နေသည်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ မိုးစိုလို့စိတ်ပျက်စရာကောင်းပါစေ နုဝါတို့ကတော့ ရာသီဥတုများတွင် မိုးတွင်းကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။

စိတ်လွတ်လပ်လွတ်သောင်းကျန်းပြီးလို့ မိုးလည်း တော်တော်လေးစဲလာမှ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ နုဝါကိုမြင်သည်နှင့် ကြီးကြီးမြက...

“သမီးရေ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်နော်။ မဟုတ်ရင် ဖျားတော့မယ်။ ဒီနေ့မိုးရေတက်ချိုးတာအကြာကြီးပဲ ကြီးမြလဲ ခုလေးတင် မိနွေးကိုတက်ခေါ်ခိုင်းတော့မလို့...”

“ဟုတ်တယ်...ဒီနေ့မိုးကတော်တော်ရွာလို့ ကြီးမြရဲ့။”

“ကဲကဲလုပ်လုပ် ကြီးမြသမီးအတွက် ကော်ဖီပူပူလေးဖျော်ထားမယ်။ ကော်ဖီသောက်မလား။”

နွားနို့သောက် မလား။ ဘာသောက်မလဲသမီး။”

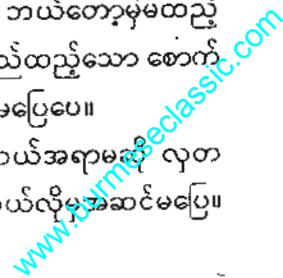
“နွားနို့သောက်မယ် ကြီးမြ။”

“ဟုတ်ပြီ သမီးရေ။ ကြီးမြနွေးထားမယ်။”

ကြီးမြက ရေခဲသေတ္တာထဲက နွားနို့ပူးလေးကို ဆုတ်ကာ microwaveထဲထည့်ကာ သုံးမိနစ်အပူပေးလိုက်သည်။ ကြီးမြဆိုတာက နုဝါမမွေးခင်ထဲက အိမ်မှာလာနေသော လူယုံဖြစ်သည်။ နုဝါကလဲ ကြီးမြလက်ပေါ်မှာ ဘင်ကြီးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လဲ ကြီးမြက နုဝါကိုအရမ်းသံယောဇဉ်ရှိသည်။ နုဝါကြောင့်ပဲ အိမ်ထောင်လဲ မပြုဖြစ်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးအဖြစ်နှင့် အိမ်ရဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီးအဖြစ်နှင့် ကောင်မလေးတွေကို စီမံခန့်ခွဲနေသည်။ တခြားကိစ္စတွေကိုသာ ကြီးမြက ကောင်မလေးတွေကို တာဝန်ပေးချင်ပေးမယ်။ နုဝါနှင့်ပတ်သက်ရင်တော့ ကြီးမြက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရမှကျေနပ်သည်။

နုဝါကလဲ ကြီးမြမှလွဲရင် တခြားလူလုပ်ပေးရင် စိတ်တိုင်းမကျ။ ကြီးမြက ဘယ်အရာမဆို နုဝါအကြိုက်ကို သိသည်။ ကောင်မလေးတွေဆို ထမင်းစာမယ်လို့ပြောလို့ ထမင်းခူးထားရင်ကို အသုံးမကျတာ။ ထမင်းထည့်ထားရင် ထမင်းကို အတုံးလိုက်ထည့်လိုထည့် ပန်းကန်ဆိုလဲ သူ့ဟင်းနဲ့ သူ့ပန်းကန်လိုက်အောင် ဘယ်တော့မှမထည့်ပေ။ အစိမ်းကျော်လိုဟာမျိုးကို ဟင်းရည်ထည့်သော စောက်ပန်းကန်ထဲထည့်လိုထည့်နှင့် အချိုးမပြေပေ။

နုဝါကလဲ လူတွင်မကပဲ ဘယ်အရာမဆို လှတစေ လေးပဲ ကြိုက်တော့ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေ။

“သမီးလေး ရေချိုးပြီးပြီလား။”

ဆံပင်တွေရေသုတ်ရင်းထွက်လာသော နုဝါကို ကြီး မြက နွားနို့ကို မတ်ခွက်လှလှလေးထဲကညှိနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ် ကြီးမြ။ ရပြီလား။”

“ဒီမှာပါတော်...။”

မတ်ခွက်လေးကို နုဝါရှေ့မှာချပေးလိုက်သည်။

“သမီးရေ သမီးမိုးရေတက်ချိုးနေတုန်းက ဘရယ်

- ဇာနည်က ဖုန်းလာတယ်။ စောစောက ရေချိုး

နေတုန်းကတော့ စိမ်းလဲ့ဆီက ဖုန်းလာတယ်။”

“ဟုတ်...ကြီးမြ..နုဝါဆက်လိုက်မယ်။”

နွားနို့ပူလေးကို မှုတ်သောက်နေရာမှ ခွက်က လေးကိုကိုင်ရင်း နုဝါအခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တုဆက်ထဲ ဘရဏီဖုန်းနံပါတ်လေးများကို နှိပ်ရင်း ဖုန်းကောက် ဆက်လိုက်သည်။

“ဟလို..နုဝါပြော။”

“ဖုန်းဆက်တယ်ဆို ...ဘာကိတ်လဲ။”

“အဆင်ပြေလား ဝေယံကို လိုက်ပို့တာ။”

ဘရဏီလဲ စိတ်ပူနေသဖြင့် ဖုန်းဆက်လှမ်းမေးပုံ ရသည်။

“အင်းပြေပါတယ်။ လမ်းမှာတောင် ဝေလွင်စိုး

တို့နဲ့တွေ့သေးတယ်။ နုဝါကားနောက်က အတင်းလိုက်တာ သူ့ကားစုတ်ကြီးနဲ့များ သနား တောင် သနားသေးတယ်။ ဒါတောင် မိုးကအရမ်း ရွာနေတော့ ဝေယံက ကားကိုဖြေးဖြေးမောင်း အောင် ရှေ့ကနေပြီး ပိတ်မောင်းနေလို့ မဟုတ် လို့ကတော့...။”

“ဟုတ်လား...ဘာလာလုပ်သေးလဲ။”

“ဟာ ဟာ...သူတို့လားလုပ်လို့ရမယ် မီးပွင့်လဲလွတ် ကော သူတို့ကအရှိန်နဲ့မောင်းလာတာ အဲ့ဒါနုဝါ တို့နောက် ကကားက မကွေရဲတော့ ကျန်ခဲ့တာ ပေါ့။ သူတို့ကလဲ အရှိန် နဲ့လာ ရှေ့ကားကလဲ မထွက်လဲမထွက်ကော ဘရိတ်လဲ မမိတော့ ဝင်တိုက်ကြတာပေါ့။”

“အင်းဖြစ်ရမယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဟယ်.. ဘာပဲပြောပြော ဝေယံကိုပါနေလို့။”

“သူမပါလဲ နုဝါဘာသာရှင်းနိုင်ပါတယ်။”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့နုဝါရယ်။ သူပါနေတော့ တစ်ခု ခုဆို အကူအညီရတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟပ်ချိုး..။”

ဖုန်းပြောနေရင်း နုဝါနှာချေလိုက်သည်။

“မိုးရေတက်ချိုးတာ အအေးမိပြန်ပြီမှတ်လား။”

“ကဲ...ဒါဆိုလဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနေဦး။ မနက်ဖြန် ကျောင်းမတက်နိုင်ပဲနေဦးမယ်။”

“အင်း...ဒါဆို ဘာရဏီပဲ စိမ်းလဲ့ဆီဖုန်းဆက်ပေး တော့နော်။ စိမ်းလဲ့လဲစိတ်ပူနေပုံရတယ်။”

နုဝါဆီဖုန်း ဆက်တယ်။”

“အင်း စိတ်ချ နုဝါ..ဘာရဏီဖုန်းဆက်ပြောပြ လိုက်မယ်..ဂွတ်နိုက်နော် ဒါဆို။”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် လူက အဆက်မပြတ်ချီကာ နေလို့သိပ်မကောင်းချင်တော့ပေ။ ကိုယ်လဲနည်းနည်းပူလာ သဖြင့် ပါရာစီတမော ထသောက်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၂)

နုဝါ အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်းလူက အားမရှိသလို နုံးနုံး ချိကြီးဖြစ်နေသည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့်လဲ နုံးချိချိဖြစ် တော ထင်သည်။ နေ့လည်လောက်ကျရင်တော့ ကောင်း ထွေးမည်ထင်သည်။ လူမမာလို မနေတတ်တာကလဲ ငယ် သံထဲကဖြစ်သည်။ နုဝါကငယ်ငယ်ထဲက သူများကလေး တွေလိုမဟုတ် နည်းနည်းပေသည်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နည်းနည်းဂျစ်တိုက်သည်လို့ပဲပြောရမလား။ သူများကလေး တွေဆို နေမကောင်းလျှင် ငြိမ်ငြိမ်နေသည်။ နုဝါကတော့ မကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲဘုန်းဘုန်းလဲမှသာ မဟုတ်ရင် တော့ လုံးဝမရ။ အခုလဲ ရေထချိုးလိုက်သေးသည်။ ရေချိုး နေချား လန်းဆန်းလာမလားဆိုပြီး ရေထချိုးလိုက်သေး သည်။

ရေချိုးလိုက်တော့နည်းနည်းတော့ နေ့လို့ကောင်း

သွားသည်။ ရေချိုးအလှပြင်လိုက်တော့ စိတ်ကလဲပြန်လန်းလာသည်။ ကိုယ်တော့မပူတော့။ သိပ်စိတ်မချသဖြင့် ကြက်ဥပေါက်ရောင်ခေါ်သော အဝါရောင်အနုအကျီလေးပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဆွယ်တာ အကျီလေးကို ထပ်ဝတ်လာလိုက်သည်။ ရာသီဥတုကလဲ မိုးအုံ့က အေးစိမ့်စိမ့်လေးဖြစ်နေတော့ တော်သေးသည်။

ကားသော့လေးကို ယူရင်းကျောင်းသွားဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားလေးကို ခြံထဲကချိုးကွေထွက်လာ လိုက်သည်။ လမ်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော ဝေယံကို ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ နုဝါ မျက်ခုံးကို ပင့်ရင်းကားကို ဝေယံကိုကားနား ကပ်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ။”

ကားမှန်ကိုချရင်း ဝေယံကိုကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဒါအပြင်သာဆုံးနှင့် အသက်သာဆုံးပြောလိုက်သည် စကားဖြစ်သည်။

“နုဝါကို လာစောင့်နေတာ။ တော်ကြာမနေ့ကလဲ ဖြစ်မှာစိုးလို့။”

အဲလဲ တယ်လာတဲ့ တော်ကီပါလား။ နုဝါခပ်တည့်

တည့်လေးကြည့်ရင်း

“ရပါတယ်။ နောက်ဆိုလာမစောင့်နဲ့နော်။ ဒီလို မနက်ပိုင်းကြီးတော့ သူလဲဘာမှလုပ်ရဲမှာ

မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ နုဝါရယ်..။ အကြံသမားဆိုတာ အမြဲပဲ ကြံဆောင်နေတာလေ။ ကိုယ်သတိတစ်ချက်လေး လွတ် သွားတာနဲ့ ပြဿနာ တက်နိုင်တယ်မှတ်လား။”

• ဟွန်း.....ဟိုကအကြံသမားဆို...ရှင်ကရော။

ထဲထဲကကြိတ်တွေ့လိုက်သော်လဲ အပြင်မှာတော့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ချေ။

“ကဲ့...အခုကျွန်မကျောင်းသွားတော့မယ်။ ဒါဆို ရှေ့က မောင်းသွားလိုက်မယ်နော်။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

နုဝါက ကားလေးကို ငြင်သာစွာမောင်းထွက်လာသည်။ နုဝါရဲ့ကားနောက်မှ ဝေယံလိုက်မောင်းရင်း ရင်

အဆမတန်ရုန်ကာ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ဒါဟာ အချစ်

တာကိုလဲ တစ်စိမ့်စိမ့်တွေ့ရင်း ပျော်ရွှင်လာမိသည်။ ကား

က ကျောင်းထဲကိုဝင်လာချိန်မှာတော့ မောင်းလာသမျှ

လျှောက်မှာ ဒီတစ်ခါလမ်းကအရမ်းတိုနေသလိုပါခံစား

နုဝါ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် ဝေယံကိုမစောင့်ဘဲ

ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရှေ့ကထွက်လာခဲ့သည်။ ဝေ

တစ်ချက်ပြုံးရင်း နောက်ကနေလိုက်လာခဲ့သည်။ မသိ

၁၁၂ ပန်းရတ

သလို သိသလိုလုပ်နေသော ချစ်ရသူကိုလဲအသည်းတယား ယားနှင့် အချစ်ပိုလာမိသည်။ နုဝါကတော့ ခပ်တည်တည် လေးနှင့် သူငယ်ချင်းများရှိသော ကန်တင်းကိုသာ ထွက် လာခဲ့သည်။

“မောနင်း..သူငယ်ချင်းတို့။”

စကားကောင်းနေသော ဘရဏီနှင့် စိမ်းလဲ့က နောက်ကနေနုဝါ ပခုံးလေးပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်မှသာ သတိ ထားမိသွားသည်။

“နုဝါ နေကောင်းလား။”

“သိပ်မကောင်းဘူး ဘရဏီရယ် ခေါင်းက နည်းနည်းကိုက်နေတယ်။”

နုဝါနောက်ကလိုက်လာသော ဝေယံကိုတွေ့လိုက် တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိနှင့် ဘယ်လိုသဘောလဲ ဆိုသည့်သဘောနှင့် မျက်စစ်စစ်ပြလေသည်။ ဝေယံကလဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ နုဝါတို့စားပွဲတွင်လာဝင် ထိုင်သည်။ နုဝါကတော့ မနောက်ရန်သူငယ်ချင်းတွေကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲပြကာ သတိပေးလိုက်သည်။

“စိမ်းလဲ့တို့ စောစောစီးစီး ဝါးတီးဖွင့်နေကြ ငြိလား။”

မိုးမာန်က အားလုံးထဲတွင် နှုတ်အသွက်ဆုံးဖြစ်သ ဖြင့် အရင်ဆုံးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စိမ်းလဲ့ပြုံးရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိုးမာန်ရေ မိုးလင်းထဲက စဉ်းစားမိ တာ..စားဖို့ပါပဲ..။”

အဲလက်စီသီချင်းကို ထဆိုပြလိုက်သည်။ အားလုံး ထလဲ စိမ်းလဲ့ဆိုပြလိုက်သောသီချင်းကြောင့် ထရယ်ကြ လေသည်။

“ကဲ..ထိုင်ကြ...ဘာမှာမှာလဲ။”

ဘရဏီက အားလုံးကိုဝေကြည့်ရင်း ရှက်ကိုး ရှက် ကန်းဖြစ်မနေအောင် ဝင်ထိန်းထားလိုက်သည်။

“ဒကာခံမှာလား။”

ဗညားက ဘရဏီကိုပြုံးစေကြည့်ရင်းပြောလိုက် သည်။

“အော်...အခုမှာ အငတ်ဘေးဆိုက်တဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့နေရတယ်။ စားပါရှင်စားပါ။”

အားလုံးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စရင်း နောက်ရင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုဆက်ဆံနေသော်လည်း အခုထိ နုဝါနှင့် ဝေယံကတော့ စကားပိုင်းထဲတွင် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်သူသက်သက်သာ လုပ်နေကြ သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ နုဝါနှင့် ဝေယံကို မသိမသင် လေးအကဲခတ်နေကြသည်။

နုဝါကတော့ နားထင်လေးကို လက်နှင့်ထောက်

ရင်း မျက်နှာလေးတော့ နည်းနည်းနွမ်းနေသည်။ နဝါမျက်နှာနွမ်းနေတော့ ဝေယံမနေတတ်ချေ။

“နဝါ နေကောင်းရဲ့လား။”

နဝါ မျက်လွှာလေးကိုပင့်ကြည့်ရင်း မျက်နှာလေးတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်သည်။

“အင်း ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေတယ်။”

“မှန်းစမ်း...အို..ကိုယ်ပါပူနေတာပဲ။ ကြည့်ပါဦး အဲဒါကိုများ အခုလိုပဲနေနိုင်ပါလား နဝါရယ်။”

ဘရယ်ဏီက နဝါနဖူးလေးကို စမ်းရင်နဝါကိုမချင့်မရဲပြောလေတော့သည်။ နဝါကတော့ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးရင်း-

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“အဲ့လိုပဲ ဝေယံကိုရေ နဝါကအခုထိကလေးလိုပဲ မိုးရွာပြီဆိုတာနဲ့ မိုးရေချိုးလိုက်ရမှ။ မနေ့ကလဲ မိုးရေ တက်ချိုးနေတာ အကြာကြီးပဲ။ စိမ်းလဲ့ကော ဘရဏီပါ ဖုန်းနှစ်ခါဆက်တာတောင် သူပြန်ဆင်းမလာသေးဘူးလေမိုးရေတက်ချိုးနေတာ။”

“အာ စိမ်းလဲ့ကလဲ။”

နဝါက မိမိအကြောင်းတွေကို မိမိနှင့်ရွယ်တူတစ်စိမ်းယောက်ျားလေးတွေရှေ့မှာပြောနေသဖြင့် မနေတတ်သလိုနှင့် စိမ်းလဲ့ကို ဟန့်လိုက်သည်။

ဝေယံကတော့ နဝါ ဟန့်လိုက်သည့်မျက်နှာလေးကိုပဲ မြတ်နိုးမဝပဲ မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဟိုကောင်တွေ မိုးမာန်နှင့် ဗညားကလဲ ဘရဏီနှင့် စိမ်းလဲ့တို့စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ ကောင်မလေးချောချောလေး ဆွဲပဲဟာ ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စားပဲမနေနိုင်ပေ။ မိုးမာန်မျက်လုံးများက စိမ်းလဲ့ထံမှာသာ တဝဲလည်လည် ရှိသလို ဗညားမျက်ဝန်းကလဲ ဘရဏီထံမှ မခွာပေ။

“ဆေးသောက်ထားလား နဝါ။”

ဝေယံစိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။ နဝါက မျက်ဝန်းလေးကို ဒေါင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားရင်း...

“ညကတော့သောက်ထားတယ်။”

“အော် ဒါဆိုဘယ်ရမလဲ အခုထပ်သောက်လိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်ဆေးသွားဝယ်ပေးမယ်။”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး။ နဝါကတော့ကြာနေသက်သာသွားမှာ။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။”

နဝါတားနေသည့် ကြားကပင် ဝေယံထွက်ကာ ဆေးသွားဝယ်လေသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ ဝေယံနှင့်အတူလိုက်သွားကြသည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ မျက်စပစ်ရင်း-

“ဝေယံတို့ကတော့ အပြတ်ကိုသဲနေပြီနော်။ ဤည ကျွန်လဲလုပ်ဦး။”

“သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့လွတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ အရှိန်ကုန်တော့လဲ ရပ်သွားလိမ့်မယ်။”

“နင်ကလဲ ကြည့်လဲလုပ်ပါဦးဟယ် မရပ်ပဲ ကုန်းဆင်း ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

နုဝါကတော့ သူတို့ပြောသမျှကို ငြင်းလဲမငြင်း ထောက်လဲမထောက်ခံပဲ အပြင်ကိုသာငေးမောနေမိသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲငေးနေရင်း နုဝါတို့ဆိုင်ထဲသို့ ကောင်လေးတစ်စုဝင်လာသည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်သည်။ ထိုအုပ်စုထဲမှာ အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ မေးရိုးလေးတောင့်နှင့် တော်တော်လေးကို ကြည့်ကောင်းသော ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ သူ့လဲနုဝါကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ နုဝါမျက်လုံးလွဲဖို့ကြိုးစားတုန်းမှာပင် သူ့ကအရင်ဦး အောင်မျက်လုံးလွဲလိုက်လေသည်။

နုဝါ အံ့သြသွားသည်။ သူ့ပုံစံမှာ နုဝါကိုမမြင်လိုက်သလိုပင်။ ဒါပေမဲ့သူ့နုဝါကိုမြင်လိုက်မှန်း နုဝါကောင်းကောင်းသိသည်။ နုဝါရင်ထဲနည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသွားသည်။ နုဝါဘဝတွင် နုဝါကသာဦးအောင်မျက်နှာလွဲခဲ့တာရှိသည်။ နုဝါကိုဘယ်ယောက်ျားမိန်းမတစ်စုစတင်၍ မျက်စိလွဲဖို့ကြိုးစားတာမျိုးမကြုံဘူးပေ။

နုဝါမသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း အံ့သြတကြီးစိတ်

တော့ဝင်စားသွားမိသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ကြည့်နေတုန်း သူတို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ကနုဝါတို့ကိုမြင်သွားပုံရသည်။ နုဝါကိုသေချာကြည့်ရင်း သူ့ကို တစ်ခုခုလှမ်းပြောလိုက်သည်။ နုဝါကလဲ သူ့ဘယ်လိုမျိုးတုန်းပြန်မလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ထိုတစ်ယောက်ကတော့ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂျာနယ်ကိုငုံဖတ်နေရာမှ မျက်နှာပင်ဖော်မလာပေ။ နုဝါကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ ကလိကလိဖြစ်လာသည်။

“နေပေါ့။ ဒင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။” နုဝါတွေ့ရင်း လုံးဝသူတို့ဘက်ကိုမကြည့်ဖြစ်အောင် ထိုင်ခုံကိုပါ ဘေးစောင်းကာ ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင်...ဟိုမှာနုဝါတို့အဖွဲ့။”

အာကာက အခုမှမြင်ပုံရကာ ဝမ်းသာအားရ ဘေးနားတွင်ရှိသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လှမ်းပြောလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က ဝင်လာကတဲကမြင်ပြီးသားပင်။ အာကာပုံစံက မျောက်အုန်းသီးရပုံစံမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ဘက်က အလွယ်တကူသိသွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်လဲဘုန်းမြင့်မိုရ်စာအုပ်ကို ကုန်းဖတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကလဲ မကြည့်ဘူး ဟိုမှာနုဝါက ကြည့်နေတာ။ မင်းကပြန်မကြည့်တော့ ဟိုကမှသွားပြီ။”

ဟိုမှာခုံတောင်နောက်ခိုင်းလိုက်ပြီ။”

အာကာစကားကြောင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဂျာနယ်ကို ခေါက်ရင်း နုဝါဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ် ကို ခုံကိုနောက်ခိုင်းထိုင်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပြုံးရင်း “တော်တော် ကလေးဆန်ပါလား ကောင်မလေးရယ် လို့လဲ” တစ်ဆက်ထဲတွေးမိလာသည်။ သူ့ဘက်ကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ ဒီလိုလေးအရေးမလုပ်မိတာကိုပင် ဆတ် ဆတ်ခါအောင် နာသွားပုံရသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် သက်ပြင်း မောတစ်ခုကို ကြိုတ်ချမိသည်။

“နုဝါကြည့်ရတာ ဖျားနေလားမသိဘူးနော်။”

မင်းမင်းကလဲ သူမကိုလှမ်းကြည့်ရင်းပြောလိုက် သည်။ ဟုတ်တယ်သူမပုံလေးကြည့်ရတာ တော်တော်လေး နှမ်းနေပုံရသည်။ ဝင်လာတုန်းကဆို သူမမျက်နှာလေးက နည်းနည်းရဲကာ အဖျားရှိန်တက်နေသလိုပင်။ အနွေးထည် ကိုဝတ်ထားတယ်ဆိုထဲက သူမဖျားနေတာတော့ သေချာ သလောက်ရှိသည်။ ခါတိုင်းဆိုအမြဲလင်းလက်တောက် နေသော သူမမျက်ဝန်းလေးများကလဲ ဒီနေ့တော့အရောင် မှေးမှိန်နေသည်။ ဒီနေ့သူမပုံကြည့်ရတာ နှမ်းနေသည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင့်တော်တော်တူနေပါသည်။

သူမအကြောင်းကိုအတွေးလွန်ရင်း ဘေးနားက ရဲရင့်လှမ်းပြောတာကိုပင်မကြားလိုက်။

“ဟမ်...ဘာလဲ။”

ရဲရင့်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်းပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ။ ငါပြောတာ အားလုံးကြားတယ် မင်းတစ်ယောက် ထဲ မကြားတာ။”

“ဟုတ်တယ် ငါမနက်ဖြန်ကျရင် အဖေခိုင်းထား တာတစ်ခုလုပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေမိလို့။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပါးစပ်ထဲတွေသည့်ဆင်ခြေတစ်ခုကို အရင်ပေးလိုက်သည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာအသာထား လောလောဆယ် ဒီကောင်တွေရှေ့တွင်အရှက်မကွဲရင် ပြီး တာပဲ။

“အော်...ဟိုမှာ မင်းပြောတော့သာ နုဝါက ဟို ကောင်ကိုခိုင်းစားတယ်လေ ဘာလေးနဲ့ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး ကြင်နာနေလိုက်တာ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် နုဝါတို့ပိုင်းဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ဟိုကောင် ဘယ်သူ...အော်ဟိုကောင်တွေပြောတာ တော့ ဝေယံကိုဆိုလား။ အင်း...အဲ့ကောင်က နုဝါအတွက် ချေးအေးကို ခွက်တစ်ခွက်ကနေ တစ်ခွက်ကိုလောင်းထည့် ရင်း အအေးခံပေးနေသည်။ အေးလောက်ပြီရှိမှ ရှေးအေး ခွက်လေးကိုနုဝါရှေ့မှာချထားရင်း ကျောပိုးအိတ်လေးထဲက ဆေးကို ထုတ်ကာ နုဝါလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ နုဝါ

ကတော့ လက်ထဲရောက်လာသော ဆေးကိုပါးစပ်ထဲ ပစ်
ထည့်ကာ ရှေ့တွင်ရှိသော ရေခွေးကိုမော့ချလိုက်သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေ
အလိုလိုထွက်ကာ ကြည့်မရဖြစ်လာလေသည်။ ဘယ်
ကြောင့်မှန်းမသိပေမဲ့ စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုဒေါသတွေ
ထွက်နေမိသည်။

“အလကားပါကွာ။ အဲဒီမိန်းမလား ပြီးရင်ခေါက်
ခဲမှာ။ မင်းလဲ ဟိုနေ့ကကြားတာပဲ။ သူတို့အကြံ
တွေ။ အခုလဲသူ့အကျိုးအတွက် ဟိုကောင်ကို
သက်သက်အသုံးချနေတာ။ ဟိုကောင်ကသာ
ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ မာန်တွေစွတ်တက်ပြီး
သက်သက်နွားကျခံနေတာ။”

“ဘုန်းမြင့်မိုရ်..မင်းမဟုတ်သေးဘူး။ မင်းသူများကို
အဆိုးတော်တော်မြင်နေပါလား။ မင်းကြာရင်
အဆိုးမြင်ဝါဒီသမားဖြစ်တော့မယ်။ စိတ်ကို
လျှော့။”

ရဲရင့်စကားကို ထောက်ခံကာ အားလုံးကို ခေါင်း
ငြိမ်ပြုကြသည်။ အားလုံးကတစ်ဖက် ကိုယ်ကတစ်ဖက်
ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့သော်လည်း
ဒေါသကတော့ အလိပ်လိုက်ထွက်နေမိသည်။ ကြာရင်
အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လျှောက်ပြောမိမှာစိုးသဖြင့် အတန်း

ဘက်ကိုသာ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ပုခိုကောင်တွေကလဲ
ပိုက်ဆံရှင်းကာ နောက်ကလိုက်လာကြသည်။ နောက်က
နေကျောပိုးအိတ်ကိုဆောင်ဆွဲရင်း တွန်းလိုက် ကြိတ်လိုက်
နှင့် အရင်လိုပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ လမ်း လျှောက်နေတုန်း
အခေါင်းထဲကို သင်းရနံ့တစ်ခုခု တိုးဝင်လာသည်။ အော်
သူမတို့လဲ အတန်းတက်တော့ မည်ထင်သည်။ နောက်ကို
လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘဲ အလိုလိုစိတ်ကသိနေသည်။
မှတ်ထားပါဘဲနှင့် မှတ်မိနေတတ်သော စိတ်ကိုလဲအံ့ဆွဲ
မိသည်။

ဟိုကောင်တွေကတော့ လုံးဝမသိပဲ တစ်လမ်းလုံး
သူတို့တွေပဲရှိသည်ထင်ကာ သီချင်းအော်ဆိုသူဆို နောက်
သူကနောက်နှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်။

အခန်း(၁၃)

အခုဆိုအချိန်တွေကလဲ တစ်ရွေ့ရွေ့နှင့်ကုန်လာ
သည်။ နုဝါတို့အဖွဲ့တွင်လဲ ဝေယံကိုမိုးမာန်နှင့် ဗညား
တို့ကလဲ တစ်စတစ်စနှင့် ခင်မင်လာကြသည်။ အားလုံးက
ဆို နုဝါကို ဝေယံရဲ့ရည်းစား၊ စိမ်းလဲ့ကို မိုးမာန်၏ရည်းစား
နှင့် ဘရဏီကို ဗညားရဲ့ရည်းစားလို့ကို ထင်ကုန်လာကြ
သည်။ ထိုကောင်လေးသုံးယောက်ကလဲ အဲ့လိုထင်ရ
လောက်အောင်ပင် နုဝါတို့ဘေးနားတွင်ကပ်နေကြသည်။
မနက်တိုင်းလဲ ကိုယ်စီကိုယ်စီက လာကြိုကြသလို။ ညနေ
ဆိုလဲ ပြန်လိုက်ပို့ကြသောကြောင့် တခြားကောင်လေးများ
က အနားကပ်ခွင့်မရဘဲ တစ်ဖြေးဖြေးနှင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်
ကာ နုဝါတို့နားကို မကပ်ကြတော့ပေ။

ဒီအတွက်လဲ နုဝါတို့က သူတို့ကို သူငယ်ချင်း
အဖြစ်သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းလဲဖြစ်သည်။ နုဝါတို့ သူတို့ကိုချစ်

သားဆိုရင် အားလုံးဖြေမည့်အဖြေက တစ်ခုထဲရှိသည်။
“နီး”လို့သာပြိုင်တူပြောကြမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံး
ယောက်က လက်ခံနိုင်လောက်သည့်အခြေအနေတွင် ရှိ
သော်လဲ နုလုံးသားကသွေးအေးနေလွန်းသည်။ သဘော
ကောင်း၍ ဘာမဆိုကူညီတတ်သော သူတို့ကို နုဝါတို့
ခင်မင်လာကြသော်လဲ ချစ်ဖို့ကြတော့ ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်
စားပေ။

သူတို့ကတော့ နုဝါတို့ကိုလိုလေးသေးမရှိအောင်
ဂရုစိုက်သည်။ နုဝါတို့အနားတွင် practical အချိန်မှလွဲ၍
ကျန်တဲ့အချိန်တိုင်း အနားတွင်အမြဲရှိကာ နုဝါတို့လိုအပ်
သမျှကို ပြောစရာမလိုလောက်အောင် အလိုက်တသိဖြည့်
ဆည်းပေးတတ်သည်။ နုဝါတို့အတန်းတက်ရင်လဲ လိုက်
တတ်ကြသည်။ အတန်းချိန်များက ပျင်းစရာကောင်းသော
အချိန်များတွင် အလိုက်တသိအချဉ်ထုတ်နှင့် အအေးဘူး
များကို ပေးတတ်ကြသည်။ ဒါကိုမနာလိုသော ကောင်လေး
အချို့ဆိုရင် မကြားတကြားမျိုးစုံကဲ့ရဲ့ဝေဖန်တတ်ကြ
သော်လဲ သူတို့ကတော့ စိတ်ထဲမှာကို မထားပေ။

သူများအမြင်ကတ်ရလောက်အောင်ကို ဂရုစိုက်
ခြင်းနာပြုလေသည်။ ဒါကြောင့်လဲ လူတွေက ဝေယံတို့ကို
နီးအမြင်ကတ်ကြသည်။ ဝေလွင်စိုးတို့ကလဲ မစားရတဲ့
အခဲသံနှင့် ပက်ဆိုသလို။ မဟုတ်တာတွေက အဟုတ်

လုပ်ကာ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး အတင်းချသေးလေသည်။ သူတို့ရဲ့ အဲလို အတင်းပြောမှုကြောင့်လဲ လူတွေက ဝေယံတို့ကို ပိုမိုစောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြသည်။

အခုလဲနုဝါတို့အဖွဲ့က အတန်းတစ်ချိန်ဖျက်ကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရန်တိုင်ပင်နေမိသည်။ ပြီးလျှင် shopping ထွက်မည်ပေါ့။ နုဝါတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုခေါင်းခြင်းဆိုင်တိုင်ပင်နေကြသည်။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိသော ဝေယံကိုတို့ပါကြားကာ တက်တက်ကြွကြွ နှင့်လိုက်မည်ဖြစ်လာကြသည်။

“ဟာ...ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ။ နုဝါတို့ကပြီးရင် ဈေးဝင်ဝယ်ဦးမှာကို...”

“ဝယ်ပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျွန်တော်တို့က အထုပ်လိုက်ဆွဲပေးမှာပေါ့။ ဒီကျောင်းမှာ နုဝါတို့မရှိဘဲ ကျောင်းမှာမနေချင်ပါဘူးနော်...”

ဝေယံက ‘နော်’ဆိုတာကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်ကိုမေးငေါ့ပြီး စစ်ကူလှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ချက်ခြင်းပင်...

“ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ပါတော့ အဖော်ရတာပေါ့။”

မိုးမာန်ကလဲ အားတက်သရောကို အတင်းကာ ရော လိုက်ပါနိုင်ရန် ပြောနေပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ စိမ်းလဲ့တို့က မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေဝယ်မှာကို...”

“ဝယ်ဗျာ..အဲအချိန်ဆို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပြင်က နေစောင့်နေပေးမယ်။”

ဗညားကပါ အတင်းဝင်ပြောပြန်သည်။ ဘရဏီတော့ သူတို့သုံးယောက်ပုံကို ကြည့်ရင်း ထရယ်ကာ.. “အို...ဘယ်လိုမှကိုပြောလို့မရပါလားနုဝါရေ။”

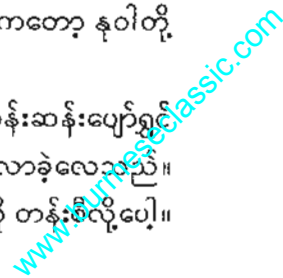
“ကဲ...ဒါဆိုလဲ လိုက်ခဲ့။ ရှင်တို့ဘာသာလိုက်ချင်တာနော်။ နုဝါတို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးမှ အတင်းမပြောနဲ့။”

နုဝါက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်လွယ်ရင်း ထွက်လာသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများလဲ တစ်ပါထဲ ကပ်ပါလာသည်။ ဟိုသုံးယောက်ကတော့ နောက်ကနေ လှည့်ရှာလိုက်ပါလာသည်။ ခဏနေတော့ လူတော်တော်များအမြင်ကတ်လောက်အောင် ကားခြောက်စီးက ပူးနဲ့ တန်းစီထွက်လာချိန်မှာတော့ မေးငေါ့သူကငေါ့။

ဘုန်းကြီးကတော့ နုဝါတို့ ဝေးကာကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

နုဝါတို့အဖွဲ့ကတော့ တက်ကြွလန်းဆန်းပျော်ရွှင်နှင့် လေအဟုန်ကို ခွင်းရင်းထထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးကတော့ ဘုရားပွဲလှည့်သလို တန်းစီလိုပေါ့။

ဘေးနားကကားတွေကလဲ ကားမျိုးစုံ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ခေတ်
မှီမှီကောင်လေး၊ကောင်မလေးများကို အားကျသလို ငေး
မောကြည့်နေလေသည်။ နုဝါတို့ရောက်တော့ သမ္မတ
ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ကားပါကင်နေများက သုံးစီးစာသာ ကျန်
ခဲ့သဖြင့် နုဝါတို့မိန်းကလေးတွေသာ ကားပါကင်ထိုး
လိုက်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးများကတော့ အဆင်ပြေ
သည့်နေရာတွေတင်သာ ထိုးပြီး နောက်ကနေအပြေးလိုက်
ခဲ့ကြလေသည်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးကတော့ လူငယ်ဆန်ဆန်ပျော်ရွှင်
စရာကောင်းလှပါသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြော
ရင်းနဲ့လဲ နုတို့အဖွဲ့လေးက ပိုမိုစည်ကားကာ ပျော်စရာပို
မိုကောင်းလာခဲ့သည်။ နုဝါတို့ရင်ထဲမှာလဲ သူတို့ကို
တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းများလို ခင်မင်လာ
မိပါသည်။ ဒါဟာ အေးချမ်းတဲ့အဖြူရောင် မေတ္တာတွေ
သာဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့လဲ သူတို့တွေက မိန်းကလေး
အတွက် အချဉ်ထုတ်တွေ၊ နေကြာစေ့တွေနှင့် အအေးဖူး
တွေပါဝယ်လာပေးကြသည်။ အရင်က နုဝါတို့သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်ထဲကြည့်လျှင် ဘယ်တော့မှ မုန့်ဝယ်မလာမိ
ပေ။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်မှသိတော့လဲ တကူးတက ဘယ်သူမှ
ထွက်မဝယ်ချင်တာနှင့် ဒီလိုပဲရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်လိုက်တာ

သည်။ အခုလို ဂရုစိုက်တော့လဲ မိန်းကလေးသဘော
ကျကျနပ်မှုလေးတော့ ဖြစ်မိသည်။ ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ ဒဂုံစင်
တာမှ ဈေးသွားဝယ်တော့လဲ မငြီးမငြူကိုလိုက်ခဲ့ကြပြန်
သည်။ နုဝါတို့ဝယ်သမျှ ပစ္စည်းများကိုလဲ အကုန်လိုက်
ပေးကာ နောက်ကနေ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့
ကြသည်။ နုဝါဝယ်သမျှကို ဝေယံကိုသယ်ပေးသလို၊
အာန် ကတော့ စိမ်းလဲ့ဝယ်သမျှနှင့် ဗညားကတော့
အရက် ဝယ်လာသမျှကို သယ်ပေးကြလေသည်။

အခန်း(၁၄)

“အပြင်လေးဘာလေးသွားရအောင်။”

အတန်းပြီးလို့ ပြန်မယ်ဆိုတာနှင့် မင်းမင်းက အရင်ဆုံးစကားစလာသည်။ မင်းမင်းကတော့ မတ်တပ်ရင် ကာ အပျင်းကြောကိုဆန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိရ်ကထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်နေသော မင်းမင်းကိုမော့ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။ မင်းမင်းကတော့ မေးကိုပွတ်ရင်း တစ်ချက်စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း ပြော သည်။

“ဒဂုံစင်တာသွားမယ်။”

“ဘာဝယ်စရာရှိလို့လဲ။”

အာကာကပါ မင်းမင်းပုံကိုကြည့်ကာ ထပ်မေး လေသည်။ ဒီကောင်ပုံကလဲ ဘာမှထွေထွေထူးထူးမရှိဘဲ

ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားချင်နေပုံမျိုးကို။

“window shopping ပေါ့ကွာ။ မင်းကလဲ အပျင်း ပြေပေါ့။”

“အဲ့ဒါ မိန်းကလေးတွေအလုပ်ပဲ မင်းနဲ့ဘာဆိုင် လို့လဲ။”

ရဲရင့်ကပါ အူတူတူကြောင်ကြောင်တောင်တောင် နိုင်သော မင်းမင်းကို ထအော်လေသည်။

“မင်းဘိုးထဲမှ မုန့်စားမယ်ကွာ။ လာတဲ့ကောင် မလေးတွေကို လိုက်ငေးမယ်ကွာ။ ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါး အဝတ်အစားလေး လျှောက် ကြည့်ရအောင်ကွာ..။”

မင်းမင်းစကားကို အာကာကချက်ခြင်းသဘော ခေါက်သွားကာ မျက်နှာကြီးဖြိုးလာပြီး..

“အေး..ကောင်းသားပဲ။ အဲ့ကု ရှေ့ခိုးနတ် မုန့်တွေ ကောင်းတယ်။ ဟီး ဟီး သွားစားရအောင်။”

“နာဘူး။”

ဘုန်းမြင့်မိရ်က အသံတိတ်ပါးစပ်လှုပ်ကာ ဆဲ လိုက်သော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူထွက်လာကြသည်။ မင်းမင်းနှင့် အာကာက ဒီနေ့ စားမပါလာသဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိရ်ကားတွင် မင်းမင်းလိုက် သာပြီး ရဲရင့်ကားတွင်တော့ အာကာလိုက်ကာ ထွက်လာ

ကြလေသည်။

ဒဂုံစင်တာရောက်သည်နှင့် အရင်ဆုံးအဝတ်အစားများလျှောက်ကြည့်မည်ဟုခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ကောင်လေးတွေကို လိုက်ငေးလေသည်။ ခပ်ချောချောအစ်မကြီးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ အာကာနှင့် မင်းမင်းတို့အဲ့အစ်မတွေနောက်ကမခွာပဲတစ်ကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေသဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့်ရဲရင့်မှာ ရှက်ရှက် နှင့် မဆိုင်ညာမဆိုင်အနောက်က လျှောက်လိုက်နေရလေသည်။

“နဒီရေ...ငါတို့အနောက်မှာ ကောင်လေးတစ်ပါးပါလာတယ်သိလား။”

“အင်း...ငါတွေ့တယ်။ အဲ့ထဲက အဖြူရောင် Arrow စပို့ဂျပ်ဝတ်ထားတဲ့ကောင်လေးက မိုရ်တယ်နော်။ ပုံစံလေးက ကိုရီးယားမင်းသားတွေလိုပဲအရမ်းချောတယ်။”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလဲနှင့်ကိုအဲ့ဒါလှမ်းပြောမလို့ အာကာတို့က ထိုအစ်မနှစ်ယောက်ကို အသေလှူရိုးနေကြသဖြင့် တိုးတိုးတိုးပြောနေသော ထိုအစ်မကြီးနှစ်ယောက်ကို မြင်လေသည်။ ပြီးတော့ ဟိုးအပြင်တောင့်ထူရပ်နေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ကြည့်ကာ တစ်ခစ်ခစ်ရယ်ကြသဖြင့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ တပ်ခေါင်း

ပြန်လာကြသည်။

“သွားမယ်။”

အပြင်အပေါက်ဝမှာ နောက်ခိုင်းရပ်ကာ စကားပြောနေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့် ရဲရင့်က အနောက်ကနေ ပခုံးကိုပုတ်ကာ သွားမယ်လို့ပြောတဲ့အသံကြားမှပင် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အထဲက အစ်မနှစ်ယောက်က ပြုံးမြဲမြဲနှင့်ပဲပေးနေလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပခုံးကိုတွန့်ရင်း ပြန်လှည့်ကာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ဂျေဒိုးနတ်ဘက်သို့လျှောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် အာကာက မှန်ပြတင်းပေါက်နားရှိ ထိုင်ခုံကို ဦးထားလိုက်ရင်း...

“ငါ့ အတွက် ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်ယူခဲ့။”

ဟုလှမ်းအော်ပြောလေသည်။ ဒီဆိုင်လေးကလဲ လူကြိုက်ကြိုက်တိုးအောင် အောင်မြင်သောဆိုင်ဖြစ်သဖြင့် အခုလို ခုံနေရာလွတ်ပါက အရင်ဦးထားမှစိတ်ချရသည်။ မဟုတ်လို့ကတော့ ကိုယ်မှန်မှာပြီးလို့ ပြန်လာချိန်တွင် နေရာလွတ်က ကျန်ချင်မှကျန်သည်။ အခုလို အပြင်ကို မြင်ရသော မှန်ပြတင်းပေါက်နားရဘို့ဆို ပိုလို့တောင်ဝေးသေးသည်။

အာကာမှာသော ကော်ဖီအေးနှင့် မက်မွန်တစ်ခွက်ကိုယူရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်အရင်ထွက်လာကြသည်။ ဟိုကောင်

တွေကတော့ မုန့်တွေပါမှာနေကြသဖြင့် အချိန်ပိုကြာနေလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကော်ဖီအေးကို အာကာရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။ အဲ့တော့မှ ကိုယ်တော်ကအပြင်ကို ငေးမောနေတာကို လက်စသတ်ကာ ကော်ဖီကို ကုန်သောက်လေသည်။ ခဏကြာတော့ မင်းမင်းနှင့်ရဲရင့်တို့ ရောက်လာကြသည်။

ရဲရင့်ကတော့ ပူတင်းတစ်လုပ်ကိုခပ်စားရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းတို့မမတွေ့နောက်ကိုမလိုက်တော့ပဲ တပ်ခေါက်ပြန်လာရတာလဲ။”

ရဲရင့်စကားသံကြားတော့ အာကာနှင့် မင်းမင်းက မျက်နှာတွေပုပ်လာကြသည်။ ပြီးတော့ သောက်နေသော အအေးနှင့်သွားသလို အသံကြီးနှင့်..

“အဲ့ဒါ ဒီကောင်ကြောင့်ပေါ့။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း မင်းမင်းက အပြစ်တင်လေသည်။

“ငါ့ကြောင့်..ဘာဆိုင်လို့လဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က မျက်ခုံးပင့်ရင်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဆိုင်တယ်ကွ..ဟိုမမတွေက ငါတို့ကိုမမြင်ပဲ မင်းကိုပဲမြင်နေတာ။ ပြီးတော့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းပြောပြီးတောင် ကျေနပ်နေ

သေးတယ်။ အဲ့တော့ သူတို့နောက်ကို တကယ် လိုက်တဲ့ ငါတို့က အရူးဖြစ်တာပေါ့။ အဲ့တော့ အမြင်ကတ် လို့တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်လာတာ။”

“ဟ ဟား...။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့် ရဲရင့်ကတော့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ရဲ့စကားကြောင့် အော်ရယ်ကြလေသည်။ အဲ့နှစ်ကောင်ကတော့ အီးမုန့်တဲ့ မျက်နှာတွေနှင့် မဲ့ရွဲရွဲတွေနေကြသည်။ ရယ်နေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက မုန့်အပြင်မှ လျှောက်လာသော အတွဲလေးများကို ကြည့်ကာ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့အမူအရာကို ကြည့်ကာ ကျန်တဲ့ လူများလဲ အပြင်ကိုသတိထားကြည့်မိသွားသည်။

အားလုံးက မယုံသလို ပြူးပြဲကြီးသေချာကြည့်လိုက်မိသည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ လူကခဏတော့ မှင်တက်သွားမိသည်။

နုဝါ...ဘေးနားမှာဟိုကောင်..ဝေယံကိုက တစ်တွဲ၊ သူတို့ ဘေးနားမှာ စိမ်းလဲ့နှင့် မိုးမာန်ကတစ်တွဲ၊ အဲ့နောက်မှာတော့ ဗညားနှင့် ဘရယ်ဏီကတစ်တွဲ၊ အတွဲကိုယ်စီနှင့်...။ အိုး...ထူးဆန်းပါဘိ။ ကောင်လေးတွေကတော့ ကိုယ်စီကောင်မလေးတွေနားကပ်ကာ စကားတွေပြောရင်း အထုပ်တွေကို သယ်ပေးထားကြသည်။ သူတို့လက်ထဲကအထုပ်တွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လဲ သူမတို့ ဒီရောက်တာ

တော်တော်ကြာပြီ ဆိုတာကို သိနိုင်သည်။

မှန်ပြောင်းပေါက်လေးကို တွန်းဝင်လာချိန်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ နုဝါတို့ကတော့ သူတို့စားပွဲနောက်က လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။

“နုဝါ ဘာသောက်မလဲ။”

ဝေယံက နုဝါကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နုဝါက မက်မွန်တစ်ခွက်။”

“စိမ်းလဲ့ကော။”

မိုးမာန်က စိမ်းလဲ့ကိုမေးသည်။

“အင်း စိမ်းလဲ့က လိမ္မော်တစ်ခွက်။”

“ဘရယ်ဏီကရော..။”

ဗညားက မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

“အင်း နို့အေး။”

“အိုကေ..။”

ကောင်လေးသုံးယောက်မှာတော့ ကိုယ့်ကောင်လေးတွေအတွက် ကိုယ်စီ၊ ကိုယ်စီသွားဝယ်ကြလေသည်။ ဒါကိုကြည့်ချင်းအားဖြင့်လဲ ဘယ်သူက ဘယ်သူနှင့်သတိဆိုင်သည်ဆိုတာကို သိနိုင်လေသည်။ ခရီးလဲတော်တော်လေးတော့ ရောက်နေပုံရသည်။ မာနမင်းသမီးလေးများက လိုက်လိုက်လျှောလျှောရှိတယ်ဆိုထဲက ကြည်ဖြူတဲ့ပုံတော့

ရလေ။

အာကာကတော့ တိုးတိုးနှင့်အနားလာကပ်ပြောလေသည်။

“မင်းပြောတော့ ခိုင်းစားတယ်ဆို။ ဟိုမှာတော့ အဆင်ကိုပြောနေတာပဲ။ မကြာခင်တော့ ပေါ်တင် တွဲကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ဘာထင်မြင်ချက်မှမပေးဘဲ မသိချင်ယောင်သာဆောင်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့တခြား အကြောင်းတွေကို စကားလွှဲရင်း သူငယ်ချင်းတွေကို အာရုံပြောင်းလိုက်လေသည်။ အားလုံးကလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်စကားကို အာရုံရောက်နေတုန်း နုဝါတို့ထပြန်သွားတာကိုလဲ မျက်လုံးဒေါင့်က မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်လေသည်။ သူမတို့ပြန်ပြီးတော်တော်ကြာမှလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့အဖွဲ့ထပြန်ဖြစ်ကြလေသည်။ ဒါတောင် အာကာက သတိတရ နုဝါတို့ဘယ်တုန်းကထပြန်သွားလဲမသိဘူးနော်လို့တောင် ပြောနေသေးသည်။

အခန်း(၁၅)

လေပြေညှင်းကလေးက ငြိမ့်ငြောင်းစွာနှင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ မကြာခင်မိုးရွာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် လေနှုအေးလေးတွေကလဲ အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်နေကြသည်။ ၎င်းပင်အောက်တွင်ထိုင်ရင်း မိုးအနံ့ပါလာသော လေပြေညှင်းလေးကို တစ်ဝါကြီးရှုရှိုက်လိုက်သည်။ ထိုလေနှုအေးလေးကြောင့်လဲ ရင်ထဲမှာအေးမြလန်းဆန်းသွားသည်။

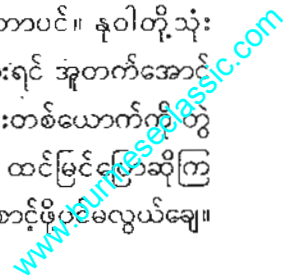
ဘေးနားတွင်ရှိနေသော ဝေယံကိုကိုင်းကြည့်ရင်း နုဝါစိတ်ထဲတွေးစရာတွေများလှသည်။ နုဝါကဒီနေ့ကျောင်းကိုစောရောက်နေသည်။ ဒါကြောင့်ကျောင်းမှာ နုဝါနှင့်ဝေယံသာရှိနေသည်။ ဟိုမိန်းမတွေထဲဖုန်းအက်တော့လဲ အခုမှရေချိုးမလို့လုပ်သည့်သူနှင့် ကျန်ဆစ်ယောက်ကတော့ ထွက်လာနေပြီပြောသဖြင့် ထိုင်စောင့်

နေလိုက်သည်။

အခုဆိုနုဝါတို့က သူငယ်ချင်းအရင်းတွေလို ဖြစ်နေကြတော့ ဘယ်တော့မဆို သွားအတူလာအတူဖြစ်နေကြသည်။ ဒါကိုပင် ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားအချို့ကလဲ နုဝါတို့ကို သမီးရည်းစားထင်နေကြသည်။ နုဝါတို့ကို ကိုယ်တိုင်မေးဖို့ကြတော့လဲ မမေးရဲပဲ သူတို့ထင်မြင်ချက်နှင့် သူတို့ထင်နေကြသည်။ နုဝါတို့ကလဲ ကိုယ်မဟုတ်သော ကိစ္စအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှရှင်းပြနေစရာမလိုဟု သဘောထားလိုက်သည်။

အခုဆို နုဝါတို့ကတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရမ်းကိုခင်မင်လာကြသဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို တစ်ခါတစ်လေချိန်းပြီးမုန့်လျှောက်စားကြသည်။ လျှောက်သွားကြသည်။ အဲမှာ ကျောင်းသူတစ်ချို့နှင့်တွေ့ကာ သူတို့ထင်မြင်ချက်တွေကို တကယ်ထင်လာကြသည်။

အခုဆို ဟိုတစ်စဉ်တစ်စကြားနေကြတာကတော့ နုဝါတို့သုံးယောက်နှင့် ဝေယံကိုကိုင်းကောင်လေးသုံးယောက် အသမီးရည်းစားတွေဖြစ်နေကြပြီဆိုတာပင်။ နုဝါတို့သုံးယောက်ကတော့ အဲစကားတွေကိုကြားရင် အူတက်အောင် ချယ်သည်။ မိန်းကလေးနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ တွေ့တိုင်းသာ သမီးရည်းစားတွေဟု ထင်မြင်ပြောဆိုကြသော်လည်းကား မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်စောင့်ဖို့ပင်မလွယ်ချေ။

နုဝါတို့ကိုသာပြောနေတာ အခုခေတ်လူငယ်တွေလဲ နုဝါတို့လိုပါပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရင်းရင်းနှီးနှီးဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံနေကြတာပဲမဟုတ်လား။ နုဝါတို့ကြာမှပဲ အဲလိုမြင်သွားကြတာတော့သိပ်မတရားပေ။ မတရားဘူးလို့ပဲ နုဝါမြင်သည်။

“ဟေ့....နုဝါ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ.”

နုဝါအတွေးလွန်နေရာမှ တစ်ချက်ပြုံးရင်း ဝေယံကို ကို ခေါင်းလေးစောင်းကာဌ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေယံကတော့ ခေါင်းလေးတစ်ခြမ်းစောင်းကာ ပြုံးတုံ့တုံ့လေးဌ်ကြည့်နေသော နုဝါကို ချစ်မဝစွာစိုက်ကြည့်မိသည်။ နုဝါက ပြုံးလျှင်တော်တော်လှပါသည်။ နုဝါရဲ့အပြုံးက အရမ်းကိုချိုကာ တစ်ဖက်သားကို ညှို့ယူနိုင်စွမ်းအပြည့်ရှိသည်။ ဒါကိုတောင် ဒီကောင်မလေးက အပြုံးတွေရွှေ့ဖို့ နှမြောတွန့်တိုနေသေးသည်။

“ဟင့်အင်း....ဒီလိုပါပဲ။”

နုဝါ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ သူမရဲ့ခေါင်းအရမ်းတွင် ဝေယံရဲ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်သွားတာကိုတော့ သူမ မသိချေ။ သက်ပြင်းကိုချရင်း ဝေယံအဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မလွယ်..ဒီပုံစံအတိုင်းနဲ့ဆို ကြာရင် အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို သူမရိပ်မိသွားနိုင်သည်။

နုဝါနဲ့တွေ့ကြာလာလေလေ သူမလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး နှုတ်ခမ်းလေးလေးဖြစ်သည်။ နုဝါကတော့ ငုဝါပင်ကြီးအောက်ကထိုင်ခုံအမြင့်လေးတွင်ထိုင်ရင်း ခြေထောက်လေးကိုလှည့်ကာ ဆော့ရင်း သူမသူငယ်ချင်းများကိုမျှော်နေလေသည်။

ထိုင်နေသော ငုဝါပင်ကြီးအောက်ကို စိမ်းလဲ့ကားကားနှင့် မိုးမာန်ကားလေးက ထိုးရပ်လာသည်။ နုဝါကတော့ အခုမှကစားဖို့အဖော်ရသော ကလေးတစ်ယောက်မရှိပေး...လို့အော်ကာ လက်ခုပ်တီးလို့ကို ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ပီတိကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ နုဝါရယ်..။ စိမ်းလဲ့နှင့် နုဝါကသာ မမြင်တာကြာသော အမျိုးတွေပြန်တွေ့သလိုပျော်ရွှင်နေကြသော်လဲ မိုးမာန်ကတော့ ဝေယံကို အကဲခတ်ရင်း အခြေအနေကို စောလည်သလိုဖြစ်လာမိသည်။ တကယ်တော့ မိုးမာန်ရင်ကလေး ဝေယံလိုပဲမဟုတ်လား။

“ဟိုမိန်းမလေ အခုထိကိုရေချိုးလို့မပြီးသေးဘူးလားမသိဘူး။ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်ထဲက မတိုက်တဲ့ဂျိုးတွေများ အခုမှတိုက်နေလဲမသိဘူး။ ကြာလိုက်တာနော်။”

စိမ်းလဲ့က ရောက်တာဖြင့်မကြာသေးဘူး။ စောင့်ကြည့်သိပ်စိတ်ရှည်ပုံမရတော့ချေ။

“အော်...အခုမှရောက်တဲ့သူကပြောနေ။ နုဝါတို့ကတော့စောင့်လိုက်ရတာ တညောင်းပဲ...”

နုဝါကလက်နှစ်ဘက်ကိုယှက်ကာ ရှေ့ကိုဆန့်ထုတ်၍ အပျင်းကြောလေးဆန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ အခုမှသူ့နောက်ကျတာကို သတိရရင်း လက်လေးကိုက်ကာ ဇော်ကလေးပုရင်း ရယ်ပြလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘရယ်ဏီကိုစောင့်ရင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စကားတွေကို တရပ်စပ်ပြောနေသော်လည်း ယောက်ျားလေးများကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ခဏကြတော့ ဘရဏီနှင့်ဗညား ရောက်လာသည်။ ဘရဏီရောက်လာတော့ နုဝါတို့အတန်းတက် ဖို့ထထွက်လာကြသည်။

“အတန်းတက်မယ်။ လိုက်ကြဦးမလား။”

နုဝါက ယောက်ျားလေးသုံးယောက်ကို ကြည့်ကာ လိုက်ကြမလားမေးလိုက်သည်။

“မလိုက်တော့ဘူး။”

ဝေယံကထူးထူးဆန်းဆန်းငြင်းလာသည်။ နုဝါလဲ သူတို့မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာနှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်လာကြသည်။

“အို့ကေ။ ဒါဆိုနုဝါတို့သွားတော့မယ် ဘိုင်။”

“ဘိုင်။”

“တက်တာ။”

အားလုံး၏အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်သံများနှင့် နှုတ်ဆက်ခတ်နေသည်။ နုဝါတို့သုံးယောက်ကတော့ အတန်းဘက်ကိုထွက်လာခဲ့သော်လည်း ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ကတော့ ကန်တင်းကို ထွက်လာကြသည်။

ကန်တင်းကိုရောက်သည်နှင့် ကော်ဖီသုံးခွက်မှာ သုံးယောက်သားစကားမပြောဖြစ်ပဲ တစ်ခုခုကိုအသေအလဲတွေးတောနေမိသည်။ ကန်တင်းထဲကိုဝင်လာသော အခါတန်းထဲသူငယ်ချင်း ကျော်ကြီးက စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မင်းတို့လဲ အခုမှပဲတွေ့ရတော့တယ်။ ဒါနဲ့မသိလို့ မင်းတို့ကဘယ်မေဂျာကလဲ။”

အလွန်အစအနောက်သန်၍ ခင်မင်တတ်သော ကျော်ကြီးက လာထိုင်းရင်း စကားလာပြောလေသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ ကျော်ကြီးရာ။”

ဗညားကလဲ ဘာတွေ့ကို စိတ်ညစ်နေလဲမသိ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်အသံကြီးနှင့် ကျော်ကြီးကိုပြန်ပြောလေသည်။

“မင်းတို့ကောင်မလေးတွေ စောစောကအတန်းတက်သွားတာတွေ့တယ်။ မလိုက်သွားကြဘူးလား။”

ဝေယံခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းတို့က သွေးကြီးသွားတာလား။ နုဝါ၊ ဘရဏီ၊ စိမ်းလဲနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆို ပြီး။”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကျော်ကြီးရာ။ မင်းစိတ်ထင်တာ တွေလျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။”

မိုးမာန်ကရှင်းပြလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကြီးကတော့ ငါသိပါတယ်ဆိုတဲ့ အထာနဲ့ လုံးဝလက်မခံချေ။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ဒီအကြောင်းကို တစ်ကျောင်းလုံးသိတယ်။ လျှို့မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့က ဝမ်းသာနေတာ ဒီလောက်တစ်ကျောင်းလုံး

ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေကို ငါတို့မေဂျာက ကောင်လေးတွေကရအောင် ပိုးနိုင် လို့။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တောင်မဟုတ်ဘူး သုံးယောက်လုံးကို။ ဟ ဟား...။စောနကတောင် အဲကိစ္စအီကို ကကောင်တွေကို ပြောပြီးကြွားခဲ့သေးတယ်။”

ကျော်ကြီးကို ဖြောလဲ ယုံမှာမဟုတ်ပေ။ အခုဆို ကျော်ကြီးမှမဟုတ်ဘူး ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောပြောယုံမှာ မဟုတ်ပေ။ အားလုံးကလဲ အဲ့လိုပဲထင်နေကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ကလဲ အဲ့လိုပဲဖြစ်စေချင်သည်။ ချော်လဲရောထိုင် မဟုတ်ပေမဲ့။ ထိုင်မချလဲမဖြစ်တော့သည့်အဆုံး ပျော်ပျော်

ပြီးထိုင်ချမိသည်လို့ပဲပြောရမလား။ သူတို့အတွေးကို ချစ်ထားလိုက်သည်။

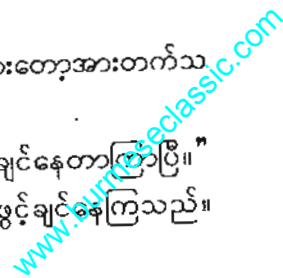
“ကဲ...ငါလဲအဲ့အကြောင်းပြောချင်လို့လာထိုင်တာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ပိုင်းမှာ သွားထိုင်လိုက်ဦးမယ်။”

ကျော်ကြီးက တကယ်သူပြောချင်တာပြောပြီး ထသူကက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ထိုင်ကာ စကားတွေပြောစဉ်း တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့်။ ကျန်တဲ့သူတွေမှာသာ ဆွဲဆေးမိခံထားရသလို တငူငူတငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေသည်။ မြို့မိသက်မှုကို စတင်ပေါက်ခွဲလိုက်တာက ဝေယံကိုဖြစ်သည်။

“ငါ နုဝါကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ အခုဆို အားလုံးကလဲ ငါတို့ကိုချစ်သူတွေလို့ထင်နေကြပြီ။ ဒါကိုလဲသူတို့လဲကြားမှာပဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့လဲ တစ်ဦးအကြောင်းကို တစ်ဦးသိနေပြီဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲကစကားတွေကို နုဝါရှေ့မှာ ဖွင့်ချချင်ပြီ။”

ဗညားက ဝေယံစကားကိုကြားတော့အားတက်သလိုပင် ထိုင်ခုံကိုရှေ့သို့တိုးကာ

“ငါလဲ ဘရဏီကို ဖွင့်ပြောချင်နေတာကြာပြီ။” ယခုမှပင် အပြိုင်အဆိုင်ရင်ဖွင့်ချင်နေကြသည်။

မိုးမာန်ကတော့ စီးပွဲခုံကို လက်ညှိုးနှင့် တတောက်တောက် ခေါက်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားရင်း...

“လွယ်ပါ့မလားကွာ။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ လုံးဝ အဖြူရောင်နော်။ သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်နေတာပဲ တော်ကြာအဲ့သံယောဇဉ်လေးပါ ပျောက်ပျက် သွားနိုင်တယ်။”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ သိမ်းဆည်း ထားလို့မှမရ တာ။ ငါကတော့ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖွင့်ပြောတော့ မယ်။”

ဝေယံကတော့ လုံးဝကိုဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှန်း သူ မျက်ဝန်းတွေက သက်သေခံနေသည်။ ဝေယံပြောမယ်ဆို တော့ ဗညားကပါ အားတက်လာပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါလဲ ဖွင့်ပြောမယ်။”

“မင်းတို့အားလုံးပြောမှတော့ ငါလဲပြောမှပေါ့ ကွ။”

မိုးမာန်ကဆရာကြီးသာလုပ်နေတာ အားလုံးပြော မယ်ဆိုတော့ သူလဲပြောမယ်ဆိုတာပင်။ တကယ်ဆို သူလဲ ဖွင့်ပြောချင်နေတာပါပဲ။ နည်းနည်းအတွန့်တက်ချင်လို့သာ အိုက်တင်ခံလိုက်ရတာ။ သူများတွေပြောမယ်ဆိုတော့ နောက်ကျတော့မကျန်ခဲ့ပေ။ သူပါတက်ကြွလာသည်။

ချက်ခြင်းသူငယ်ချင်းတစ်စု ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ

တိုင်ပင်မိကြလေသည်။ ပြောစရာမလိုပဲ စားပွဲအလည်ကို ခေါင်းသုံးခေါင်းပူးကပ်သွားသည်။

“အဲ့တော့ ငါတို့ဘယ်နေပြောမလဲ။”

မပြောချင်သလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်နေသော မိုးမာန် က အရင်ဆုံးပင်စမ်းလေသည်။ မေးတာတောင် ဒီအတိုင်း ဓားတာမဟုတ်ဘဲ ဘေးလူတွေကြားမှာစိုးသလိုလို ဘေး ဘယ်ညာကြည့်ပြီး အသံကို နှိမ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောလာ လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျယ်ကျယ်ပြောပါကွာ မင်းအသံက အတန်းထဲမှာ ခိုးပြီးအီးပေါက်ရတဲ့အသံဖြစ်နေ ပြီ။”

ဗညားစကားကြောင့် မိုးမာန်ပါးစပ်လှုပ်ကာ ကြိတ် ဆဲလိုက်သည်။

“ငါကတော့ ပြောမယ်ဆို ချက်ခြင်းပဲကြိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာသိမ်းထားရတာ မွန်းကြပ်နေပြီ။ ဒီနေ့ ညနေကျောင်းအပြန်ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်” ဝေယံကတော့ ဖြူဖြူမဲမဲသဲသဲကွဲကွဲတော့ သိချင် နေပြီဖြစ်သည်။

“အိုကေ..မင်းညနေပြောရင်..ငါတို့လဲညနေပဲ ပြောမယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ တစ်ယောက်ဒီ သွားရင် ဂျွန်တဲ့လူတွေက သတိအနေအထားနဲ့

ရှန်တိန်လုပ်သွားနိုင်တယ်။ တခါထဲ စပရိုက်ဝင်သူတို့ ရင်ထဲကအဖြေကို ဒို့တွေရနိုင်မှာ..။”
“တံတွေးစင်တယ်။”

မိုးမာန်ကအခွင့်သာတုန်း ဗညားကိုနှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။ ဗညားကမကျေနပ်သော်လဲ ဘာမှထပ်မပြောချေ။ ဒီကိစ္စနှင့် အခုအရေးကြီးသောဆွေးနွေးပွဲကို မပျက်စေချင်သလို မိုးမာန်ကို ပေစောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်သော်လဲ ဘာမှတော့ထပ်မပြောချေ။

“ကဲ..ရဲဘော်တို့...ဒါဆိုလုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆက်လုပ်ပါ... အောင်မြင်မှုအကြိုအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့...ချီးယား။”

ဝေယံက သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော ကော်ဖီခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ မိုးမာန်နှင့်ဗညားကလဲ သူတို့ အသီးသီးရှေ့တွင်ရှိသော ကော်ဖီခွက်တွေကို မြှောက်ကာ ခွက်ခြင်း တိုက်ကာ ချီးယား ဆိုပြီးကြုံးအော်ကြလေသည်။ သူတို့ အသံတွေက ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် ဘေးနားတွင်ရှိသော လူတွေကပါ အရူးတွေဆိုသည့် သဘောနှင့် ဝိုင်း ကြည့်ကြလေသည်။ ခါတိုင်းအချိန်မျိုးဆို ဒေါသတွေ ထွက်နေမှာဖြစ်သော်လဲ အခုအချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လူကအူမြူးနေသဖြင့် လှမ်းကြည့် လာကြသော လူများကို ပြန်လည်ပြုံး၍တောင်ပြလိုက်သေးသည်။

ခေယံတို့ကိုကြည့်ကာအရူးကွက်နင်းသည်ထင်ကာအားလုံးက ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ သူတို့အလုပ်ကိုသူတို့ ဆက်လုပ်ကြလေသည်။

ဝေယံတို့သုံးယောက်ကတော့ အတွေးပင်လယ်မှာ လက်ပစ်ကူးရင်း စုန်ဆန်မျောနေလေသည်။ တစ်ယောက်ပြောသော စကားကိုတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက် တစ်ယောက်က ထပ်ပြောလိုက်နှင့် တကယ့်ကို အပေးအယူမျှစွာနှင့် ကျေနပ်ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

အခန်း(၁၆)

ညနေခါတိုင်းလို နုဝါကားနောက်ကလိုက်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေက ဘာလောင်ဆူနေသည်။ ဘယ်လိုဖွင့်ဖြော ရပါမလဲဆိုတာကိုလဲ တစ်လမ်းလုံးစဉ်းစားနေသဖြင့် အာရုံ က ကားမောင်းတဲ့အပေါ်မှာမရှိပဲ တစ်ခြားကိုပဲရောက် ရောက်နေသည်။ နောက်ကားမှဟွန်းတီးမှ မီးပွိုင့်စိမ်း၍ ကားတွေထွက်နေမှန်းသိလိုက်သည်။ နုဝါကား ရှေ့ကနေ မောင်းထွက်သွားတာကိုပင် လုံးလုံးမသိလိုက်ပေ။

ဟိုမှာသာ ဘာလုပ်မယ်၊ဘယ်လိုပြောမယ်ဆိုပြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြောခဲ့သော်လဲ တကယ်လက် တွေကျ လူကနည်းနည်းလန့်နေသလို ကြောက်ချုံးတွေ တုန်နေသလိုလိုခံစားနေရသည်။ ဒါက ဝေယံကို ဘဝမှာ ပထမဆုံးခံစားဖူးတာပင်။ ဆယ်တန်းတုန်းကတော့ ကောင် မလေးတွေကို လိုက်စကားပြောဖူးသော်လဲ တစ်ခါမှ ဒီလို

ချီးမမြစ်ဘူးပေ။

နုဝါနောက်ကြည့်မှန်မှ ဝေယံကားကိုလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကားများမကောင်းတာ လား။ အရင်ဆိုဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တွေးရင်း နုဝါကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို နုဝါဖုန်းလေး တက မည်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဝေယံဖုန်းဖြစ်သည်။

“ဝေယံပြော ဘာဖြစ်တာလဲ ကားက။”

“အင်း နုဝါရှေ့က စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ ခဏ ရပ်စောင့်ပေးပါနော်။”

“အော်...ဟုတ်ပြီ။ နုဝါစောင့်ပေးမယ်လေ။”

နုဝါကားလေးကို အင်းယားလမ်းထဲရှိ Happy ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ နုဝါကားပေါ်ကဆင်းရင်း ဝေယံထံလျှောက်လာလိုက်သည်။

“ကားဘာဖြစ်လို့လဲ။”

ဝေယံက ကားသော့ကိုပိတ်ရင်း...

“ဒီဆိုင်လေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင် နုဝါ။”

နုဝါ ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ပဲ။ ရှေ့ကအရင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝေယံကတော့ နုဝါနောက်နားမှကပ် တာလိုက်ပါလာသည်။

“ဘာမှာမလဲ။”

မီးနူးလေးကို နုဝါလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရင်း

ဝေယံမေးလိုက်သည်။

“ရတယ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဆိုရပြီ။”

“အိုကေ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ပေးနော်။”

ဘေးနားတွင်ရပ်နေသော ဝိတ်တာလေးကို ဝေယံ ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။

“ကဲ့...ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။”

နဝါက ဝေယံကိုစိုက်ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။ ဝေယံလဲ နဝါကိုလှမ်းကြည့်ရင်း စကားလုံးများက လည်မို တွင် တစ်ကာအပြင်သို့ထွက်မလာတော့။ ဝေယံကိုကြည့်နေ ရင်းနှင့် နဝါစိတ်သိပ်မရှည်တော့။ ဝိတ်တာလေးကတောင် ကော်ဖီနှစ်ခွက်လာချပေးနေပြီ။ အခုထိဝေယံက ဘာမှ မပြောဘဲ နဝါကိုချည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ဘာလိုလဲပြောဦးမှာလား။ ကော်ဖီတောင် လာချပေးနေပြီ။”

“အင်...ကျွန်တော်...နဝါကို ချစ်တယ်။ ကျွန်တော့် အချစ်ကိုလက်ခံပေးပါနဝါ။”

နဝါကော်ဖီသောက်နေရင်းနှင့်ပင် သီးချင်သလို လိုဖြစ်လာသည်။ ဘာမှစကားပလ္လင်မခံဘဲ ဒါရိုက်ဖွင့်ပြော လာသဖြင့် လူကအံ့ဩကာ ရုတ်တရပ်ကြောင်သွားသည်။ နဝါ လည်ပင်းထဲတွင်ရှိသော ကော်ဖီကိုမျိုချလိုက်ရင်း -

“နဝါ...ဝေယံကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ

ခင်တယ်။ နဝါစိတ်ထဲမှာ အဲ့ထက်ဘာမှမပို ဘူး။”

“အဲ့လိုတော့ ယတိပြတ်မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ နဝါ ရယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဆီမှာ နဝါမကျေနပ် တဲ့၊ မကြိုက်တဲ့အချက်တွေရှိရင်လဲပြောပါ ကျွန်တော် အကုန်ပြင်ပါ့မယ်။”

တကယ်ကို အလေးအနက်ပြောနေမှန်း ဝေယံ ဈာန်လုံးများကိုကြည့်ရှုနှင့် သိသာနိုင်သည်။ နဝါခေါင်းကို မြှေးညှင်းစွာခါရင်း.....

“မဟုတ်ပါဘူး ဝေယံမှာ အပြစ်ပြောစရာတစ်ချက် မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြော ရမလဲ နားလည်ရခက်တယ်။ နဝါကတော့ နဝါ တကယ်ရင်ခုန်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်ချင်တယ်။ အခု အချိန် အထိကို နဝါနလုံးသားတွေက တည်ငြိမ် နေသေးတယ်။”

“ကျွန်တော် နဝါရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစား ရပါ့မလဲ။”

နဝါပြုံးရင်း..

“နဝါတို့ သူငယ်ချင်းလိုပဲနေကြရအောင်နော်။ နဝါ ...ဝေယံကို ဘယ်လိုမှချစ်လို့မရဘူး။”

“မရတော့ဘူး ကျွန်တော်ကတော့ သူငယ်ချင်း

ထက်ကိုပိုနေပြီ။ ကျွန်တော် နုဝါကိုအရမ်းချစ်မိ
နေပြီ။ ကျွန်တော့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ
နုဝါရယ်။”

စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော နုဝါလက်ကလေး
ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နုဝါမျက်နှာချက်ခြင်းတင်း
သွားကာ လက်ကိုရှုန်းလိုက်သော်လဲ ဝေယံကို လွှတ်မပေး
ဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“လွှတ်ပါ နုဝါကို အဲလိုမလုပ်နဲ့မကြိုက်ဘူး။”

နုဝါ မျက်နှာစူပုတ်ပုတ်နှင့် ခပ်မာမာပြောလိုက်
သည်။ ဝေယံကိုကတော့ နုဝါကို အသနားခံတောင်းပန်
တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ လွှတ်ပေး
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဝေယံအချစ်ဆိုတာ ဓါးပြတိုက်လို့ရတဲ့
အရာမဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ ဝေယံဒါတွေ နားမ
လည်တဲ့ ရှင်ကိုလဲ ဘာမှပြောမနေချင်တော့ဘူး။
နောက်လဲ မပတ်သတ်ချင်တော့ဘူး။ နုဝါတို့
သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကပါရပ်စဲလိုက်ကြရအောင်။”

နုဝါက စားပွဲပေါ်ရှိပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူကာ
ချက်ခြင်းကောက်ထွက်သွားသည်။ ဒေါသလဲတော်တော်
ထွက်နေသည်။ ဒါတောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ရင်းနှီးခဲ့သော အရှိန်များကြောင့် ဒီလောက်သည်းခံထား

တာ။ နုဝါထွက်သွားတော့ ဝေယံဘေးကလိုက်ကာ အတင်း
ထိုက်တောင်းပန်သည်

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် နုဝါရယ် အဲလို
တော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။”

ဝေယံဘယ်လောက် တောင်းပန်ပန်နုဝါကတော့
အရေးကိုမလုပ်ပဲ ကားပေါ်တက်ကာမောင်းထွက်သွား
ဆဲသည်။ ဝေယံလဲဆိုင်ထဲဝင်ကာ ပိုက်ဆံအမြန်ရှင်းကာ
နုဝါကားကိုအမှီ မနည်းလိုက်ရသည်။ နုဝါကတော့ လုံးဝ
ကို ဥပက္ခာပြုကာ သူမခြံထဲကို ကားကိုချိုးကွေ့ဝင်သွား
သည်။

အသည်းကွဲခြင်းဆိုသည့် ဝေဒနာက ဝေယံရင်ထဲ
ထည့်ပတ်ပြေးဆော့ရင်း ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနေ
ဆဲသည်။ စိတ်တွေညစ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလဲ မွန်းကြပ်
ထာကာ အသက်ရှူမဝချင်တော့..။

အခန်း(၁၇)

စိမ်းလဲ့ ကားမောင်းနေရင်း နောက်ကနေ အတင်းကျော်က အချက်ပြမီးပြကာ ကားအတင်းရပ်ခိုင်းသော မိုးမာန်ကြောင့် စိမ်းလဲ့ကားကို Moon Barkery ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ မိုးမာန်ကားပေါ်က ဆင်းကာ စိမ်းလဲ့ထံလျှောက်လာသည်။ စိမ်းလဲ့က ကြောင်ကြောင်တောင်တောင်လေးပင် မိုးမာန်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ကားပေါ်ကလဲ မဆင်းမိ။ မိုးမာန်ကတော့ စိမ်းလဲ့ထိုင်နေသော ကားမောင်းသည့်ဘက်ကိုလာရပ်ကာ ကိုယ့်ကိုငုံရင်း ကားထဲမှ စိမ်းလဲ့ကို ကြည့်ကာစကားဆိုလေသည်။

“ဒီဆိုင်မှာခဏထိုင်ရအောင် စိမ်းလဲ့ရယ်။”

စိမ်းလဲ့ မိုးမာန်ကိုလှမ်းကြည့်နေရာမှ နာရီကို ဖြတ်ကနဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကို အင်မတန်ပါးနပ်လျှင်ဖြန့်သော မိုးမာန်ကလဲ တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့လိုက်သေးသည်။

“ခဏလေးပါစိမ်းလဲ့ရယ် မကြာစေရဘူးစိတ်ချ”

စိမ်းလဲ့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မသင်္ကာသော်လဲ အချင်းချင်းမို့ အားနာတာနှင့် စိမ်းလဲ့ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့။ ကားပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ယူကာဆင်းလာခဲ့သည်။

မိုးမာန်ကတော့ ရှေ့ကနေဦးဆောင်ကာ အပေါ်သစ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ စိမ်းလဲ့အပေါ်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မှန်တွေပတ်ပတ်လည်လည် ဖွဲ့စည်းထားသော ထိုအခန်းလေးက လှပကာချစ်စရာကောင်းနေသည်။ စိမ်းလဲ့တို့ အင်ယားကန်ဘောင်ကို လှမ်းကြည့်ရသော ရှေ့ဘက်လေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မိုးတွင်းအခါမို့လို့ ကောင်းကင်ကြီးကအနည်းငယ် မှိုင်းညှို့ညှို့ရှိနေသည်။ စိမ်းလဲ့နေသော မြက်ခင်းများနှင့်အတူ ချစ်စရာကောင်းလေးများက လက်ခြင်းယှက်ကာ ပျော်မြူးစွာနှင့် သွားလာနေကြသည်ကိုလဲ လှမ်းမြင်ရနိုင်သည်။

စိမ်းလဲ့ကတော့ လှပသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောင်းကောင်းနှင့် ငေးနေတာ ဝိတ်တာလေးလာချပေးအောင် မိုးမာန်..စိမ်းလဲ့အတွက် စားစရာမှာထားပေးမှန်းဆိုလိုက်သည်။

“လှတယ်နော်။ အခုလို ညနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ လမ်းမလျှောက်ရတာတောင့်ကြာပြီ။ အရင်ကဆိုလေ စိမ်းလဲ့ရယ်၊ ဘာရယ်ကိရယ်၊ နုဝါ

ရယ်က ညနေဘက်တွေဆိုလာလမ်းလျှောက်ကြတယ်။ ”

“ဟုတ်လား အခုဘာလို့မလျှောက်တော့တာလဲ။”

မိုးမာန်က စိမ်းလဲ့စားဖို့ တူကိုဖောက်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ရှေ့တွင်ရှိသောကော်ပြန်ကြော်ကို အရသာခံဝါးရင်း

“အော်...ကန်ဘောင်ကပြန်ရင် နောက်ကနေ့တိုင်းကောင်လေးတွေလိုက်လာတော့ ရန်ဖြစ်ရလွန်းလို့ နောက်တော့ စိတ်ရွံ့ပြန်တာနဲ့ မသွားတော့တာ။”

“ဒါများ စိမ်းလဲ့ရယ် လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ကောင်လေးတွေမလိုက်စေချင်ရင် အနားမှာအားကိုးရလောက်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လောက်ရှာထားပါလား။ ဒါဆိုစိတ်ချာယံကောင်လေးမှ အနားကပ်တော့ မှာမဟုတ်ဘူး။ ”

မိုးမာန်က မိမိဝှင်ထဲဝင်လာသဖြင့် အခွင့်အရေးရ

ဘုန်း စကားလှမ်းတောက်လိုက်သည်။

“နီးပါ...စိမ်းလဲ့တို့မှာမှ အချစ်မရှိတာ။”

“မရှိတာမဟုတ်ပါဘူး မလိုချင်တာပါ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။”

မိုးမာန်က စိမ်းလဲ့ကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ စိမ်းလဲ့ကလဲ ခပ်အေးအေး ခေါင်းငြိမ်ပြရင်းနှင့်

“အမှန်ပဲ..စိမ်းလဲ့တို့က အချစ်ကိုလိုကိုမလိုချင်တာ။ ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စိမ်းလဲ့အချစ်ကို လိုချင်နေတယ်ဆိုရင်ကော...။”

မိုးမာန်ပြောပြီးပြီးချင်း စိမ်းလဲ့မျက်ဝန်းထဲကို ချက်တောင်မခတ်တမ်း မမှိတ်မသန်စိုက်ကြည့်ကာ အဖြေရှာနေမိသည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ လက်ကျန်ကော်ဖီလေးကို အကုန်မော့လိုက်ရင်း..

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်ကံဆိုးပြီ စိမ်းလဲ့ရည်းစားထားဖို့လဲ အစီအစဉ်လုံးဝမရှိသေးဘူး။ ရှိခဲ့ရင်လဲအဲ့တစ်ယောက်က မိုးမာန်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ”

စိမ်းလဲ့စကားတွေနားထောင်ရင်း မိုးမာန်မျက်နှာကြီးက မကျခင်ပြိုကျတော့မည့် မိုးလို မဲမှောင်လာသည်။ မိုးမာန်စကားကို ထိန်းပြောနေရင်းကပင် အသံကတောက်ချင်လာသည်။

“ဘာ..ဘာလို့လဲ စိမ်းလဲ့။”

စိမ်းလဲ့...အသက်ကိုဝဝရှုရှုရင်း မိုးမာန်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကိစ္စကတစ်ခါထဲ အပြတ်ရှင်းမှတန်ကာကျမည်။ တော်ကြာ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးဆိုသလိုဖြစ်လာမှာကိုလဲ စိုးသည်။

“မချစ်လို့ပါ။ စိမ်းလဲ့ မိုးမာန်ကို မချစ်လို့ပါ။”

စိမ်းလဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ မိုးမာန်ခေါင်းငိုက်ကျသွားသည်။ စိမ်းလဲ့ရင်ထဲ စိတ်မကောင်းသော်လဲ စိမ်းလဲ့ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

“ကဲ ပြန်ကြရအောင် မိုးမာန်။ အရမ်းနောက်ကျနေရင် မာမီစိတ်ပုံနေမှာစိုးလို့ပါ။”

စိမ်းလဲ့ကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ ရှေ့ကထွက်လာခဲ့သည်။ စိမ်းလဲ့ကားမောင်းထွက်လာချိန်မှာတော့ စိမ်းလဲ့ကားနောက်တွင် အရင်လိုမိုးမာန်ကား ပါမလာတော့ချေ။ စိမ်းလဲ့ကက်ဆက်ထဲ အခွေကိုထိုးထည့်လိုက်ရင်း သီချင်းလေးငါးရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ခုနကအုံ့မှိုင်းနေသော မိုးကောင်းကင်ကလဲ ချက်ခြင်းလင်းလာကာ နေရောင်က ပြန်လည်ဖြာကျနေပြန်သည်။

လူ့စိတ်ဆိုတာလဲ တကယ်တော့ရာသီဥတုလိုပဲ။ အပြောင်းလဲအများကြီးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာမှတ်လား။ အခုလဲ မိုးမာန်ကိုကြည့်ရင်း စိမ်းလဲ့ ကောင်းကောင်း

သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့လဲ အချစ်ဆိုတာ ဒါပါပဲ။ အချစ်အတွက် ခဏတာကြေကွဲပြီးရင်လဲ နောက်ထပ်ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ အလုပ်တွေအများကြီးကို ဆက်လုပ်ကိုင်ကြရဦးမှာမှတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘာလို့ အချစ်အတွက် လူတွေ အချိန်ထပ်ကုန်နေကြဦးမှာလဲ။ ခဏတာကြေကွဲပြီးတော့လဲ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်အသားကျကာ အသက်ရှင်လှုပ်ရှားကြရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။ စိမ်းလဲ့အတွေးထဲမှာ နစ်မျောရင်း ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာခဲ့ မှန်းဟောင်းသေချာမသိတော့...။

၁၆၀ ပန်းရတု

အခန်း(၁၈)

နဝါ ဖုန်းချပြီးပြီးချင်း ဖုန်းထပ်လာသဖြင့် ကောက်
ကိုင်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါဖုန်းဆက်တာက ဘရဏီ
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘရဏီ...နင်ကို ဗညားရည်းစား
စကား လာပြော သွားတယ်မှတ်လား။ ”

“ဟင်...နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ။ ”

ဘရဏီအသံက အံ့သြသွားပုံပင်။

“အင်း ဒီလိုပေါ့။ ”

“ဘယ်လိုလဲ ရှင်းအောင်ပြောဟယ်။ ”

စိတ်စောနေသောအသံကြီးနှင့် နဝါကို အားမလို

အားမရ မေးလေသည်။

“ဒီလိုဟ ဒီနေ့နဝါကိုရော စိမ်းလဲ့ကိုရော ရည်းစား
စကားပြောသွားတော့ ဘရဏီကိုလဲ ကျိန်းသေ

ပြောမှာပဲလို့ထင်လို့။ ”

“အင်းဟုတ်တယ်။ ဘရဏီကိုလဲ ပြောသွား
တယ်။ ”

“ဘယ်လိုပြောသွားလဲ။ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ
မှတ်လား။ ”

“ဟုတ်တယ်။ နဝါတို့ကိုရော စားသောက်ဆိုင်
မှာပဲပြောသွားကြတာလား။ ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ နဝါကိုရော စိမ်းလဲ့ကိုပါ စား
သောက်ဆိုင်မှာပဲ ရည်းစားစကားပြောသွားတာ
နဝါနဲ့ စိမ်းလဲ့ကတော့ တစ်ခါထဲငြင်းခဲ့တယ်။
ဘရဏီရော...။ ”

“ဘရဏီလဲ တစ်ခါထဲငြင်းခဲ့တယ်သိလား။
ဘရဏီ မချစ်ဘူးလို့။ ဗညားကို ဘယ်လိုမှ
ချစ်လို့ မရဘူးလို့ တစ်ခါထဲ အပြတ်ငြင်းခဲ့လိုက်
တယ်။ ”

“ဟုတ်လား။ နဝါနဲ့ စိမ်းလဲ့လဲ အဲလိုပဲငြင်းခဲ့
တာ။ ”

“ဒါဆို ဘရဏီတို့ ကြိုတိုင်ပင်ပြီး ငြင်းတယ်
လို့များ ထင်ကြမလားမသိဘူးနော်။ ”

“ထင်လဲပြဿနာမရှိပါဘူး။ သူတို့လဲ သူငယ်ချင်း
တွေတိုင်ပင်ပြီး တစ်နေ့ထဲရည်းစားစကား

အကုန်လာပြောကြတာပဲ။ ”

“ဟုတ်တယ်နော်။ သူတို့တွေက မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ကောင်လေးသုံးယောက်က ခွဲတန်းချပြီး လိုက်ကြတာပါ။ သူတို့ပုံစံတွေက ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးတွေမုန့်ဝေသလို သူရရင်ငါလဲရရမယ်ဆိုပြီး ဝင်ပြီးတန်းစီတဲ့ပုံစံမျိုးတွေပါ။ ”

“ဟုတ်တယ် ဘရဏီပြောတာ အရမ်းမှန်တာပဲ။ တော်သေးတာပေါ့ ဒို့သုံးယောက်ကလဲ သူတို့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားလို့။ ”

“ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ ဝေယံကို ကတော့ နုဝါအပေါ်လေးနက်မယ်ထင်တယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကသာ သူများယောင်လို့ လိုက်ယောင်တဲ့ပုံပါ။ ”

“မထူးပါဘူး ဘရဏီရယ်။ သူလဲ အဲလိုပဲနေမှာပါ။ စောနကတော့ စိမ်းလဲ့နဲ့ ဖုန်းပြောတုန်းက တောင် စိမ်းလဲ့ကပြောနေသေးတယ်။ သူလဲ ငြင်းလိုက်ရောတဲ့ မိုးမာန်ကဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် စိမ်းလဲ့ကို ပြန်လိုက်မပို့တော့ဘူးတဲ့။ ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘရဏီကိုလဲ အဲလိုပဲ ဗညားက ကြက်ကြီးလည်လိမ်ခံထားရတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ လင်းတမိုင်မိုင်ပြီး ကျွန်ခွဲတာ။ နုဝါကိုရော ဝေ

ယံပြန်လိုက်ပို့ပေးသေးလား။ ”

“အင်း...သူကတော့ အားလုံးထက် ပိုဟန်ဆောင်ကောင်းလို့ထင်တယ် နုဝါအိမ်ရောက်တဲ့အထိ တော့ပြန်လိုက်ပို့သေးတယ်။ ”

“အင်း ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ဝေယံကို ကတော့ နုဝါကို တကယ်ချစ်တာဖြစ်နိုင်တယ်လို့။ ”

“အော်..သူတကယ်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် နုဝါမှ ချစ်လို့မရတာ ဘရဏီရယ်..။ ”

“ဒါဆို ဘရဏီတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ”

“ဘာများလဲ ဘရယ်ဏီ။ ”

“ဘရဏီတို့ သူတို့နဲ့ ခပ်တန်းတန်းဆက်ဆံ ရင်ကောင်းမလားလို့။ ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စကို နုဝါနဲ့ စိမ်းလဲ့တို့လဲ တိုင်ပင်ထားကြတယ်။ နုဝါတို့ သူတို့နဲ့အရောမဝင်တော့ပဲ မသိမသာကိုယ့်ဘာသာပြန်နေကြရင်ကောင်းမယ်။ သူတို့လဲ သဘောတော့ပေါက်ကြမှာပါ။ ”

“ဟုတ်တယ် ဘရဏီလဲ အဲဒါ စဉ်းစားမိလို့။ သူတို့အိမ်ပြန်လိုက် ပို့နေတာတွေကိုပါရပ်ခိုင်းခိုင်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်။ ဘရဏီတို့နဲ့ သူတို့နဲ့ကို တချို့တွေက တစ်မျိုးထင်နေကြတယ်လေ။ အဲ

တော့ တကယ်လို့များ သူတို့တွေက အိမ်ပြန်လိုက် ပို့ရင်း နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်တောင် လာကူကြ မှ မဟုတ်ရင်။ အဲ့တော့ ဘာပဲပြောပြော ဘာရင် တို့အတွက်တော့ မကောင်းဘူး။ ဘာမှမဆိုင်မှန်း သိအောင်တော့ လုပ်ရမယ်။”

“အင်း...ဘရဏီပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲ့ လိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက်ကနေစပြီး ကျောင်းကို သူတို့မလာခင်အချိန်ထဲက စောစောသွား ထားကြမယ်။ ညနေအပြန်ကြရင်လဲ ဟိုဝင်စရာ ရှိလို့ ဒီဝင်စရာရှိလို့ ဆိုပြီး လိုက်မပို့ခိုင်းတော့ဘူး နောက်နေ့တွေလဲ လာကြိုမပေး နဲ့လို့ တစ်ခါထဲ အပြတ်ပြောရအောင်။”

“အင်း...ကောင်းတယ်အဲ့အစီအစဉ် စိမ်းလဲ့ကိုပါ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမယ်။”

“အိုကေ...ဒါဆို ဘရဏီပဲ ဆက်လိုက်မယ်။”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ကျောင်းသွားတော့မဲ့ အချိန်ကြရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ။ အကုန်အိမ် ကအတူ ထွက်ကြတာပေါ့။”

“ကောင်းပြီ နုဝါ။ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေနော်။ နုဝါတို့ အားလုံးတိုင်ပင်ကာ အကွက်ချလိုက်ကြသည်။ ဟို

အရင်ထဲကလဲ ဒါမျိုးဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့တိုင်ပင် ကြပြီးဖြစ်သဖြင့် သိပ်ပြီးတွေးကာ ခေါင်းခြောက်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာလဲ ပထမနှစ် စာမေးပွဲကို ဖြေရတော့မှာ ဖြစ်သဖြင့် သိပ်တော့ပြဿနာ မရှိချေ။ နုဝါတို့ကို အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော အခုဆိုနုဝါ တို့ဘေးကို ကောင်လေးတော်တော်များများလဲ အရင်လို မကပ်ရဲတော့သဖြင့် သူတို့မရှိလဲဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

နုဝါတို့အကြောင်းကို မသိခင်တုန်းကသာ အသဲ အသန်လိုက်ချင်ကြသော ကောင်လေးများကလဲ အခုဆို နုဝါတို့ရဲ့စိတ်တွေကို သိကာ ဆယ်ပေအကွာကပင် ရှောင် သွားကြသဖြင့် တော်တော်လေးလဲ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ခရိုင်မှန်းသိသော နုဝါတို့ဆီတွင် သူတို့၏တန်ဖိုးရှိသော အချိန်တွေကို မကုန်ဆုံးတော့ပဲ သူတို့ကို မေတ္တာပြန် လည်တုန့်ပြန်မဲ့ကောင်မလေးတွေကိုသာ အချိန်ပေးသင့် ကြောင်းကိုလဲ ကောင်လေးတွေကောင်းကောင်းသိကုန်ကြ ပြီ ဖြစ်သဖြင့် နုဝါတို့အဖွဲ့ဘေးတွင် အရင်လို ဝေယံကိုတို့ အုပ်စုရှိနေပေးရန်လဲ မလိုအပ်တော့ချေ။ ဒီတော့ လူတစ် ယောက်အတွက် မလိုအပ်ရင် အဲ့ဒါဟာ အမှိုက်ပဲပေါ့။ ဒါ ဆိုရင် စွန့်ပစ်ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူတို့က ထဲ အရင်လို နုဝါတို့အပေါ်မှာ မဖြူစင်တော့ ဒီတော့ နုဝါ တို့ ဘက်ကလဲ အရင်လိုခင်ခင်မင်မင်မပက်သတ်ချင်

တော့တာ နုဝါတို့အမှားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ နုဝါ ကုတင်
ပေါ်မှာဟိုဘက်ကိုလိုမ့်လိုက်ဒီဘက်ကိုလိုမ့်လိုက်နှင့်အတွေး
ပေါင်းစုံနှင့် အဖြေကိုကြိုးစားရှာဖွေနေမိသည်။

အခန်း(၁၉)

နုဝါတို့အားလုံးက ခပ်တန်းတန်းပုံမှန်သာ ဆက်
ဆဲကြသဖြင့် သူတို့လဲ နုဝါတို့နှင့် အရင်လိုအတင်းဝင်လုံး
တာ မဆက်ဆံရဲချေ။ အခုဆို နုဝါတို့က အပို့အကြိုကိုလဲ
လုံးဝလက်မခံတော့သဖြင့် သူတို့တွေ လိုက်မပို့တော့ချေ။
ကျောင်းရောက်ရင်လဲ သူတို့ကိုကြိုမြင်ပါက အရင်ကြို
ချောင်သည်။ မတတ်သာ၍ ထိပ်တိုက်ဆုံလာလျှင်တော့
ပြုံးပြရုံမှလွဲ၍ အရင်လိုဧည့်တောင့်ခံမနေတော့ပေ။ မလွဲ
သာလို့ ပြုံးပြလိုက်ပြီးတာနှင့် ကိုယ်လမ်းကိုယ်ဆက်သွား
ကြသည်။

သူတို့က တစ်ခါ၊နှစ်ခါတော့ အတင်းဝင်ရောက်
တာ လိုက်မည်၊ပြုမည်ပြောသော်လဲ နုဝါတို့ကတော့ ပြတ်
ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆန်ခဲ့သောကြောင့်လည်း အခက်
ကြီးကာ ရှေ့ဆက်ပြီးမတိုးရဲကြတော့ချေ။ နုဝါတို့ဗြီး ပြသ

နာဖြစ်ကာစကတော့ သမီးရည်းစားအချင်းချင်း စိတ်ကောက်တယ်ဟု ထင်ထားကြသော်လဲ အခုနုဝါတို့ပုံစံက ချစ်သူအချင်းချင်း စိတ်ကောက်တဲ့ပုံမဟုတ်ဘဲ သာမန်အသိတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလိုမျိုးဆက်ဆံသည့်အခါ အားလုံးက မျက်လုံးတွေပြူးကာ နားမလည်ဖြစ်ရပြန်သည်။

၁၂ကြောင့်လဲ သူ့ဟို့ထင်ကြေးမျိုးစုံနှင့် ထပ်မံဖြေဆိုကြပြန်သည်။ ကောင်လေးတွေက လိုက်ပြီး နုဝါတို့က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြသဖြင့်လဲ သူတို့လိုက်မခိုကြပြန်ဘူးထင်ပါသည်။ သတင်းမျိုးစုံကို တစ်နေ့တစ်မျိုးမဆိုအောင် နုဝါတို့ကြားခဲ့ရသည်။ အခုလဲ နုဝါတို့ရောဂါနေတာကိုမသိသော ကောင်မလေးတစ်စုက နုဝါတို့အကြောင်းကို အတင်းတုတ်နေပြန်သည်။ ဆင်နားရွက်ထုပိတ်ထားသော တံခါးအတွင်းမှာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကကျယ်ကျယ်နှင့် သူပဲအူမချေးခါးသီသည့် ပုံနှယ်အားရပါးရပြောနေလေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်နုဝါတို့လဲ အတန်းပြင်ကို အထွက်ကြားသဖြင့် ရပ်နားထောင်နေလိုက်သည်။ တံခါးရဲ့ အတွင်းဘက်ကောင်မလေးကတော့ နုဝါအဖွဲ့ တံခါးအပြင်ဘက်တွင်ရှိနေတာကိုမသိရှာပဲအာပေါင်အာရင်းသီသန်နှင့်ပြောသဖြင့် နုဝါတို့လဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ချစ်စပြစ်ကာ ဘာရယ်မဟုတ် အပျင်းပြေရပ်နားထောင်လိုက်သည်။

“ငါပြောတယ်မှတ်လား။ ဒီလောက်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတွေကို သွားပတ်သက်တာကို။ အလကားတကယ်တော့ အဲဒီနုဝါတို့က တမင်လုပ်တာသိလား။”

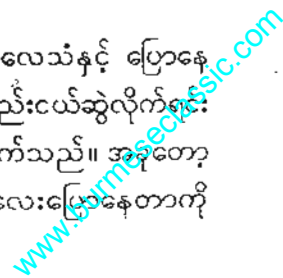
အထဲက ကောင်မလေးစကားကြားတော့ နုဝါကို နှိပ်နှိပ်ကိုယ်ကိုယ် လက်ညှိုးပြန်ထိုးကာ ဘာသဘောလဲဆိုသည့်ပုံမျိုးနှင့်သူငယ်ချင်းတွေကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူတို့လဲမသိဘူးဆိုသည့် ပုံစံမျိုးမျိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပြန်လည်တွန့်ဖြုတ်ကြသည်။

“ဘာလိုတမင် လုပ်တာလဲ လုပ်ပါဦး။”

သုံးလေးယောက်လောက်တော့ရိုမည် ထင်ရသည့် အထဲက ပွစိပွစိအသံများကြားမှ အသံစူးစူး စွာစွာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသံက ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒီလိုဟ။”

ဒီတော့ စောနကဆရာမကြီးလေသံနှင့် ပြောနေသော ကောင်မလေးက .. အသံကိုအနည်းငယ်ဆွဲလိုက်ရင်း အားလုံး၏ သိချင်စိတ်ကိုပိုမိုနှိုးဆွလိုက်သည်။ အခုတော့ သည်း တစ်ဖွဲ့လုံးက ဒီကောင်မလေးပြောနေတာကို

မကြားရမှာ စိုးသည့်အလား ကက်ဆက်အကြီးဖွင့်နေတုန်း
ရုတ်တရပ် မီးပြတ်သွားသလို ယတိပြတ်ကြီး ငြိမ်ကျ
သွားလေသည်။ အဲ့တော့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ဝဲကလဲ စကား
ကိုပြန်ဆက်လေ သည်။

“ဒါတမင် ထွင်လုံးသုံးတာ။ အရင်ကလဲ သူတို့
ကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားနေတဲ့အချိန်မှာ မတူသလို
မတန်သလိုချိုးတယ်။ အဲ့လိုချိုးလေ ကောင်လေး
တွေက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလေမှတ်လား။ နင်တို့
စဉ်းစားကြည့်ကြဟာ လူဆိုတဲ့အမျိုးကလဲ မရတာ
ကိုမှ ပိုလိုချင်ကြတာမှတ်လား။ အဲ့အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိတဲ့ သူတို့က အဲ့လိုအကွက်ကို
တမင်နင်းလိုက်တာ။”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဆို သူတို့ကဘာလို့ ဖစ်ဆစ်
မေဂျာက ကောင်လေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်
လိုက်လဲ။”

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
တော့ သူ့စကားကိုအပြည့်အဝမယုံသလို ထောက်ပြလိုက်
သည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်။ နင်စဉ်းစားကြည့်ဟာ
နေ့တိုင်း ဝက်သားဟင်းစားပါဆို စားချင်မလား
တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ အရွက်

ကြော်ကို စားချင်ကြတာပဲမှတ်လား။ ဒါဘာလို့
လဲဆိုတော့လူဆိုတာက အပြောင်းအလဲကို ကြိုက်
တယ်။ အဲ့ တော့ သူတို့ကလဲ လူတွေရဲ့ အာရုံကို
နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ထပ်ပြီးဆွဲဆောင်လှည့်ဖျားလိုက်
တာပေါ့။”

• အောင်မလေး ဒီကောင်မလေးကတော့ အီကိုမေ
ဂျာမယူသင့်ဘူး ဆိုက်ကိုမေဂျာသာပြောင်းယူသင့်တော့
တယ်။ နုဝါကတော့ ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးရင်း သူငယ်ချင်း
တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ထိုကောင်
မလေးစကားကိုကြားကာ လှောင်ပြုံးပြုံးနေကြလေသည်။

“ဒါဆိုအခုကြတော့ရော။”

“အော်....ဒါကဘယ်လိုပြောမလဲ။ နင်အနောက်
တိုင်း မင်းသားမင်းသမီးတွေကြည့်ပါလား သူတို့
အကြောင်း လူတွေ စိတ်မဝင်စား ဝင်စားအောင်
ကောင်းတာတွေရော မကောင်းတာတွေရော
လုပ်ပြီး လူကြားထဲမှာရေပန်းစား အောင်နေကြ
တာပဲ။ အခုလဲ သူတို့လဲ အဲ့လိုပဲပေါ့ဟ သူတို့ကို
အတွဲတွေရှိနေပြီး တစ်ချို့ကောင်လေးတွေက
မလိုက် ရဲဘူးလေ အဲ့တော့ သူတို့က ဘယ်လိုပြော
ရမလဲ သူတို့လဲ ပရိုမိုးရှင်းဆင်းတဲ့သဘောဟာ။
ဘေးနားမှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတွေကို ခေါက်ပြီး

နာမည် ထပ်တင်တာ...။”

ဘုရားရေ...နဝါတို့ကပဲ မော်ဒယ်မလေးတွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ပရိုမိုးရှင်းလုပ်ရဦးမည်ပေါ့။ ဟာ ဟာ။ ရယ်တောင်ရယ်ချင်သေးသည်။ ဒီကောင်မလေးက စာရေးဆရာရူးလား၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာရူးလားတော့ မသိဘူး။ သူ့ပါးစပ်ထဲကထွက်ကျလာသည့် စကားလုံးတွေကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလို အချိတ်အဆက်မိမိပြောနေတော့သည်။ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာမရှိတာကတော့ တစ်ကန့်တပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူမစကားတွေက အောင်မြင်သည်လို့ တော့ ပြောရမည်။ ဘေးကနားထောင်နေသည့်လူတွေကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးတွေကို ပုံပြင်ပြောသလို ဝိုင်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြသည်။

နဝါတို့လဲ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ရယ်ချင်လာကာ ရယ်ချင်လေသည်။ အားလုံးကလဲ ဒီလိုပဲ ထရယ်ချလိုက်သဖြင့် ရယ်သံကြီးက ဝေါကနဲနှင့် ကျယ်လောင် စွာပေါ်ထွက်လာသည်။ နဝါတို့လဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိသည့်စကားသံတွေ ဆက်ပြီးနားမထောင်လိုတော့တာနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ နဝါတို့ရယ်သံကြားတော့ ဆင်နားရွက်တံခါးအတွင်းမှာ ကောင်မလေးတွေက တံခါးဖွင့်သံကိုတော့ နဝါတို့အခန်းကိုမကျော်ခင်လေးတွင်မှာ

ကြားလိုက်ရသည်။

‘နောက်နားမှ ကြားသွားလားမသိဘူးနော်’ ဆိုပြီး အောင်မလေးတစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်သံတိုးတိုးကိုလဲ တက်ထဲကြားလိုက်ရပါသည်။

ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ပြီးဂရုမိုက်တတ်သောနဝါတို့အတွက်တော့ ဒီကိစ္စက ဘာမှအရေးမကြီးပေ။ ရယ်စရာပျက်လုံးတစ်ခုကို လာရွတ်ပြနေသည့်လိုသာထင်သည်။ လူတွေရယ်တော့လဲရယ်ရသည်။ ကိုယ့်ထံမင်းကိုယ်စားပြီး သူများအတင်းလိုက်ပြောရတာပင်ပန်းဘူးလားမသိ။

နဝါတို့များ သူများအတင်းပြောဖို့ကို တစ်ခါမှ ဦးနှောက်ထဲမရှိခဲ့ပါ။ အားနေဖက်ရှင်လိုင်းကြည့်မယ်။ ချွင်းနားထောင်မယ်။ ဒီထက်ပိုအချိန်ရလျှင် ဒီခိုင်းလှလှသေးတွေ ထွင်မယ်။ ပြီးရင် ဒီခိုင်းနာဆီသွားပြီး အာပေါက်တတ်ဒီခိုင်းတွေရှင်းပြကာ ချုပ်ခိုင်းမယ်။ ဒါပဲရှိသည်။ အေးပေါ့လေ လူ့ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကတော့ တူမှမတူဘဲ ဒီလိုမျိုးတွေတော့ရှိမှာပေါ့...။ ဒါကိုလဲ ကန်တင်းကို သျှောက်လာသော ခဏလေးမှာတင်ခေါင်းထဲမှာရှိသော်လဲ ဦးတော့လဲ မေ့လျော့သွားခဲ့တာပါပဲ။ ဘဝမှာပျော်ပျော်နေသခဲဆိုသည့်အတိုင်း ဘယ်အရာကိုမှာ ကြာကြာခေါင်းထဲထားပြီး စိတ်ရှုပ်မခံတတ်တာ အားလုံးရဲ့ အကျင့်ပင်။

အခန်း(၂၀)

“ဝေယံ မင်းဒီထက်ပိုပြီး နုဝါနဲ့ မပတ်သက် သင့်တော့ ဘူးလို့ ငါတို့ထင်တယ်။”

ဗညားက ဝေယံမျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်းပြော လိုက်သည်။ ဗညားမျက်နှာမှာလဲ အခံရခက်တဲ့ အောင် သက်သက်ပုံပေါ်နေသည်။ မိုးမာန်ကတော့ ပီကေကိုဝါး ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ဝေယံ။ ဗညားပြောတာအမှန်ပဲ။ အခု ဆိုကျောင်းထဲမှာလဲ ငါတို့အကြောင်းကိုပြောနေ ကြတာ ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင် ဘူးလို့ ငြင်းထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး လိုက်ရအောင် ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာအဲ့လောက် မပွဲသေးဘူး။ တကယ် အမှန်အတိုင်းပြောကြေးဆို ငါတို့အခြေအနေနဲ့လဲ

ဘယ် မိန်းကလေးကိုမဆို ချဉ်းကပ်လို့ရပါတယ်။ အခုလို သုံး ယောက်လုံးကို အခေါက်ခံရတာတော့ မမိုက်ဘူး။ သိက္ခာကျတယ်။ ဒီကြားထဲမင်းကပါ လိုက်ပြီးကြွေပြနေတော့ လူတွေကြားထဲ ငါတို့က သနား စရာလို့လို့၊ လှောင်စရာလို့လို့ဖြစ်ရ တယ်။”

မိုးမာန်ကပါ နုဝါတို့အဖွဲ့ကိုလုံးဝမကျေနပ်။ သူ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်စရာပင်။ ကျောင်းထဲမှာလဲ ဘယ် ရာသွားလိုက် သွားလိုက် အထူးအဆန်းလို ကျွန်တော် သုံးယောက်ကိုပဲ ကြည့်ပြီးဝေဖန်နေကြသည်။ တစ်ချို့ တော့ သနားသလိုလို မျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်ပြီး တစ်ချို့ တော့ လှောင်ပြောင်ချင်သလိုလို ပုံစံမျိုးနှင့်ကြည့်ကြ သည်။ ဒီလိုမျိုးဖြစ်တိုင်းလဲ ဗညားနှင့် မိုးမာန်က တောက် ခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေကြသော်လဲ ဝေယံကတော့ အေး နေပင်။ အဲ့လိုဖြစ်လေ နုဝါကို မရမကယူချင်လေလေ နေမိသည်။

“ငါကတော့ နုဝါကို ချစ်တယ်။ အဲ့တော့ ဘယ်လို ပုံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်မရမက ရအောင်လိုက်မှာပဲ။ တကယ် လို့များ အဲ့လိုပုံစံကြောင့်မင်းတို့ပါရောပြီး သိက္ခာကျရတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုအပေါင်း အသင်း စာရင်းကသာ ပယ်လိုက်ပါတော့။”

၁၇၆ မိမိပန်းရတနာ

ထဲယံကတော့ နုဝါကိုလက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံဖို့ ဘယ်
တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့သဖြင့် မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပွင့်ဖွင့်
လင်းလင်းပြောလိုက်သည်။ နုဝါကိုရမည်ဆိုပါက အရာ
အားလုံးနှင့်လဲနိုင်သည်။ နုဝါသည် ဝေယံဘဝအတွက်
အချစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ရဆုံးချစ်ရသူလေး
နုဝါကိုစေ့ထဲက ဝေယံဘဝရဲ့ မှူးစာရှင်လေးလိုလဲ မှတ်
ယူထားပြီးသား။ ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ်
နုဝါကို အရဲယူမည်။ ဝေယံဘဝရဲ့ အဓိပ္ပါယ်သည် နုဝါသို့
ဖြစ်သည်လိုလဲ အရူးအမူးကို ခံယူထားခဲ့သည်။

“ဟူး။”

ဗညားက သက်ပြင်းကို မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...
“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ မင်းတို့ငါတို့ဆိုတ
စတိတ်ကျောင်းမှာထဲက ခင်လာကြတာပဲ။ အ
ဟာက မင်းအစား ငါတို့ကမခံနိုင်လို့ပါ။ မင်း
ကျေနပ်တယ်ဆို ငါတို့လဲပြောစရာမရှိပါဘူး။
မိုးမာန်ကတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း...”

“မင်းလဲ ဝင်ပဲကွာ...”

ဟုတ်တယ် နုဝါ။ ကျွန်တော်က နုဝါဆီမှာ ဘယ်
ဘဝကများ ဝင်ကြွေးတွေပါလာလဲမသိပါဘူး။ ဘယ်
မှ ရှုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူး နုဝါရယ်...။ ဝေယံအတွေးစေ
က နုဝါထံတွင်ရစ်နေပြန်သည်။

“မင်းအဲ့ဒါဆိုလဲ အရလိုက်ကွာ။ လုပ်မနေနဲ့ နုဝါ
အချစ်က တော်ရုံတန်ရုံတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။
မင်းအခြေအနေပေးရင် ခိုးသာပြေး။”

မိုးမာန်က နုဝါကိုအမြင်ကတ်တာနှင့် တမင်ပင်
ဝေယံကို မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ဝေယံမျက်နှာက တွေ
ဆနေသော်လဲ ဘာမှတော့ မပြောပေ။

“ဒါနဲ့ စာမေးပွဲတွေနီးပြီနော်။ ငါတို့အတန်းလေး
ဘာလေးလဲ ပုံမှန်တက်ဦးမှာ စာမေးပွဲကတစ်ပတ်
လောက်ပဲလိုတော့တာ အခုထိဘာစာကျက်ရမှန်း
တောင်မသိ သေးဘူး။ တော်ကြာစာမေးပွဲကျမှ
တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်နေဦးမယ်။”

ဗညားပြောမှ အားလုံးကလဲ မကြာခင်စာမေးပွဲ
နီးသည်ကို ခေါင်းထဲရောက်ကာ အတန်းပြေးတက်ဖြစ်ကြ
သည်။ တစ်ချိန်လုံးနုဝါတို့ဘေးနားကပ်နေသဖြင့် မမှီလိုက်
သော စာများကိုလဲ အခုမှ ဟိုလူ့ဆီငှား ဒီလူ့ဆီငှားနှင့်
စာတွေပါ အသည်းအသန်ပြန်ကူးကြရသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကိုလဲ ကျေပွန်
အောင်တော့ ထမ်းဆောင်ရဦးမည် မှတ်လား။

အခန်း(၂၁)

“အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်”ဆိုသည် စကားသည် သွေးထွက်အောင်မှန်ခဲ့သည်။ တကယ်က မိုးရာသီကနေ ဆောင်းရာသီကိုပြောင်းပြီး အခုဆိုနေရာသီ ကိုပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကတော်တော်ကို ရှည်လွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။ နုဝါ မတွေ့ရတာ တစ်လပင်ပြည့်တော့မည်။ နောက်ဆုံးတွေ့ သည့်နေ့က စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့။ စာမေးပွဲဖြေခံ လားလို့ သွားမေးခဲ့တုန်းကတော့ ခေါင်းလေးငြိမ်ငြိမ် သည်။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် စာမေးပွဲဖြေ နိုင်လားလို့တောင်ပြန်မမေးခဲ့။ ဒီကောင်မလေးအသည်းက အရမ်းကို မာကျောလွန်းသည်။ အဲ့နေ့ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုပြီး နုဝါကားနှောက်ကနေ အိမ်အပြန်လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

သူမကတော့ မသိသလိုနှင့် အိမ်ထဲကိုတန်းဝင်သွား လေ သည်။ တကယ်တော့ ဝေယံလိုက်ပို့တာကို နုဝါသိမှာပါ။ သိစရာလဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ နုဝါကအရမ်းကို လျှင် ခြံကောင်မလေးပဲ။ တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ သာ ဖြစ်မည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလဲ နုဝါအိမ်ရှေ့ကိုလာကာအလွမ်း ခြေလာကြည့်ပါသော်လဲ တစ်ရက်မှမတွေ့ခဲ့ရပေ။ နုဝါက နန်းနိုင်အားကောင်းလွန်းနေသည်။ ဒီနေ့တော့ နုဝါကို မတွေ့လျှင်လုံးဝမပြန်ဟု သံဓိဋ္ဌာန်ချထားကာ မနက် ဆယ် ဝရီလောက်ထဲက လာစောင့်နေခဲ့သည်။ အိတ်ထဲမှာ လဲ ခြွေတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ထားခဲ့သည်။

ညနေသုံးနာရီကျော်ကျော်လောက်မှ နုဝါကား သွား ခြံထဲကထွက်လာသည်။ ဝေယံလဲ ကားသုံးလေးစီး အကွာလောက်မှ မသိမသာလိုက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှ အမေ့ကားကိုယူလာခဲ့သဖြင့်လဲ နုဝါမသိနိုင်ပေ။ နုဝါကား သွားကတော့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာသည်။ နုဝါ ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဒီနေ့ပေါင်မှန်နှင့်ပြီးလိုက်ရသောနေ့လည် အက တန်သွားသည်။ မတွေ့တာကြာလို့လားမသိ နုဝါ ကိုလှလာသည်။ ဂျင်းပန်အတိုလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူလေး ချီဝတ်ထားသော နုဝါပုံစံလေးက ကလေးဆန်ဆန်လေး နှင့် ချစ်စရာလှပနေပြန်သည်။ နားတွင်လဲ နားထွင်းကြီး

ကြီးနှင့် နေကာမျက်မှန်အနက်လေးကို တပ်ထားသော နဝါပုံစံလေးက ခပ်မိုက်မိုက်ဒီဇိုင်းလေးနှင့် အရမ်းကိုလန်းနေသည်။

နဝါကားလေးက Ocean super market ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုအရေးတကြီး ဝင်ဝယ်ပုံရသည်။ ကားကို ကားပါကင်တွင် ဖြစ်သလို ထိုးကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။ ဆိုင်ပေါက်နားရောက်ကာ သော့ကိုလဲ remote နှင့် လှမ်းပိတ်ကာ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားလေသည်။

ဝေယံလဲ ကားထဲကနေသာ နဝါကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဝေယံနဝါကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှတော့ ဝေယံအတွက် ကောင်းခြင်းများစွာ စောင့်ကြိုနေသည်။ နဝါကားတံကားကမကျပေ။ လောလောလောနှင့် ထွက်သွားသဖြင့် ကားတံခါးမကျခြင်း ဖြစ်မည်။ ဝေယံဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကားထဲရှိ ကျွေးပိုးအိတ်လေးကို ယူကာ ကားတံခါးကို ပိတ်ပြီး နဝါကားထဲ ပြောင်းတက်လိုက်သည်။ နဝါကားနောက်ခန်းထဲမှာ မဖြန့်နိုင်အောင် လှဲအိပ်နေလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့ နဝါပြန်ရောက်ရှိလာသည်။ အထုပ်ထွက်တွေကို ဒါရိုက်ဘာဘေးရံတွင် လှမ်းတင်လိုက်တော့ ဝေယံကိုယ်ကို ပိုကျကျ ပုန်းနေလိုက်သည်။

နဝါကားတော့ ဘာမှကို သတ်မထားမိပဲ ကားလေးကို ရှစ်မိုင်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းလာလိုက်သည်။ နဝါတို့အဘွားအိမ်သွားတာ ဖြစ်မည်။ နဝါတစ်ခါ ပြောဖူးသည်။ ရှစ်မိုင် ရွှေနှင့် ဆီလမ်းတွင် နဝါတို့အဘွားအိမ်ရှိသည်တဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို နဝါကအဘွားတွေနှင့် သွားနေတတ်သည်ကိုလဲ ပြောဖူးသည်။ နဝါကားလေးက ရှစ်မိုင်ရွှေနှင့် ဆီလမ်းထဲချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝေယံထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်...။”

နဝါနောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ နဝါကားပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်နေသော ဝေယံကို တွေ့လိုက်သည်။

“နင်...ငါ့ကားပေါ်ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ ဆိုလို့ ဆိုလား။”

ကိုယ့်မသိပဲ ကိုယ့်ကားပေါ်ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတက်ထိုင်လိုက်မိလာသဖြင့် နဝါစိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားသည်။

“နဝါမှာ ကားတံခါးကို သေချာကျအောင် မပိတ်ပဲ အဲ့တော့ ကိုယ်ကတက်ထိုင်လိုက်တာပေါ့။”

ဝေယံက ချစ်ရည်ရွန်းသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် နဝါမျက်နှာလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ဒေါသတွေထွက်နေသော နဝါက...

“နင်အောက်တန်းကျလှချည်လား။ အဲ့လိုပဲ သူများ ကားပေါ်ကိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တက်နေရလား။ ဆင်း အခု ဆင်း...။”

ကားကိုရပ်ကာ အတင်းနှင်ချနေသည်။ မနှင်ချလို့ လဲမရပါ။ အဘိုးတွေအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သူ့ကိုခေါ်သွား လို့ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ အဲ့လိုအပြုအမူမျိုးကိုလဲ နုဝါလုံးဝ မကြိုက်ပါ။

“ဒီမှာက လူလဲရှင်းတယ်။ ကားလဲရှင်းတယ်။ ကိုယ်ဘယ်လိုအပြင်ရောက်အောင်ပြန်ထွက်ရမှာ လဲ။”

တကယ်လဲနုဝါတို့ အဖွားအိမ်က ရွှေနှင်းဆီ အတွင်းပိုင်းတော်တော်ကျသဖြင့် လူရော၊ ကားရောရှင်း သည်။ ကားပြန်ထွက်ငှားဖို့တောင် အနည်းဆုံးမိနစ်နှစ် ဆယ်လောက် လမ်းထိပ်ရောက်အောင်ပြန်လျှောက်ရမည် ထင်သည်။

“အိုကေ။ လမ်းထိပ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။”
“ရတယ်။မပို့နဲ့။”

သူ့စကားကိုနားမလည်သလို နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်ချိန်မှာတော့ စူးရှသောအန်တစ်မျိုးစွပ်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးနှင့် နုဝါနှာခေါင်းကို လှမ်းပိတ်လိုက် လေသည်။ နုဝါ တွန်းထိုးရုန်းကန်ပါသော်လဲ ယောက်ျား

လေးနှင့် မိန်းကလေးအားဖြစ်နေတာကြောင့် နုဝါမရုန်း နိုင်တော့ပဲ တဖြေးဖြေးနုဝါပျော့ခွေကာ သတိမေ့သွားလေ သည်။

နုဝါသတိမေ့သွားသည်နှင့် ဝေယံနုဝါကိုယ်လေး ကိုမကာ တစ်ဘက်ခုံတွင်ပြောင်းတင်ထားလိုက်သည်။ ပြီး သည်နှင့် ကားစက်ကိုနိုးကာ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားကို အရှိန်နှင့်မောင်းလာခဲ့သည်။ လေအဟုန်ကိုခွင်း ချ၍ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသောကားလေးက အဝေးပြေးလမ်း မကြီးပေါ်တွင် လျှင်မြန်စွာဖြတ်သန်းနေသည်။

ဘေးနားတွင်ရှိသော နုဝါကိုလှမ်းကြည့်ရင်းလဲ ဝေယံစိတ်ထဲ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ကို ကျေနပ် ကြည်နူးနေမိသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ လောက် ပျော်စရာကောင်းတာမရှိ။နုဝါကတော့ ကလေး လေးတစ်ဦးလို အပူပင်ကင်းစွာ မေ့မျောနေသည်။ အနီး ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သောအသားအရေ ပေါ်တွင် သွေးကြောစိမ်းလေးတွေယက်ပြေးနေတာက အသည်းယားစရာကောင်းလောက်အောင်ကို ချစ်ဖို့ကောင်း သည်။ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆီဖူးနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို အကြည့် ရောက်သွားတော့ ဝေယံရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်လာ သည်။

ကားမောင်းနေရင်းနဲ့လဲ ဘေးနားက နုဝါကိုအရိပ်

တကြည့်ကြည့်နှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကားထဲမှာ လဲ လေးဖြူရဲ့ ငါ့ရဲ့လမင်းသီချင်းလေးကိုလဲ တိုးတိုးငြိမ်း ငြိမ်းငြိမ်းလေးဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကြည့်နူး ခြင်းများက သွေးကြောထဲမှတဆင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကို လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလဲ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားနိုင်လောက်အောင်ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ အခုလိုသာ နုဝါကိုခိုးယူနိုင်မှန်းသိပါက ဟို ကောင်တွေလဲ ဝမ်းသာကြလိမ့်မည်။ အတွေးတွေ ရှေ့ ရောက်လိုက် နောက်ပြန်ရောက်လိုက်နှင့် စိတ်တွေက ကစဉ့်ကလျား...။

နုဝါ ခေါင်းကသိပ်မကြည်ချင်။ နုဝါဘာဖြစ်တာ လဲ အရင်ဆုံးပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကို အသာလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးနားမှာ ဝေယံက ကားမောင်းလို့။ ချက်ခြင်းဆိုသလို အဖြစ်အပျက်ကိုပြန် မှတ်မိသွားသည်။ နုဝါမျက်စိဖွင့်ကြည့်ကာ လူကိုမတ်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ရန်ကုန်နှင့်တော်တော်ဝေး နေသည်။ အချိန်ကလဲ ငါးနာရီခွဲ၊ ခြောက်နာရီလောက်ရှိ တော့မည်။ နုဝါကိုယ်ကိုမတ်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင်....နုဝါသတိရလာပြီလား။”

ဝေယံက ကားမောင်းနေရာမှ နုဝါသတိရလာမှန်း

ချက်ခြင်းသိလိုက်သည်။

“ကားကိုအခုရပ်စမ်း....။နင်ယုတ်မာလှချည် လား။”

နုဝါဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဝေယံကို ကိုထရိုက်ရင်း ထအော်လိုက်သည်။ ဝေယံကိုက နုဝါလုပ်သမျှကို ငြိမ်ခံ နေရင်း နုဝါကိုတောင်းပန်နှစ်သိမ်းနေလေသည်။

“ယုတ်မာတာမဟုတ်ပါဘူး နုဝါရယ်။ နုဝါကို ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ခိုးယူပေါင်းဖက်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ကော့မှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ အခု ဟာက နုဝါကိုချစ်လွန်းလို့။ နုဝါကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံ နိုင်လို့ပါနုဝါရယ်။”

ဝေယံက ကားကိုပုံမှန်မောင်းရင်း နုဝါကိုချော့မော့ တောင်းပန်လေသည်။ နုဝါမျက်ဝန်းများမှမျက်ရည်များက တော့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် လိမ်းကျလာလေ သည်။ နုဝါအံ့ကို ကြိတ်လိုက်ရင်း..

“ဒီမှာ ငါကလေး အရှက်ကိုအသက်နဲ့လဲရတယ်။ နင်ကားကိုမရပ်ပေးဘူးနော် ကောင်းပြီ ဒါဆို ငါ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းရလိမ့်မယ်။”

နုဝါက ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်တဲ့လူမို့မိမိကား တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ လော့ချလိုက်ခေတ် လည်း မမှီလိုက်ပေ။ ဝေယံဘာမှကို စဉ်းစားချိန်မရပ် ကားကိုလမ်း

ဘေးထိုးရပ်လိုက်တော့သည်။ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် နုဝါကအရူးတစ်ယောက်လို ပြေးထွက်သွားလေ သည်။ ဝေယံလဲ ခါးပတ်ကိုချွတ်ခြင်းဖြုတ်ကာ နုဝါ နောက်ကို ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဆယ်ငါးလှမ်း၊ အလှမ်း နှစ်ဆယ် လောက် တွင် နုဝါလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက် သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် နုဝါရယ်။ နုဝါမကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ နုဝါကိုအရမ်းချစ်လွန်းလို့ပါ။ ဒါကြောင့်နုဝါနဲ့ မဝေးချင်လို့ နုဝါအချစ်ကို ရချင်လို့ လုပ်ခဲ့မိတာပါ။”

နုဝါ လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“နှင့်လိုကောင်မျိုးက အချစ်ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ မတန်တဲ့ကောင် နှင်လိုကောင်မျိုးကို ငါအရမ်းရွံ့ တယ်သိလား နှင့်ကိုယူမယ့်အစား ငါကိုယ့်ငါ သတ်သေလိုက်မယ်။ ငါမလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့ ငါတကယ်လုပ်လိုက်မယ်။”

နုဝါပြောပြီးပြီးချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာနေ သော ကားလမ်းပေါ်သို့ပြေးတက်သွားသည်။ နုဝါမျက်ဝန်း ထဲတွင်မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်နှက်ကာ ဘာမှကိုသဲသဲကွဲ ကွဲမတွေ့ရတော့ချေ။ ဝေယံလှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ တစ်ဘက်ကားက မီးလှမ်းထိုးကာ အချက်ပေးလိုက်သည် ကိုသိလိုက်သည်။ နုဝါအတွက်စိုးရိမ်စိတ်များက ထူပူ

လာကာ နုဝါနောက်ကိုပြေးလိုက်ရင်း နုဝါကိုလှမ်း ဖက်ကာ လမ်းဘေးဘက်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်လေသည်။ ကားကလဲ နုဝါရပ်နေမည်ထင်သော်လဲ အရင်းဖြတ်ပြေးလာသဖြင့် တားကို လမ်းဘေးဘက်ကိုဆွဲချလိုက်သဖြင့် မြောင်းကြီး ထဲ ရှေ့ဘီးက ထိုးကျသွားလေသည်။

ကားကလူ ကို မတိုက်မီလို တော်သေးသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်အခုမှ သက်ပြင်းချကာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက် ဆော့ မြင်ကွင်းက တော်တော်လေးကိုအံ့အားသင့်သွား စေ သည်။ ကားရှေ့ကိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာ လို့ ဘရိတ်အုပ်ကာ လမ်းဘေးကို ထိုးချလိုက်ချိန်မှာပဲ ဆောင်လေးက သူ့ကောင်မလေးကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းဆွဲ ဖက်ကာ လမ်းဘေးဘက်ကို လှိမ့်ချလိုက်သည်လို့ပဲ သိ လိုက်တာ။ အခုမီးထိုးထားလို့သေချာမြင်ရတော့မှ အဲ ဆောင်မလေးက သူ့အသေအလဲမုန်းခဲ့သော ရွက်နုဝါ ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိလို့ကားပေါ်က ဆင်းမိဘဲ ရုတ်တရပ်ကြည့်နေမိသည့်အချိန်မှာပဲ..

နုဝါ...ဝေယံရင်ခွင်ထဲမှကုန်းထလိုက်သည်။

နုဝါကအပေါ်က ဝေယံကအောက်ကကျသဖြင့် နုဝါက ဆော့ ဘာမှအနာတရမဖြစ်ခဲ့သော်လဲ ဝေယံခြေတောက် ဆွဲကတော့ အုတ်ခဲကျိုးပေါ်ကျကာ ထောက်လို့မရှုလောက် အောင်နာကျင်နေသည်။ နုဝါကုန်းထရင်း ကားဆီပြေး

ထွက်သွားလိုက်သည်။

ဝေယံလဲ အားတင်းထက် နုဝါနောက်ကို ငွေတူ ကျိုးထော့ကျိုးနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။ ကားထဲက ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကတော့ ပါးစပ်အပောင်းသားနှင့် အခုထိလဲ ကားပေါ်က ကားအောင်မဆင်းမိဘဲ စိတ်ဝင်တစားကို ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကားဘာဖြစ်သွားလဲတောင် မကြည့်နိုင်လောက် အောင်ကို ရှေ့ကမြင်ကွင်းက သူ့ကိုဆွဲဆောင်ထားသည်။ မှန်ကိုချလိုက်သဖြင့် အပြင်ကအသံတွေကိုလဲ ကြားနေရ သည်။

ဝေယံကိုက နုဝါကားရှေ့တွင်း ပိတ်ရပ်ရင်း တ တွတ်တွတ်တောင်းပန်နေရှာသည်။

“ဒါကားရှေ့ကဖယ်နေနော်။ မဖယ်ရင် ငါပိတ်တိုက် လိုက်မှာ။ အဲကျမှ ငါအဆိုးမဆိုနဲ့။”

ဝေယံက နုဝါကားရွေ့တဲ့ဘက်ကို လိုက်ကာ ကာ ဆီးနေသည်။ နုဝါရင်ထဲမှာတော့ ရှက်တာတွေ၊ ဒေါသတွေ နှင့် မှန်ထူကာ ဝေယံကိုအရမ်းမှန်းနေမိသည်။ နုဝါအခု လိုဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်။ နုဝါကကြီးလို့သာ ရေတိမ်မနစ် ခဲ့ရတာ။

“ငါပြောနေတယ်နော် ဖယ်လို့။”

“တောင်းပန်ပါတယ်နုဝါရယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ် ပေးပါ။ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ပြောပေးခဲ့ပါ။”

“ငါ...နှင့်ကိုဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ဖယ်နေနော်။ မဖယ်ရင် ငါတကယ်တိုက်တော့မှာ..။”

“တိုက်လိုက်ပါနုဝါရယ်။ နုဝါဆီက ခွင့်လွှတ်တဲ့ စကားမကြားရရင် သေတာမှကောင်းသေး တယ်။”

နုဝါ လီဇာကိုဖိနင်းလိုက်သည်။ ကားသံကြီးက ဝေါကနဲ မြည်လာသည်။ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ကားထဲကကြည့် နေရင်းနှင့် လန့်ဖြန့်လာကာ ကားပေါ်က အပြေးဆင်းမိ လာသည်။ သို့သော်ဘုန်းမြင့်မိုရ် နောက်ကျသွားလေသည်။ နုဝါ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ဝေယံကိုရှောင်ရင်း ကားကိုဆွဲ ကွေလိုက်သည်။ ဝေယံကတော့ နုဝါကားကွေတဲ့ဘက်ကို လိုက်ယိမ်းလိုက်သဖြင့် ဝေယံညာဘက်ခြေတောက်ကို တိုက်မိလိုက်မှန်းတော့သိလိုက်သည်။

နုဝါဆင်းကြည့်ချင်စိတ်မရှိသဖြင့် ဆင်းတော့ မကြည့်တော့ဘဲ ကားဘက်ကြည့်မှန်ထဲကသာ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ညာဘက်ခြေထောက်ကိုဖိကာ လူးလိုမ့်အော် နေသော ဝေယံကိုတွေ့လိုက်သည်။ ဝေယံက အနာကို ဒီဒိုပ်ရင်း ပါးစပ်ကလဲတရပ်စပ်နုဝါကို လှမ်းအော်ပြောလေ သည်။

‘ကျွန်တော်...ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ။ ခင်ဗျားရက်စက်လွန်း

တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား မချစ်နိုင်ရင်အစထဲကမျှော်လင့်ချက်ပေး မထားသင့်ဘူး။ ခင်ဗျားသက်သက် အရှူးလုပ်တာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော် အချစ်တွေ မှန်ကန်ရင် ခင်ဗျားလဲ ကျွန်တော်လို ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံ ဆည်းပါရစေနဲ့။”

ကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးလာဆီးပွေ့လိုတာတွေလိုက်သဖြင့် နုဝါဆင်းကြည့်မနေတော့ဘဲ။ အိမ်တန်းပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ အခုအချိန်လောက်ဆို နုဝါအားလုံးလဲစိတ်ပူ နေလောက်ပြီ။ နုဝါဆောက်တည် မရစွာ ကားကိုအမြန် မောင်းရင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နားထဲမှာလဲ ဝေယံအသံတွေက ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ ထဲမှာလဲ ဝမ်းနည်းအားငယ်လာကာ မျက်ရည်များက ပေါ်သို့ လိုမ့်ဆင်းကျရောက်လာသည်။ မျက်ရည်တွေကြောင့်ဝေဝါးနေ၍ ကားကိုပါ အာရုံစိုက်ကာ ဂရုစိုက်မောင်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း(၂၂)

ဝေယံကိုကိုဆွဲထူရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ် တောက်တစ်ချက်ကို နာနာကြည်းကြည်းခေါက်လိုက်သည်။ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့လဲတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုအသက်ပေးကာကွယ်တဲ့ ကျေးဇူးကိုမှမထောက် ကားနဲ့ဝင်တိုက်ရတယ်လို့။ တိုက်ပြီးတာတောင် တစ်ချက်ဆင်းမကြည့်ပဲ လူသားမဆန်စာနာစိတ်ကင်းမဲ့လွန်းသော ရွက်နုဝါကိုလဲ တူးတူးခါးခါးကြီးကို မုန်းမိပါသည်။

“ခင်ဗျားရလား။ လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လား။”

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေလုံးဝအထောက်မခံနိုင်တော့ဘူး။”

ဝေယံကို အားတင်းပြီး ထကြည့်သော်လဲ ခြေထောက်က အထောက်မခံနိုင်လောက်အောင်ကို ခိုဇာန်ခိုက် တုန်နာကျင်နေသည်။ နာလွန်းသဖြင့် အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ရတယ် ကျွန်တော် ကုန်းပိုးလိုက်မယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် မနေသာတော့ပဲ ကိုရိုးယားကားတွေ ထဲကလို ကုန်းပိုးကာ ကားထဲသွင်းပေးလိုက်သည်။ ဝေယံ ကိုကတော့ အံကိုကြိတ်ရင်း တင်းခံနေသည်။ တော်တော် နာကျင်နေသည်ကိုတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူ့ မေးဖျားကိုကြည့်တာနှင့် သိနိုင်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ။ ဒီမိန်းမ မိုက်ရိုင်းလွန်း တယ်။ လူမှုရေးစိတ်ဓါတ်နည်းနည်းမှကိုမရှိဘူး ဘုန်းမြင့်မိုရ်စကားကြားတော့ ဝေယံကို ဘုန်းမြင့် မိုရ်ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

“အော်..ကျွန်တော်က ရွက်နုဝါတို့နဲ့ တစ်မေဏှ ထဲပါ။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကိုလဲ သိနေပါတယ်။ ဝေယံကိုကတော့ ဘာမှပြောမလဲဘဲ ခေါင်းသာ တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ကြား ကနေနာကာ စကားတွေကို တရပ်စပ်ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမိန်းမကို ကျောင်းမှာထဲကကြည့်မတော့တာ။ အလကားနေရင်း အခြောက်တိုက်မာန်တက် နေတယ်။ လူတွေအားလုံးကိုလဲ မတူသလိုမတန် သလိုနဲ့။”

ဝေယံကိုကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ခူးခေါင်းကို သာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အခုကိစ္စလဲကြည့်ဗျာ။ သူခင်ဗျားကို ဘယ် လောက်ကြီးပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး ခင်ဗျားက သူ့ကို အသက်ကိုစွန့်ပြီးတောင်ကာကွယ်ပေးထား တာပဲ။ သူ့ အခု လိုတော့ ခင်ဗျားကို ကားနဲ့မတိုက် သင့်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ချက်လေးတောင် ဆင်း ကြည့်ဖော်မရတဲ့ မိန်းမ။”

“သူက အရမ်းရက်စက်တယ်။ သူ့မှာအသဲနလုံး မရှိဘူး။ သူကဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်ချင်းမစာပေးဘူး ဗျာ။”

ဝေယံစကားပြောနေရင်းမှ အသံတွေက တိုးတိတ် တာ သတိပါမေ့လျော့သွားတော့သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ကားအရှိန်ကို မြင့်လိုက်ရင်း ဆေးရုံကိုမြန်မြန်တန်းမောင်း သာခဲ့သည်။ ဝေယံကိုကိုကြည့်ရင်းနှင့်လဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ရွက်နုဝါကိုတော်တော်ချစ်ပုံရသည်။ ဒီမိန်းမ အသာ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျနေတာ ဖြစ်မည်။ ရွက်နုဝါအကြောင်းတွေ့ရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဆေးကြောကြီးများ ထောင်လာသည်အထိ ဒေါသတွေထွက် နေမိသည်။

ကားကိုလဲ အမြန်ဟောင်းရင်း ဆေးရုံထဲချိုးကွေ့ဝင် လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် ဝေယံအိပ်ကပ်အိမ်မှာ ဘုန်းကိုစစ်ကာ အိမ်ဖုန်းဟုရေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို

၁၉၄ အ အ အ ပန်းရတု

နှိပ်ကာ လှမ်းအသိပေးလိုက်သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သွားပုံ ရသော ဝေယံအမေကတော့ ငိုကြီးချက်မနှင့်ကို မေးရှာလေသည်။ ဆေးရုံမှာလဲ ဒါကကားတိုက်မှုဖြစ်နေသဖြင့် ကြားထဲက ဘုန်းမြင့်မိုရ်မှာ ဘုန်းကြီးအမှုရွာပတ်ကာ ကိုယ်ပါမနေရပါဘဲ အမှုတွေကြားထဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါနေရသည်။

ခဏကြာတော့ ဝေယံအမေနှင့် အဖေရောက်လာလေသည်။

“အန်တီသား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား။”

“အခုတော့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာပါ အန်တီ။”

“ဘာ...။”

မိုက်ကနဲဖြစ်သွားသော ဝေယံမေမေကို ဘေးနားတွင်ရှိသော ဝေယံဖေဖေက လှမ်းထိန်းလိုက်သည်။

“ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ ဆိုတော့ မောင်ရင်မောင်းတဲ့ကားကလား။”

ထိုဦးလေးကြီးကလဲ သူ့သားကိုဝင်တိုက်ခဲ့သည်ထင်ကာ ဒေါသတကြီးအသံကြီးနှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို မေးလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မှာသာ ယာဉ်ထိန်း ရဲကစစ်လိုက်။ ဝေယံမိဘ တွေက စစ်လိုက်နှင့် တရားခံလုံးလုံးဖြစ်နေရသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဝေယံမိဘတွေကိုတော့ ကိုယ်သိသလောက် မြင်သလောက်ကို အမှန်အတိုင်းပြော

ပြလိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် အမေကတော့ အကြောင်းစုံ သိရသဖြင့် တရားစွဲမည်တက်ကဲနှင့် ဦးလေးနှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကသာ အကြောင်းရင်းကို သေသေချာချာခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိမှ လုပ်ဖို့မနည်း တောင်းပန်ထားရသည်။

တော်တော်လေးကြာတော့ ဆရာဝန်များထွက်လာကာ ခွဲစိတ်မှုပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဝေယံကို၏ ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်တွင်အရိုးများ တစစီကျိုးကာ စတီးချောင်းထည့်လိုက်ရသည်လို့ပြောသည်။ ဝေယံမိဘတွေကတော့ ရင်ကျိုးမတတ် ငိုကြွေးကြလေသည်။ မေးဆေးအရှိန်ပြေ၍ သတိရလာသည်နှင့် ဝေယံကတော့ သူ့ကို ချစ်လျှင် သူ့ကောင်မလေးကို တရားမစွဲရန်သာ မိဘတွေ ဆီတွင် တတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေရှာလေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာစိတ်မကောင်းစွာ နှမ်းလျှလာလေသည်။ ချစ်တတ်လွန်းသော ဝေယံကို ကြည့်ကာ ရွက်နုဝါကို သတ်ပြစ်ချင်လောက်အောင်ကို ခြံ့ရှာမုန်းတီးလာမိသည်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပြန်လာချိန်မှာတော့ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း(၂၃)

ရွက်နုဝါအတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုလုံး က အိမ်မက်တွေလိုပင်။ တကယ့်ကို အိမ်မက်ဆိုးတွေပါ။ ကံကြီးလို့ဒုက္ခမရောက်ခဲ့သော်လည်း အရမ်းကိုကြောက်ရွံ့သွားခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့ကဒေါသတွေထွက်နေတာရော ကြောက်နေတာရော နှစ်ခုပေါင်းကာ နုဝါဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လုပ်ခဲ့မိမှန်းမသိတော့ချေ။ ဒီအဖြစ်တွေကို သူငယ်ချင်းတွေကိုပြန်ပြောပြတော့ သူတို့ကပါဒေါသတွေထွက်ကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ် နုဝါ။ တကယ်ဆို နင်အသေကို တိုက်သတ်သင့်တာ။ ဒီလောက်အောက်တန်းကျတာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုများ အလိုမတူပဲ မေ့ဆေးအုပ်ပြီး ကားတင် ခိုးပြေးရတယ်လို့။ ဒီကောင်တော်တော်လူမဆန်တာ။ နင်သာ ကံမကောင်းရင် အခုအချိန်ဆို ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရလောက်ပြီ။

ဘရယ်ဏီ အရမ်းကိုဒေါသတွေထွက်ကာ ပြောနေလေသည်။ နုဝါလည်း အဲဒါအချိန်ကတော့ အရမ်းကို ဒေါသထွက်ခဲ့တာပဲ။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့လဲ ဘာလုပ်လို့လုပ်မိမှန်းကို မသိခဲ့ပါ။ အခုလိုသွေးအေးသွားချိန်မှာတော့ နုဝါများ လွန်သွားသလားလို့ သံသယဖြစ်မိသည်။ သူက သူ့အသက်ကို ပစာနမထားပဲ နုဝါကိုကယ်ခဲ့တာမှတ်လား။

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သူ့ကိုအရမ်းကို ဒေါသထွက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ ငါက အဲလိုကားနဲ့ပြန်တိုက်ခဲ့တော့ ငါများလွန်သွားသလား မသိဘူးနော်..။”

“မလွန်ဘူး နုဝါ။ နင်စဉ်းစားကြည့် နင်အခုလို သတ်သေခြင်လောက်အောင်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်ခဲ့တာလဲ။ သူလုပ်ခဲ့လို့ သူ့ကာကွယ်တာလေ။ နင်အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်ပါလား သေချာတယ် သူလဲအမူမလွတ်လောက်ဘူး။ နင်ခေါင်းထဲမှာ အများကြီးမတွေးစမ်းပါနဲ့ နုဝါ သူ့အပြစ် သူခံရတယ် လို့ပဲ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ။”

စိမ်းလဲကလဲ ဒီကိစ္စတွင် နုဝါမှန်သည်လို့သာ ထင်သည်။ နုဝါဘာသာ နုဝါအေးအေးဆေးဆေးနေတာပဲ။ ဒီကောင်လုပ်လို့သာ အခုလိုတွေဖြစ်သွားရတာ။ ဒါကိုဘာကြောင့် အဲကောင်ကို ကျေးဇူးရှင်လိုသတ်မှတ်ရမှာလဲ။ နုဝါ

ကတော့ တွေတွေဝေဝေပုံလေးနှင့် စိတ်ရှုပ်နေသည်။ နုဝါက အခုဆိုဟိုအရင်လိုမဟုတ်တော့။ သူမမျက်နှာက နောင်တတစ်ချို့နှင့် ညှိုးငယ်နေသလိုလို ။ အရင်လိုအပြင်တွေလဲ သိပ်မသွားတော့။ အိမ်ထဲမှာသာ တစ်ယောက်ထဲခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေသဖြင့် နုဝါမေမေကပါ ရိပ်မိကာ စိမ်းလဲ့နှင့် ဘရဏီကို ဖွင့်မေးရသည်အထိ နုဝါတကယ်ကိုပြောင်းလဲသွားသည်။

နုဝါမှာ အရင်လိုတက်ကြွရိပ်တွေမတွေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ စိမ်းလဲ့နှင့် ဘရဏီလဲ စိတ်မကောင်းပေ။ ဒါလိုတွေဖြစ်နေတာကိုမြင်လေ ဘရဏီနဲ့ စိမ်းလဲ့က ဝေယံကိုတို့ကိုပိုမုန်းလေဖြစ်သည်။ နုဝါကတော့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်မပြောဘဲ သူ့ကိုယ်သူသာအပြစ်တင်နေတော့သည်။ တကယ်ကိုနုဝါ ပြောင်းလဲသွားတာ မယုံနိုင်လောက်စရာပင်။ အရင်လိုတက်ကြွပြီး ဘယ်သူ့ကို လူမထင်သည့် ခပ်ထက်ထက်ကောင်မလေး နုဝါကပျောက်သွားပြီး စိတ်ရှုပ်၊စိတ်လေးနေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုသာ မြင်ရပေလိမ့်မည်။

“ကဲပါ နုဝါရယ် ဒီအကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်တော့။ သိပ်လည်း စိတ်ထဲမထားနဲ့။ အခုဆို နုဝါ မူပျက်နေတာကို အန်တီတို့လည်း ရိပ်မိတယ်။ စိမ်းလဲ့နဲ့ ဘရဏီကို ဖုန်းဆက်

မေးတယ်။ ဒီကိစ္စက လူကြီးတွေသိသွားရင် မကောင်းဘူးလေ။ အဲ့တော့ ဘာကိုမှမတွေးဘဲ အရင်လိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲပြန်နေ။”

မေမေတို့တောင်ရိပ်မိကုန်ပြီလား။ ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မေမေတို့သိလို့မဖြစ်ပေ။ မေမေတို့သိရင် ပြဿနာတွေပိုရှုပ်လာနိုင်သည်။ နုဝါမျက်နှာလှလှလေးက ချက်ခြင်းညှိုးကျသွားသည်။

“ပျော်ပျော်နေပါဆိုမှ မျက်နှာကြီးကလဲ ကြည့်ပါဦး။”

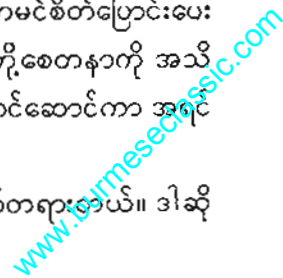
စိမ်းလဲ့က နှာဝါမေးဖျားလေးကို ကိုင်ရင်း ကလေးသေလို နုဝါကိုစလေသည်။ နုဝါမျက်နှာပြုံးလာလေသည်။

“နေပါတယ် စိမ်းလဲ့ရယ်။”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဒို့သူငယ်ချင်းတွေအရင်လို စိတ်ပြေလက်ပျောက် Shopping ထွက်ကြမယ်။ နုဝါက ဒို့နှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်တာလေးတွေ အရင်လိုပဲရွေးပေး။”

သူငယ်ချင်းတွေက နုဝါကို တမင်စိတ်ပြောင်းပေးမှန်းလဲ နုဝါသိပါသည်။ နုဝါလဲ သူတို့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေနှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အရင်လိုပင်....

“ဟွန်း...မိန်းမတွေတော်တော်တရားဇာယ်။ ဒါဆို

အပြန်ကျရင်ဒီခိုင်းနာလုပ်ပေးခ နုဝါကို မုန့်ကျွေးရမယ်။”

“ကျွေးရမှာပေါ့၊ စိမ်းလဲ့တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဒီခိုင်းနာလေးကို အဝကိုကျွေးမှာ..။”

“လိမ်မာလိုက်တာ အလှဆုံးလေးတွေရွေးပေးမယ်။”

“နုဝါနော်..အဲ့လိုတော့ မျက်နှာမလိုက်နဲ့ ဘရဏီလည်း နုဝါ ကြိုက်တာအဝကျွေးမှာ ပိုလှတာ ရွေးပေးရမယ်..။”

“ဟ ဟား ။ ဟုတ်ပါပြီ ။နစ်ယောက်လုံးကို အလှဆုံးတွေပဲ ရွေးပေးမယ်။ ဗိုက်ကွဲသေအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။”

“ဟီး ဟီး။”

“ဟား ဟား။”

ရယ်သံများက အရင်လိုပြန်လည် စည်ကားသွားကြသည်။ နုဝါကလဲ ကိုယ့်ကြောင့် သူငယ်ချင်းနစ်ယောက်လုံးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေရှေ့တွင်ပျော်ပျော်နေရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နုဝါ မျက်နှာလေးပြုံးနေတော့ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ပျော်ရွှင်နေသည်။

“ကဲ...သွားမယ်။ သွားမယ်...ကြာတယ်..လာထ။”

ထိုင်နေသော နုဝါနှင့် စိမ်းလဲ့ကို လက်မောင်းက နေအတင်းမကာ ဘရဏီက အတင်းခေါ်နေပြန်သည်။ နုဝါတို့နစ်ယောက်က တမင်ပေထိုင်နေသဖြင့် ဘရဏီ မှာ အိ...အားနှင့် မရမကကို အားကုန်ထူမနေလေသည်။

နှုတ်ခမ်းတွင် ချွေးသီးလေးများစို့လာသည်အထိ မရမက အတင်းကုပ်ကပ်မနေသော ဘရဏီကို သနားသာသဖြင့် နုဝါမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ နုဝါရပ်တော့ စိမ်းလဲ့ပါ ထရပ်လေသည်။

“နုဝါ ကားမမောင်းချင်ဘူးနော်။ အယ်သူကားနဲ့ လိုက်ရမှာလဲ။”

နုဝါက တီရှုပ်အကျပ်အနက်လေးနှင့် အိတ်ကပ်တွေအများကြီးပါသော ဘောင်းဘီတိုအနက်ရောင်လေးကို အိမ်နေရင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဘရယ်ဏီလဲ နုဝါအိမ်မှာပဲ ကားထားခဲ့မယ်။ စိမ်းလဲ့ကားနဲ့ပဲ အတူသွားကြတာပေါ့။”

စိမ်းလဲ့ကတော့ ပိုက်ဆံအိပ်ပြားပြားလေးထဲက ကားသေ့ကိုထုတ်ရင်း...

“ရတယ်လေ စိမ်းလဲ့ကားနဲ့ပဲသွားကြတာပေါ့။ နုဝါ အကျီလဲဦးမလား။”

နုဝါက ခေါင်းလေးခါရင်း...။

“နိုး...လှတဲ့သူတွေက ဘာဝတ်ဝတ်လှတယ်။

သူများတွေလို အလှဆုံးတွေလိုက်ရွေးဝတ်နေစေ
မလိုဘူး။”

နဝါကိုပြောပြီးပြီးချင်း ကားဆီသို့ ဦးအောင်
က ပြေးလေသည်။ဘရယ်ဏီနှင့် စိမ်းလဲကလဲ “မိန်းမစုတ်
လို့ အော်က နောက်ကပြေးလိုက်ကြလေသည်။”

အခန်း(၂၄)

“ဟလို။”

“ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ် နဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ။”

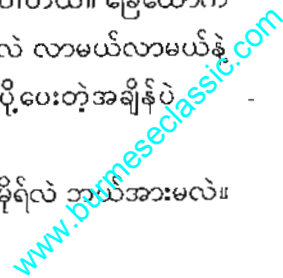
ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်
မသိပေ။

“ကျွန်တော် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပါ။”

“ကျွန်တော် ဝေယံကိုပါခင်ဗျာ..။ ကျွန်တော်ကို
မှတ်မိမလားမသိဘူး ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ် ဟိုတစ်လော
ကဆေးရုံပို့ပေးခဲ့တာလေ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။ ခြေထောက်
သက်သာလား။ ကျွန်တော်လဲ လာမယ်လာမယ်နဲ့
မလာ ဖြစ်ဘူးဗျာ။ ဆေးရုံပို့ပေးတဲ့အချိန်ပဲ
တွေ့ဖြစ်လိုက်တယ်။”

“ရပါတယ်ဗျာ..ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ဘယ်အားမလဲ။”

ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ အခုဖုန်းဆက်လိုက်တာက ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ..။”

“ကိုတွေ ဘာတွေတပ်မနေပါနဲ့ဗျာ..ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က ရွယ်တူပဲဟာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပဲခေါ်ရင်းရင်း နှီးနှီးပေါ့..။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲ့နေ့က ခင်ဗျားသားဆေးရုံလိုက်မပို့ရင် ကျွန်တော်အဖြစ်က မတွေးစရာပဲ။”

“ခင်ဗျားခြေတောက်ကရော အခုဘယ်လိုနေလဲ။”

တစ်ဖက်ကအသံက ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဖုန်းကျသွားလားတောင်ထင်မိသည်။ ခဏကြာမှ ခပ်အက်အက်အသံနှင့် ဝေယံကိုစကားကို ကြားရသေးသည်။

“ကျွန်တော်ခြေတောက်က အခုစတီးချောင်းထည့်လိုက်ရတယ်လေ ထောက်လိုက်ရင် တစ်ဖက်ကနည်းနည်း နိမ့်သွားချင်တယ်..။”

“ဟာဗျာ...ဖြစ်ရလေ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ..။”

“ကုသိုလ်ကံပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့

ပါလာလို့နေမှာပါ..။”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိုရောတရားစွဲကြသေးလား။”

မမေးပါဘူးလို့ ထိန်းနေသည့်ကြားက နှုတ်ကအယ်လိုဖြစ်ပြီး မေးမိသွားမှန်းကိုမသိတော့ချေ။

“ကျွန်တော့် မိဘတွေကတော့ ဒေါသတွေအရမ်းထွက်နေတာပေါ့ဗျာ။ တရားစွဲမယ်ဆိုတာချည်းပဲ။

ကျွန်တော် အတင်းတောင်းပန်ထားရတာ။

တကယ်လို့သူ့ကိုတရားစွဲရင် ကျွန်တော်ဆေးဆက်မကုတော့ဘူးလို့ကို အကြပ်ကိုင်ထားရတာ..။”

ချစ်တတ်လိုက်တာ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်သူ့စကားတွေကြားတော့ ကြက်သီးတွေထသွားအောင်ကို တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ တကယ်ကို ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ဓါတ်ပဲ။ တစ်ချက်မှကို ချစ်ချင်စရာမကောင်းအောင်လုပ်သွားတာကိုပင် သူက ကာကွယ်နေချင်သေးသည်။

“အခုလဲ ကျွန်တော်က ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောရင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်တာပါ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လာပြီးပြောချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ခြေထောက်ကလှမ်း လို့သိပ်မကောင်းသေးလို့ပါ..။”

“ရပါတယ်ဗျာ..ဒါတွေမလိုပါဘူး။ ဝေယံတို့က ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။”

“ကျွန်တော်ခြေထောက်က စင်ကာပူမှာပြန်ပြန်
မယ်။ လိုအပ်တာတွေလဲ ပြန်စစ်ဆေးရင်းပေါ့။
ပြီးတော့မေမေက နုဝါကိုအရမ်းမုန်းနေတယ်
လေ။ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိရင် နုဝါနဲ့နီးစပ်သွားမှာ
စိုးတယ်လေ အဲ့တော့ ခြေထောက်ပြပြီးတာနဲ့
မှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ပါတခါထဲ စီစဉ်လိုက်
တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လှမ်းနှုတ်
ဆက်တာလေ။ မနက်ဖြန်မနက် လေယာဉ်နဲ့
သွားရတော့မှာ နစ်နစ်။ သုံးနှစ်လောက်တော့
ကြာမယ်ထင်တယ်။”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဟိုမှာကြတော့ ဆေးပစ္စည်း
တွေပိုစုံတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဝမ်းသာပါတယ်
ဗျာ။ ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်
ဦးလေ။ တွေ့ကြရအောင်။”

“စိတ်ချ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မြေကို အရင်ဆုံး
ခြေချတာနဲ့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို အရင်ဆုံးလှမ်း
အကြောင်းကြားမယ်။”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ အစစအရာရာ အောင်မြင်ပါ
လို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပေးပါတယ်။”

“ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေဗျာ။”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ် အတွေးတွေထဲ

ကားတိုက်ခဲ့သောနေ့ကိုပြန်ရောက်ရှိသွားသည်။ ကားကို
လီဗာ ဖိနင်းကာ အရှိန်နှင့် ပိတ်တိုက်လိုက်သော နုဝါပုံရိပ်
က မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်မြင်ရလေသည်။ မျက်လုံးကို ပိတ်ချ
လိုက်ချိန်မှာတော့ ဝေယံကို၏ ကျွန်တော်ခြေထောက်က
ဆောက်လိုက်ရင် တစ်ဖက်က နိမ့်သွားတယ်ဗျာလို့ ပြောသံ
ကိုပြန်ကြားလိုက်ချိန်မှာတော့မေးကြောကြီးများထောင်လာ
သည်အထိ အံကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည်။ မျက်
လုံးများကို မှေးစင်းရင်း လက်သီးကို ဆုပ်ကာ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို အမြန်ဆုံးအကောင် အထည်ဖော်ရန်လည်း စဉ်း
စားလိုက်သည်။

အခန်း(၂၅)

“ဝုန်း...။”

သွားပြီ။ နုဝါမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားသည်။ နုဝါကားဖင်ကို နောက်ကကားတစ်စီးက ဝင်အောင်းသွားသည်။ နုဝါဒီကားကိုစမောင်းထဲက မတိုက်အောင်အမြဲ ဂရုစိုက်သည်။ နုဝါဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဖေဖေကဝယ်ပေးတာဖြစ်သည်။ ဒီလိုကားလေးက မြန်မာပြည်မှာလဲလက်ချိုးရေတွက်လို့ရအောင် အစီးရေနည်းကာ ချစ်စရာကောင်သောကားလေးဖြစ်လို့လည်း နုဝါအရမ်းကိုတန်ဖိုးထားတာ။

“ဟင်...။”

နောက်ကားမီးခွက်နှင့် ကားနောက်ဘန်ပါဇာဝင်ဆောင်လိုက်သည်။ နီနီရဲရဲကားနောက်ဘန်ပါလေးက အထဲကို ချို့ဝင်သွားသည်။ မီးခွက်လေးကလဲ ကွဲကြွေသွား

သည်။ နုဝါရင်ထဲနှမြောစိတ်လွန်းလှသဖြင့် ရင်ဘတ်ထိပင် လက်နဲ့ဖိထားမိသည်အထိ..။

“ဟယ်..ကုန်ပါပြီ။”

နုဝါကသာ စိုးရိမ်တကြီးပြာပြာသလဲ ဆင်းကြည့်သော်လဲ နောက်ကားက သူနဲ့မဆိုင်သလို တစ်ချက်ပင် ဆင်းမကြည့်ပဲ ကားထဲမှာတင်ထိုင်နေလေသည်။ နုဝါဆီသထွက်လာကာ နောက်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားဆိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင်မမြင်ဘူးလား ကားတစ်စီးလုံးကို။”

နုဝါက ဒရိုင်ဘာ ဘက်အခြမ်းကိုလာကာ ခါးကို ကိုင်းကာ အနည်းငယ်ငုံ့ရင်း ရန်တွေ့လိုက်သည်။ ထိုတော့ ထိုလူကတပ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ရင်း ...

“မမြင်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်သူကရော အားအားယားယား ခင်ဗျားကားကိုလာတိုက်မှာလဲ။ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ အဲ့ဒါတွေက တစ်မှောက်။ ကဲ... ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်သလဲ သာပြော ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။”

အောင်မယ်..သူကလဲ ဝင်တိုက်သေးတယ်။ စကားပြောတာလဲ မာရေကျောရေနဲ့ တစ်စက်မှကို အချိုးမပြေ။

“ဒီမယ် ရှင်သိထားဖို့က ကျွန်မကားက ရှင့်ကား

လို ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ စပယ်ရာပတ် (spare parts)က ဝယ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနိုင်ငံမှာ လဲ ဝယ်လို့မရဘူး။”

နဝါအမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ဖိအော်ပြစ်လိုက်သည်။
“ဒီမှာ ခင်ဗျားကြားတာတွေကို နားထောင်ဖို့အချိန် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီမှာကျွန်တော့် လိပ်စာကဒ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ အခုတစ်ခါထဲ ပြောမှာလား ဖုန်းဆက်ပြောမှာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုလေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်သွားကြံဖို့ ရှိတယ်အချိန်မရဘူး။”

နဝါလက်ထဲက လိပ်စာကပ်လေးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ လိပ်စာကပ်ကအတုဖြစ်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ မလိုချင်ဘူး ရှင့်ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ပေး။”

လိုင်မောင်းလိုင်စင်ကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် ထုတ်ပြလိုက် သည်။ နဝါကလှမ်းယူရင်း...

“အိုကေ ဒါဆိုကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။”

ပြောပြီးလှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကား ပေါ်ကဆင်းကာ နဝါနောက်ကိုလိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ လိုင်စင်မရှိဘဲ ကျွပ်ကဘယ်လိုကားမောင်း

ရမှာလဲ။ လိုင်စင်ပြန်ပေးခဲ့။”
နဝါကခြေစုံရပ်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“အော်..ဒါဆို ကျွန်မမှာ ဘာသက်သေအထောက် အထားမှမရှိဘဲ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ။ တော်ကြာ ရှင်က ပျောက်သွားရင် ဘယ်လိုက်ရှာရမှာလဲ။ လိပ်စာဆိုတာလဲ စာရွက်ထဲမှာပဲရှိတာ ယုံရ တာမဟုတ်ဘူး။”

“ရှေး...ဒါဆို။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က ဘောင်းဘီထဲတွင်ထည့်ထားသော ဖုန်းကို ထုတ်ကာ နဝါလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကတ်ဖုန်းတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။”

နဝါက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေ တမင်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဖုန်းနံပါတ်ပြော။”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ။”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကိုကြောင်ဖို့မဟုတ်ဘူး ကတ်ဖုန်း ဟုတ်လားမဟုတ်လားသိရအောင် ခေါ်ပြမလို့။”
နဝါက ခပ်တိုးတိုးရွတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီလူလေးက

ဘားပြောတဲ့နေရာမှာ တင်စီးတာမရှိ။ တော်တော်ကြီး

ကို အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့လူ...။

နဝါဖုန်းလေးမြည်လာသဖြင့် နဝါဘောင်းဘီ အိတ်လေးထဲက ဖုန်းလေးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မြင်တယ်နော်။ ကတ်ဖုန်းမဟုတ်ဘူး။ အိုကေ နောက်ကိစ္စနောက်မှရှင်းမယ်။ အချိန်မရှိဘူး သွားပြီ။”

“ဒီမှာ...။”

နဝါက လှမ်းခေါ်လိုက်သော်လဲ ဒီလူကတော့ တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ကားဆီလျှောက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ နဝါဘေးနားက ဖြတ်ကျော် တော့ ဘာများပြောဦးမလဲလို့ နဝါရပ်စောင့်နေမိသော်လဲ ဟိုကတော့ နေကာမျက်မှန်တပ်ကာ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားသဖြင့် နဝါမှာသာအသည်းတယားယားနှင့် ကျန်နေခဲ့ရပါသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ဆွေဆွေခုန်ကာကျန်နေခဲ့ သောနဝါပုံကို ကားနောက်ကြည့်မှန်ကကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။ လေကိုချွန်ရင်း တစ်ယောက် ထဲ ပြုံးနေမိသည်။

ကျောင်းဖွင့်ဖို့ကလဲ တစ်ပတ်လောက်ပဲလိုတော့ သဖြင့် နဝါခေါင်းခြောက်စွာနှင့် ချက်ခြင်းဝပ်ရှော့ထိုးကာ ပြင်ခိုင်းရလေသည်။ ဒါတောင်မီးခွက်က ဒီမှာမရှိသဖြင့်

ဖေဖေထံဖုန်းဆက်ကာ ခိုင်ငံခြားတွင် အတင်းမှာခိုင်းရလေ သည်။

ဟိုလူကတော့ သူနှင့်မဆိုင်သလိုရင်ကော့ကာ ထွက်သွားသဖြင့် နဝါတစ်နေ့လုံးသူ့ကို ကောင်းကောင်း မေတ္တာပို့နေမိသည်။ နဝါမှာတော့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကား ဝပ်ရှော့တွင် ထိုင်ကာ ကိုယ့်ကားကိုသေချာစောင့်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာလေးတွေကို ပြန်ပြင်ခိုင်းလိုက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျ မချင်း အထပ်ထပ်ပြုပြင်ခိုင်းနေတော့သည်။

အိမ်ကကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးကိုလာစောင့် ခိုင်းလို့ရသော်လဲ ဘယ်တော့မဆို အတွန့်မတက်တတ် သော ထိုဦးလေးကြီးက ပြင်ပေးသမျှကိုလက်ခံပြီး ပြန်လာမှာ သေချာသဖြင့် နဝါမှာစိတ်မချနိုင်ပဲ ကိုယ်တိုင် သာ ထိုင်စောင့်နေရသည်။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း(၂၆)

“ဟလို။”

“ကားကိစ္စဘာလုပ်ပေးရမလဲ။”

“ကျွန်မအခုလေးတင် ဝပ်ရှော့ကပြန်လာတာ။ ကားဘန်ပါကို ပြန်ထုရတယ်။ ဆေးပြန်လိုက်ရမယ်။ မီးခွက်က ဒီမှာမရှိလို့ ဟိုကလွမ်းမှာထားရတယ်။”

“ဟုတ်ပြီလေ။ အဲ့တော့ အားလုံး ဘယ်လောက်ကျလဲ။ ကျွန်တော်ဘယ်မှာလာ ပေးရမလဲ။”

“အဲ့ဒါတော့ ရှင်ဘာသာ ဝပ်ရှော့ဆရာနဲ့ လာညှိမီးခွက်ကတော့ ရောက်မှပဲ ဘယ်လောက်ကြလဲသိရမယ်။”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုဘယ်ဝပ်ရှော့ကို လာခဲ့ရ

မလဲ။”

“ဦးမင်းမောင် ဝပ်ရှော့။ တာမွေက။”

“ရပြီ ကျွန်တော်သိပြီ။ မနက်ဖြန်နေ့လည်လာခဲ့မယ်။”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းချသွားသည်။ နုဝါလဲ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဖုန်းဆောင့်ချလိုက်သည်။ ဒီလိုလူနဲ့သာ ကြာကြာ ဆက်ဆံရရင်နုဝါလဲ ဒေါသထွက်တာနှင့် သေနိုင်သည်။

နုဝါခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း မျက်နှာသစ်ကာအိပ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန်လဲကားဝပ်ရှော့သွားရဦးမည် မှတ်လား။

မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အရင်ဆုံးပြေး၍ ရေမိုးချိုးကာ ကားဝပ်ရှော့ကိုပြေးခဲ့ရပြန်သည်။ နုဝါတို့များ ဝိရိယကောင်းပုံက ကားပြင်သည့်ကောင်လေးတွေတောင်မရောက်သေးဘူး နုဝါတို့က အရင်ကြိုရောက်နေသည်။ ကားဝပ်ရှော့ရှေ့က မလှမ်းမကမ်းတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရှိသဖြင့် ထိုဆိုင်လေးတွင်သာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

တော်တော်လေးကြာမှ ကားပြင်ဆရာများနှင့် ကောင်လေးတွေရောက်လာသည်။

“ဟာ ..သမီးစောလှချည်လား။ ဝိရိယက တယ်

ကောင်းသကို..။”

“မကောင်းလို့မရဘူး ဦးလေးက။ ကျောင်းကဖွင့်
တော့မှာလေ။ တော်ကြာ နုဝါကားကြီးက
မလှမပဖြစ်နေ မှာစိုးလို့..။”

“အေးပါသမီးကားကို ဦးကိုယ်တိုင်ကိုင်ပေးမယ်
စိတ်ချ..။”

နုဝါစိတ်ကိုသိနေသဖြင့် ထိုဝပ်ရှောဆရာဦးလေး
ကြီးက တခြားကားများကို တပည့်များနှင့်လွဲကာ နုဝါကား
ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသေချာပြင်ပေးလေသည်။ နုဝါက
တော့ ဆေးတွေပျက်ကာ ရှုပ်ဆိုးသွားသော နုဝါကားလေး
ကိုကြည့်ကာ စုတ်တသတ်သတ်နှင့် ရင်ထဲမှာ နှမြောဝမ်း
နည်းနေမိသည်။ ဒါဟိုလူမဆင်မခြင်မောင်းလို့ဖြစ်ရတာ။
လမ်းကြားထဲမှာများ ကားကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး မဟားတရား
မောင်းလာလဲမသိ။ ဒီလောက်ရှင်းနေသော လမ်းမှာ နုဝါ
ကားကိုများ မဆင်မခြင်ပိတ်တိုက်ရတယ်လို့။ ဒီလူကားရော
သေချာမောင်းတတ်ရဲ့လားမသိပါဘူး။

ကားမောင်းလာရင်းနဲ့ ဖုန်းပြောလာမှတော့
တိုက်မိတာလဲ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ တွေးလေတွေးလေ
ဒင်း ကိုဒေါသထွက်လေပါပဲ။ ပြီးတော့လဲ စကားကိုလဲ
အထက်စီးက ပြောသေးသည်။ တော်ပြီအကုသိုလ်ပွား
တယ် မတွေးငှာပဲကောင်းတယ်။

“ဦးလေးတို့ Breakfast စားပြီးကြပြီလား။”

“ဘယ်စားရဦးမလဲ သမီးရယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း
သွားစားမလို့ သမီးရောက်နေတာနဲ့ သမီးကား
ကို ကိုင်နေကြတာလေ။”

“အော်..ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါဆိုသမီး ဦးလေးတို့စား
ဖို့ တစ်ခုခုသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်..။”

“နေပါစေ သမီးရယ်။ နောက်မှပဲ သွားစားလိုက်
တော့မယ်။”

“မဟုတ်တာ ခဏလေး။”

နုဝါ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းကြော်
ကို အားလုံးအတွက်ဝယ်ကျွေးလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကားလေး
ကို ဂရုတစိုက်စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပေးသဖြင့်လဲ ကျေးဇူး
တင်မိပါသည်။ တစ်ဦးစေတနာ တစ်ဦးမေတ္တာဆိုသလို
သူတို့ကလဲ ပြန်လည်ပြီး စေတနာပြန်လည်ထားကြသည်။

“သမီးသွားထိုင်နေပါ။ နောက်မှလိုအပ်တာပြော။
အားလုံးစိတ်တိုင်းကျစေရမယ်။”

ချောမောလှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထဲ
ကားလာပြင်နေသဖြင့် ကားလာပြင်သော ယောက်ျားတွေ
က မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမောနေကြသဖြင့် ဦးမင်း
မောင်က ကြားထဲက နုဝါကို အားနာကာ ထိုင်ခုံပေး၍

ကားနှင့်ကွယ်ကာ အတွင်းပိုင်းကျကျတွင် ထိုင်ခိုင်းလေသည်။ နုဝါကလဲ ကားအကြောင်းသိပ်နားလည်တာ မဟုတ်သော်လဲ အရင်လိုအကောင်းအတိုင်းပြန်ဖြစ်ချင်လို့ သာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပြင်ရတာ။ တကယ်ဆို နုဝါလဲ သိပ်နားလည်တာတော့မဟုတ်ချေ။

နုဝါလက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီလေးကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီတောင်ထိုးတော့မည်။ ဟိုလူလာမည်ဆိုပြီး အခုထိ မလာသေး။ လာကောလာပါဦးမလားမသိ။

“သမီးရေ..သမီးနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့..။”

ဦးမင်းမောင်က ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ထံ နုဝါထိုင်နေရာ နေရာသို့ ခေါ်လာလေသည်။ နုဝါထိုင်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နုဝါလဲတစ်ခါမှ မဖြင့်ဘူးသဖြင့် လူမှားတာများလား...။ ဇေဇေဝါနှင့် ..

“ဦးလေးက ဘယ်သူလဲမသိဘူး။”

“ဦးလေးကို မောင်ဘုန်းမြင့်မိုရ်လွတ်လိုက်တာပါ။ ဒီကတူမကြီးကားရဲ့ ကုန်ကျငွေကို လာလျော်တာပါ။”

နုဝါစိတ်ထဲ တော်တော်လေးကို အခံရခက်သွားသည်။ သူ့ကများလူလွတ်ပြီးလျော်ခိုင်းရတယ်လို့ သူ့ကြောင့်ဖြစ်သွားတာကိုပင် အဆင်ပြေရဲ့လား တစ်ချစ်

မေးဖော်မရ။ လူမှုရေးစိတ်ဓါတ်တော်တော်ခေါင်းပါး သည့်လူပင်။

“ရတယ် ဒါဆို ဦးလေး ဟိုနားမှာမတ်တပ်ရုပ်နေတဲ့ဦးလေးကိုပဲ ဘယ်လောက်ကျလဲ မေးကြည့်လိုက်ပါ။ ကားမီးခွက်ဖိုးကို သိရရင်တော့ ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်။ ရော့ ဒီမှာဒါကသူ့ဖုန်း။”

နုဝါ ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဖုန်းလေးကို ထုတ်ကာ ထိုဦးလေးကြီး၏ လက်ထဲကို တစ်ခါထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အော်..အေးအေး။”

ထိုဦးလေးကြီးကတော့ ကားဝပ်ရှော့ဆရာထံသွားပြီး ငွေချေနေလေသည်။ နုဝါ ဟိုလူ့ကိုစိတ်တိုနေ၍ ထိုဦးလေးကြီးကိုလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မပြောနိုင်တော့။ ထိုဦးလေးကြီးကတော့ ကျသင့်ငွေပေးပြီးသည့်နှင့် နုဝါကိုလှမ်းပြုံးပြကာ ကားပေါ်တက်ကာထွက်သွားလေသည်။

နုဝါမှာသာ တစ်ယောက်ထဲတောက် တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၂၇)

“နဝါ ရှင်ကားက တိုက်မိထားတယ်သာပြောတာနဲ့ နဂိုအတိုင်းပါပဲ။”

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ပြီဖြစ်သည်။ ကျောင်းရောက်လို့ ကန်တင်းထိုင်ထိုင်ခြင်း စိမ်းလဲ့က နဝါကားကိုသေချာကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

“အော်...အဲ့လိုမဖြစ်ဖြစ်အောင် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း ဝပ်ရှော့မှာထိုင်ပြီးပြင်ထားရတာလေ။”

“နင်ပြောတဲ့ ဟိုဘုကလန့်ကော လာတွေ့သေးလား။”

ဘရဏီက နဝါပြောပြထားသဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စသိကာ မေးလေသည်။

“ဝေးစွ။ ကားပြင်ခရော ကားမီးခွက်ဖိုးရော နှစ်ခု

လုံးကို သူ့အိမ်က ဒါရိုင်ဘာဦးလေးကြီးပဲ လာပေးတာ။”

“အေးနော် ဘာအထာလဲမသိဘူး။ သူကများ မတူသလိုမတန်သလိုနဲ့။”

“အော်...ဘရဏီရယ် သူလဲအလုပ်တစ်ခုခုရှိလို့နေမှာပေါ့။ ဒို့မင်းသမီးကိုများ မတွေ့ချင်တဲ့လူရှိမလား။”

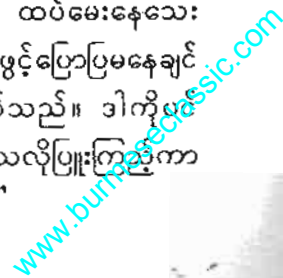
စိမ်းလဲ့က ဘာအကြောင်းမှကိုသေချာမသိသဖြင့် သိသို့ဝင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းလဲ့ ထိုသို့ပြောတော့ ဆါက အော်တောင်ရယ်ချင်သေးသည်။ ဟိုကများ နဝါကို မင်းသမီးလို သတ်မှတ်ဖို့ နေနေသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အသိအမှတ်ပြုမသွားပေ။

“ရှိတယ်...။ တကယ် မယုံမရှိနဲ့။ အဲ့လူက ဘရယ်ဏီပြောသလိုပဲ တကယ့်ကိုမတူသလို မတန်သလို အချိုးချိုးတာ။”

“အဟုတ်..။”

စိမ်းလဲ့က မယုံနိုင်သလိုပင် ထပ်မေးနေသေးသည်။ နဝါကတော့ ပါးစပ်ကတောင်ဖွင့်ပြောပြမနေချင်သာတာနှင့် ခေါင်းသာငြိမ်ပြလိုက်သည်။ ဒါကိုဖွင့်စဉ်လုံးများဝိုင်းဝိုင်းလေးများကို မယုံသလိုပြုကြည့်ကာ

“စိမ်းလဲ့တို့နဲ့ ရွယ်တူပဲလား။”

“ရွယ်တူပဲ။ ဘာလဲ အဖိုးကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ကထာ
မိုးလို့အဲလိုလုပ်တယ်လို့ ထင်နေတာလား။”
စိမ်းလဲ့က ပုတ်သင်ညိုလေးလို ခေါင်းကို ဆတ်
ကထဲငြိမ့်ပြလေသည်။

“ဒါဆို သူကရည်းစားတွေဘာတွေနဲ့ ကွဲပြီးမိန်း
တွေကို စိတ်နာနေတဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒီသမားကြီး
များလား မသိဘူးနော်။ ဟိုလေသူ့ကောင်မလေး
က အရမ်းချောပြီး သူနဲ့ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ တခြား
ကောင်လေးတစ်ယောက် ကိုကြိုက်သွားလို့
ကောင်မလေးချောချောလေးတွေကို အမြင်ကထဲ
မှန်းတီးနေတဲ့လူများလားလို့..”

စိမ်းလဲ့က သူ့ဘာသာလျှောက်တွေးကာပြောပြ
သည်။ နုဝါက စိမ်းလဲ့စကားလဲဆုံးရော လက်ခုပ်လက်
ဝါး တီးပြီးတော့ကို အော်ရယ်မိလေသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့် စိမ်းလဲ့ကို ကိုရိုးယားကားတွေသိ
မကြည့်ပါနဲ့လို့ပြောတာ..ဟ..ဟား။”

“နုဝါ...စိမ်းလဲ့ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်နော်။”

“ဟင်..။”

ဘရဏီကပါ စိမ်းလဲ့စကားကို လက်ခံပြီး
ထောက်ခံနေသဖြင့် နုဝါနည်းနည်းကြောင်သွားသည်။

“အို..သူ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ နုဝါတို့နဲ့

မဆိုင်တာ။ တော်ပြီလေကုန်တယ် အဲ့အကုသိုလ်
အကြောင်းမပြောတော့ဘူး။ နုဝါကတော့
နုဝါကားလေး ကိုပဲနဲ့မြောနေတာ..။”

“အော်..နုဝါရယ်..နုဝါကားကလေး နုဝါပြောလို့
ကိုတိုက်ထားမှန်းသိရတာ ဒို့မျက်စိထဲမှာတော့
အရင်အတိုင်းပဲ။”

“အင်းပါ..ဖြစ်ပြီးမှတော့ ပြောနေလဲမထူး..ထူး။”

“နုဝါဘာလဲ..။”

နုဝါမျက်လုံးများက ဟိုရှေ့ကစုံတွဲလေးဆီရောက်
သွားချိန်မှာတော့..စကားလုံးများက ဆွံ့အသွားသည်။
အောင်မလေး စိတ်ဆိုးနေတာကို အသံအသန်လိုက်ချောနေ
သာ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင်မရှုက
နိုင်ဘဲ အသည်းအသန်ကို လိုက်ချောနေမှန်းအဝေးက
ဆိုင်ကြည့် နေသော နုဝါတို့ပင် ခန့်မှန်းနိုင်သည်အထိ။
အခုကျတော့လဲ ဒီလူ့ရုပ်က ဘာလုပ်လုပ်ခွင့်လွတ် ကြည်
ဖြူစွာနှင့် အစွမ်းကုန်လိုက်လျောတော့မည်ရုပ်မျိုး။ နုဝါ
အတူတုန်းကနှင့်များကွာပ။ ရှုပ်ကြီးကိုက ကမ္ဘာပေါ် တွင်
သူ့လောက်သည်း ခံနိုင်မည့်သူရှိမည်လို့ မထင်ရလောက်
အောင် ပြုံးတွေဝေ ဆာစွာနှင့် ချိုမြနေသည်။

“ဟိုနေ့က နုဝါနဲ့ ကားချင်းတိုက်မိတဲ့လူ။”

နုဝါလှမ်းပြလိုက်တော့ ထိုသူကလဲ နုဝါတို့ကန်

တင်းဘက်ထဲ ဝင်လာလေသည်။ ပြီးတော့ နုဝါတို့ရှေ့မှာ
က စားပွဲခိုင်းတွင် ဝိုင်လိုက်သည်။ ဒါဆိုသူကလဲ ဒီကျောင်း
ကပဲပေါ့။ နုဝါမျက်ခုံးကိုပင်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မြင်
ချင်ယောင်သာဆောင်နေလိုက်သည်။ ထိုသူကတော့ သူ့အ
ကြောင်းနှင့်သူ မွန်ထူကာ နုဝါကိုလဲမြင်ပုံမရချေ။

“ဟုတ်လို့လား နုဝါရယ်။ လူမှားတာများလား။
သူ့ရုပ်က နုဝါပြောသလိုလဲ ရင့်ရင့်သီးသီးပုံမပေါ်
ပါဘူး။ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး သူ့ကောင်မလေးကိုမှာ
ကြင်နာနေလိုက်တာ...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က နုဝါတို့ဒီမှာရှိမယ်ဆိုတာကြိုသိ
ထား ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လဲ တမင်ကို မီးငယ်ကို
ဒီကန် တင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မီးငယ်ရယ်..စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကိုကလာမခေါ်
ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့က တကယ့်ကို
ကိုကိုမအားလို့ပါကွာ...”

“မီးငယ်ကတော့ ကျောင်းတက်တက်ချင်းရက်မှာ
ကိုကိုနဲ့အတူကျောင်းကိုသွားရမယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်
တွေးပြီး ရင်တွေခုန်နေလိုက်ရတာ...”

မီးငယ်ကလဲ ချော့လေပိုမိုစိတ်ကောက်ပြကာ
ကြာကြာအချော့ခံရလေအောင်လုပ်ပြနေသည်။ အရင်က
ဆိုသူမစိတ်ဆိုးလဲ ကိုကိုက ဘယ်တုန်းကမှအရေးမလုပ်

ခဲ့သဖြင့် ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ အချော့မခံဖူးပေ။ ဒါကြောင့်လဲ
ကိုကိုအချော့တွင် သာယာယစ်မှူးကာ ဟန်ပိုလုပ်နေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့က ရယ်ချင်တာအူကိုလိုမိနေတာ
ပဲ။ မမြင်ချင်ယောင်ဟန်ဆောင်ထားရသော်လဲ မျက်လုံး
အစွန်းလေးကနေ မြင်နေရသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုတွေ့သည်
နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြသွားသည်။ ပြီးတော့
အသည်းအသန်ကြွပြနေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ကြည့်ကာ
ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်နေသည် ဆို တာကိုလဲ
သွားလေးနှင့် ဖိကိုက်ထားသော နှုတ်ခမ်းလေးကိုကြည့်ချင်း
အားဖြင့် သိနေနိုင်တာပဲ။

ဒါပဲလေ မိန်းမတွေဆိုတဲ့အမျိုးက ဘယ်လောက်ပဲ
အချစ်မခံချင်ဘူးပြောပြော သူ့ထက်သူများကို သည်းသည်း
ထုပ်ချစ်ပြနေလျှင် အနည်းနဲ့အများတော့ စိတ်လှုပ်ရှား
ဘတ်လေသည်။ ပြီးတော့ သူမလို လူတကာချစ်တဲ့ မင်းသ
မီးလေးကိုပယ်ပြီးအလှူချင်းဘယ်လိုမှမယှဉ်သာတဲ့ကောင်မ
လေးကိုမှ အရူးအမူးကြွပြနေတော့ တော်တော် လေးကို
ခံချိမခံသာဖြစ်နေရောပေါ့။ ဒါတွေကြိုသိလို့ လဲ ဒါမျိုးကို
တမင်ကို ဖန်တီးထားတာပေါ့။

မီးငယ်ဆိုတာက ဟိုးအရင်က ကိုလေးတို့ တွင်းယ်
တို့အိမ်မှာ သွားသွားကစားရင် အမြဲအတူကစားနေကြ

ကိုလေးတို့နှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်ကကောင်မလေး
ဘုန်းမြင့် မိရ်ကတော့ ညီမတစ်ယောက်လိုသာ သဘော
ထားသော်လဲ ထိုကောင်မလေးကတော့ ဘုန်းမြင့်မိရ်
အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် နောက်ပိုင်းမတွေ့
ရှောင်နေခဲ့တာဖြစ် သည်။ အခုတော့ ဆယ်တန်းအောင်လို့
တက္ကသိုလ်ပထမဆုံးတက်ရမည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် လိုက်ပို့
ရန်ပူဆာထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုန်းမြင့်မိရ်ကလဲ ထုံးစံအတိုင်း အရှောင်အတိတ်
ဂျက်စီဂျိန်း လုပ်ထားသော်လဲ အခုတော့ စိတ်ကူးသစ်တစ်
ခုရတာနှင့် ထိုကောင်မလေးကို ကျောင်းပေါ်တို့ကို အောင်
တွင်စောင့်ကာ အကွက်ကျကျ ကပြလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ကဲပါ မီးငယ်ရယ် ကိုကိုမှားပါတယ် ကျေနပ်
တော့နော်။ ညနေကျရင် မီးဘာစားချင်လဲ ကိုကို
လိုက်ကျွေးမယ်ကွာ။ ပြီးမှအိမ်ပြန်ပို့မယ်..”

“တကယ်နော် ကိုကို..”

မီးငယ်က ကလေးလိုလို ခွေးလိုလို လက်ညှိုးတစ်
ချောင်းထောင်ကာ ညတုတုပြောလိုက်လေသည်။ ဘုန်းမြင့်
မိရ်မှာ မီးငယ်ကိုကြည့်ကာရယ်ချင်သော်လဲ အောင့်အင်
ကာ..

“တကယ်ပေါ့ကွ။”
ဟုပြောရင်း မီးငယ်ဦးခေါင်းလေးကို လှုပ်ယမ်း

တာ ဆံပင်များကို ဆွဲဖွလိုက်သည်။

“ကိုကိုကလဲ မီးငယ်ဆံပင်တွေပွကုန်ပါပြီ။ မလှ
ဘဲနေတော့မှာပဲ။”

“မီးငယ်ရယ် ကျောင်းတက်တာပဲ ဖက်ရှင်ရိုးလာ
လျှောက်တာမှ မဟုတ်တာ။ တအားကြီးအလှ
တွေပြင် နေစရာမလိုပါဘူး။ ကိုကိုပြောတာ
သနပ်ခါးဘဲကြားနဲ့ လာရမယ်လို့မဆိုလိုဘူး
သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးနဲ့ကြည့် ကောင်းရုံဆို တော်ပြီ
ပေါ့။ အဲ့လိုမဟုတ်ဘဲ ကော်ပတ်ရုပ် လိုအလှတွေ
တအားပြင်ပြီးလာတာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့
ဘယ်တူတော့မလဲ။ အဲ့ဒါမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတယ်
ဆိုရင်လဲ ကျောင်းလာမတက်နဲ့ ဖက်ရှင်ရိုးသာ
သွားလျှောက်...”

သူတို့စကားကိုကြားရသဖြင့် သောက်နေသော
ကော်ဖီပင်နှင့်သွားလေသည်။ ဘယ်ရယ်မဟုတ်ပဲ ပြောနေ
သော သူတို့အတွဲရဲ့အသံကြောင့် ဆိုင်ထဲရှိတစ်ချို့လူတွေ
က နဝါတို့ကို မသိမသာလှမ်းကြည့်ကြလေသည်။ အစထဲ
က သမီးရည်းစားရန်ဖြစ်တယ်ဆို ဘာလဲလို့စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်နေကြတာ။ အခုလိုလဲပြောရော အားလုံးက အဲ့
စကားကိုပဲ လက်ခံသလိုလိုနှင့် နဝါတို့ကို လှမ်းကြည့်ကြ
လေသည်။

ဒီနေ့မှာ နုဝါကလဲ ကချင်အင်္ကျီလည်ထောင်လက်ပြတ်လေးနှင့် ကချင်ထမိန်လေးကို ခြူးသေးသေးသေးများထည့်ကာ ဒီဇိုင်းထွင်ပြီးချုပ်ဝတ်ကာ သုံးလက်လောက်မြင့်သော ပန်ဆယ်ဟီးကိုစတိုင်ကျကျဝတ်လာသဖြင့်ကိုယ့်ကိုစောင်းပြောခဲနေရသလိုလိုပင်။ စိမ်းလဲ့နုနုဘရဏီကလဲ ထုံးစံအတိုင်း သူများမဝတ်သောပုံစံများကိုသာ လှလှပပကြွကြွရွရွလေးဝတ်ထားသဖြင့် သူတို့တွေပါ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။ ထိုသူကတော့ သူ့စကားဘယ်သူကို ထိခိုက်သွားလဲ သိပုံမရဘဲ သူ့ကောင်မလေးမျက်နှာကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့စွာစိုက်ကြည့်ပြီးပြောနေသဖြင့် ရန်သွားတွေ့ရကလဲ ခက်လေသည်။

“အင်းပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုစိတ်မချလို့ပြောမှန်သိပါတယ်။ မီးနောက်ဆို တအားမပြင်တော့ဘူးနော်။”

“မီးငယ်က အရမ်းလိမ္မာတာပဲ။ ကဲလာ မီးငယ်အတန်းကို ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်...။”

ထိုနှစ်ယောက်ထွက်သွားမှာ စိမ်းလဲ့ကလဲ အသံရဲရဲရဲရဲလေသည်။

“ဟွန်း...ဒီလူနဲ့တော့ သူ့ကောင်မလေး သူပြောတာပဲ တိုးတိုးသက်သာပြောပါလား အခုတော့

ကြားထဲကပါ ငါတို့ကတရားဝင်နာနေရသလိုပဲ။”

“သူ့လဲ ပုံမှန်တော့ ပုံမှန်လေသံနဲ့ပဲပြောသွားတာပါဟာ။ ခုံတွေက အရမ်းကပ်နေတော့ ကြားရတာပေါ့။”

ဘရဏီက ကျေတော့မကျေနပ်ပေမဲ့ အကျိုးအကြောင်းကိုတော့ ရှင်းပြသေးသည်။ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါသည်။ ဆိုင်လေးက ကျဉ်းတော့ တစ်ခုံနဲ့ တစ်ခုံကို ခပ်စိပ်စိပ်ချထားသဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောတောင်မှ ဘေးဝိုင်းကလူက အကုန်ကြားနိုင်သည်။

“တော်ပြီဟာ ဒင်းနဲ့တွေ့တိုင်းအမြဲ စိတ်တိုရတယ်။ အကုသိုလ်ကိုများမယ်။ အတန်းသွားတက်ကြမယ်လား။”

နုဝါတို့သုံးယောက်လဲ စိတ်မပါသောခြေလှမ်းများနှင့်သာ အတန်းဆီသို့ဦးတည်၍ ထွက်လာကြသည်။ ဒီနေ့ကံကောင်းတာဆိုလို့ ရောက်ရောက်ချင်းကြားလိုက်သောဝေယံကို နိုင်ငံခြားတွင်ကျောင်းသွားတက်သည်ဆိုသည့်စကားတစ်ခွန်းသာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသေးသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ဘေးဝိုင်းကလူတွေကို ပြေးတောင်ကန်တော့ချင်စိတ်ပေါက်မိသည်။

နုဝါတို့ စိတ်မပါတပါခြေလှမ်းတွေနှင့်အတန်းထဲ

လှမ်းဝင်ကာ ရှေ့ဆုံးက ထောင့်စွန်းခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မထိုင်နဲ့။”

နောက်ခုံက အသံနက်ကြီးနှင့် ထအော်လိုက်သဖြင့် ထိုင်မလို့ဟန်ပြင်လိုက်သည့် နုဝါတို့သုံးယောက် စလုံး ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ နုဝါစိတ်တိုတိုနှင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးများပြူးထွက်သွားသည်။ သေလိုက်ပါတော့။ တစ်နှစ်လုံးတစ်တန်းထဲတက်ခဲ့တာကိုပင် သတိမပြုမိတာတော့ နုဝါတို့အလွန်ပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။”

နုဝါလဲ စိတ်တိုတာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထအော်လိုက်သည်။ ဘရဏီနှင့် စိမ်းလဲ့ကတော့ တော်တော်လေးအံ့ဩနေသလို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တစ်ခွန်းမျှဝင်မပြောချေ။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ထိုင်မယ်ဆိုရင်လဲ အောက်လေးဘာလေး နည်းနည်းကြည့်ထိုင်ပါလား။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီ။”

သူပြောမှပင် နုဝါစိတ်တိုတိုနှင့် အောက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ အောက် ထိုင်ခုံတွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာမှ မိန်းကလေးတွေဘာတွေလာပြောမနေနဲ့။

ရှင်ကရော စည်းရိုက်ခန်းရိုက်ထားပါလား။ ဘာကိစ္စကျောပိုးအိတ်ကို ဒီလို ဖင်ထိုင်ခုံမှာတင်ထားလဲ ထိုင်ခုံဆိုတာ ထိုင်ဖို့ရှင်နားလည်လား။”

စိမ်းလဲ့က ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ထအော်လိုက်သည်။ တော်သေးတာက အတန်းထဲတွင် ဆရာရှိမနေတာပင်။ နုဝါကတော့ စိမ်းလဲ့ပြောနေသဖြင့် လက်ပိုက်ကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေထိုင်မှာမို့လို့ ခုံဦးထားတာ..။”

တကယ်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က နုဝါတို့ဝင်လာကာ ဒီထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်မည့်ပုံပေါ်၍ တမင်ကျောပိုးအိတ်ကို ဘယ်သူမှမသိအောင်ခုံအောက်ကနေချလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် စကားကိုကြားတော့ အနားက မင်းမင်း၊ အာကာနှင့်ရဲရင့်တို့က နားမလည်သလို ကြောင်တောင်တောင်လေးတွေနှင့် ဘာမှတော့ဝင်မပြောဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ခုံဦးရအောင် ဒါရှင်အဘပိုင်တဲ့ ဇရပ်မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား ဘယ်သူမဆို ထိုင်လို့ရတယ်။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးရင် သူငယ်တန်းပြန်တက် ဒါတက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီ။ ရှေ့မရောက်ရင် ရှေ့မလိုကျင့်နားလည်လား...။”

ဘရဏီက စကားကို အချက်ကျကျပြောကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုကောက်ယူပြီး နောက်ထိုင်ခုံတွင် ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မှာသာ နိုင်ချင်စိတ်နှင့် မိပြောရာပြောလိုက်မိသဖြင့် ဟိုကောင်မလေးများ၏ အချက်ကျကျ နှိပ်ကွပ်တာကို ခံလိုက်ရသည်။

“တောက်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် အနိုင်နှင့်ပိုင်းခံလိုက်ရသဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ဘေးနားမှာ ပြုံးစိစိလုပ်နေသော ဟိုကောင်တွေကိုပါ ကုလားမနိုင် ရခိုင်လှည့်မဲလိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ။”

“ဘာမှ မရယ်ဘူး ဟီး ဟီး။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်တွေတိုနေသော်လဲ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုလို့ပဲပြောရမှာပေါ့။ ဒေါသတွေထွက်ကာ မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်နေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တကယ်ဒေါသထွက်နေသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဆက်မရယ်ရဲတော့ပဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကုန်ကြသည်။

နုဝါနောက်ကိုမသိမသာလှည့်ကြည့်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်နေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုတွေ့ရလေသည်။ နုဝါဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီယောက်ျားနယ်...ကလေးကျနေတာပဲလို့လဲ စိတ်

ထဲကတွေးမိသွားသည်။ စောနကတော့ တကယ်ကို လူကြီးလူကောင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံဖြစ်ပြီး အခုကျတော့လဲ အလိုမကျ၍ စိတ်ကောက်နေသော ကလေးငယ်နှင့် တူနေပြန်ရော။

စိမ်းလဲ့နှင့် ဘရဏီကတော့ အခုမှပင်..

“နုဝါပြောတုန်းက အဲ့ပုံဆိုတာ ယုံကိုမယုံဘူး။ အခုမှပဲ မျက်မြင်ကိုယ်တွေတွေ့ရတော့တယ်။”

“အေးလေ ရုပ်ကိုက စောနကတစ်မျိုးအခုတစ်မျိုးနဲ့ လူရွှင်တော်ပဲလုပ်စားသင့်တယ်။”

“မင်းသားလုပ်ပါ”

နုဝါက လှမ်းထောက်ပေးသည်။

“မလုပ်ခိုင်းပါဘူး လူရွှင်တော်ပဲလုပ်ခိုင်းမယ်။ အမြင်ကပ်လို့..။”

“ဟ..ဟား။”

နုဝါတကယ်ကို ထရယ်မိတော့သည်။ အရင်ထဲကတော့မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေး ဘာလေးနှင့် အခုတော့ထဲကလေးပဲတွေ့ရသေးတယ် လက်တွေ့ယုံသွားလေပြီ။ နုဝါထွမ်းရယ်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်အနောက်ကို ခိုးကြည့်မိတော့သောကျားတန်မဲ့ နုဝါကို မျက်စောင်းထိုး သွားသော သူ့ကို ထွမ်းမြင်ရဖြင့် အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ပခုံးတွန့်ကာပြောပြခဲ့သည်။ ကောင်းတယ်အခုမှ ဝဋ်လည်တာ သူ့အလှည့်

ကျတော့ နာတတ်လိုက်တာ တွန့်တွန့်ကို လူးနေတာပဲ။
နဝါတုန်းကများ တကယ် ကိုမတူသလို မတန်သလို လုပ်
သွားတာကျ သူမဟုတ်သလိုပင်။ ဘာရယ်ကြောင်း
မှန်းမသိပေမဲ့ နဝါ သူ့ကိုပြန်နိုင်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ
တော့ ပျော်နေမိသလိုလို ဘာလိုလိုပင်။

အခန်း(၂၈)

နဝါကားရပ်ရပ်ချင်း မြင်နေရသော မြင်ကွင်းအ
တွက် 'ကျစ်'ကနဲမြည်အောင် စုတ်သတ်မိသည်။ နဝါကား
ရပ်စရာတစ်နေရာတွေ့လိုက်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကားတွေ
က အပြည့်ဖြစ်သဖြင့် တွေ့သည့်နေရာလွတ်မှာသာ နဝါ
ရပ်လိုက်သည်။ ရပ်လိုက်ပြီးလို့ ဆင်းတော့မည် လုပ်မှပဲ
ကိုယ့်အမှားကိုယ်သိတော့သည်။ နဝါဆင်းမည်လုပ်လို့
ထားတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဘေးနားကကားကပါ ကားတံခါး
အဖွင့်နှင့် ကြုံသဖြင့် နဝါကားတံခါးလေးကို ပြန်စေကာ
အရင်ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ခက်တာကဆင်းတာလဲ
ဗဟုတ်ဘဲ ဆင်းမလိုလုပ်လိုက် တစ်ယောက်ကပြန်ဆွဲလိုက်
လုပ်နေသဖြင့် နဝါမှာကားပေါ်က ဆင်းလို့မရပဲ ကိုယ့်
ကန့်လန့်ဖြစ်ကာ စိတ်တိုလာကာ ဘေးကကားကိုသေချာ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဲတော့မှလဲ နုဝါရဲရန်သူတော်ဟောင်းကြီးဖြစ်
 နေမှန်းသေချာသိလိုက်ရသည်။ ဟိုတစ်ခါတွေ့ခဲ့သည်မီး
 ငယ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးနှင့် ဘာတွေ့ဖြစ်နေလဲ
 မသိ။ ကောင်မလေးက တံခါးဖွင့်ဆင်းမယ်လုပ်လိုက် သူက
 တားလိုက်။ နုဝါကကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းတော့မလိုလုပ်
 လိုက် ဟိုဘက်ကားတံခါးကပြန်ပွင့်လာလိုက်နှင့် လုံးချာ
 လိုက်နေသည်။ ထိုသူကတော့ နုဝါကိုမှတ်မိပုံမပေါ်တာ
 လား တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားကော့ မသိ။
 မမှတ်မိစရာအကြောင်းတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ မသိချင်
 ယောင် တမင်ဆောင်နေတာသာ နေမှာပါ။

အခုတလေ သူနဲ့ အဲကောင်မလေးကို နေရာတိုင်း
 နီးပါတွင်တွေ့ရသည်။ တွေ့လိုက်တိုင်းလဲ အမြဲတစ်ဦးကို
 တစ်ဦး သည်းသည်းလှုပ်ပုံစံမျိုးနှင့်ပင်။ အဲလို သည်းသည်း
 လှုပ်ပုံစံတွေက နုဝါရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ချူယူနေလား
 မသိတော့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ လူတစ်ယောက်ကို
 သေချာသတိထားမကြည့်ဘူးတဲ့ နုဝါက သူတို့အတွဲကို
 တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သတိထားမိလာသည်။ နောက်
 တော့ တဖြေးဖြေးနှင့် သတိထားမိရာကာ စိတ်ဝင်စားလာ
 ခဲ့သည်။

တွေ့လိုက်တိုင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့် မီးငယ်ဆိုသည့်
 ကောင်မလေးနှင့် က အမြဲပြဿနာတက်နေတာပင်။

ပြဿနာဆိုလို့ သမားထင်သလို အော်ကြဟစ်ကြနှင့်
 နှိပ်နှိပ်နေသော ပြဿနာမျိုးမဟုတ်။ ဘာအကြောင်းမှန်း
 တော့ သေချာမသိပင်မ ကောင်မလေးကလဲ မာန်လွပ်ကာ
 ဘက် ကောက်နေသည်။ ဒါကိုလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က အသည်း
 အသန်လိုက်ချောနေသည့် ချစ်စရာ၊ အားကျစရာ မြင်စွမ်း
 နှုတ်လေးတွေ။

ကိုရီးယားမင်းသားလို စတိုင်ကျကာ ယောကျ်ားပီ
 ချိုစွဲမှတ်ဖွယ်အပြုံးတွေနှင့် လိုက်ချောနေသော ကောင်
 မလေး၏ ကောင်မလေးက သာမန်ရှုပ်ရှည်လေးကို ယော်ဂတ်
 မလေးသားပေါင်းထား၍ ကြည့်ပျော်ပျော်ဖြစ်နေတာပါ။
 ဒါကဲ့သို့ကောင်မလေးကိုလိုက်လျောသည်းခံခွင့်လွတ်နိုင်
 သည့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဆိုသည့်ကောင်လေးက နုဝါကိုဆိုရင်
 တော့ မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ဘဲ ရှောင်ပြေးနေတတ်သည်။

ဖြတ်ကနဲ တွေ့လိုက်လျှင်ပင် ကြိုတင်မျှော်နှာလွဲ
 ဘက်သော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပုံစံကြောင်လဲ နုဝါစိတ်တိုအသည်း
 ထားမိသည်။

“ဒီမှာ ဆင်းမှာလား။ မဆင်းရင် ကျွန်မအရှင်ဆင်း
 မယ်။”

နုဝါခပ်မာမာပြောလိုက်တော့ ကားထဲကကောင်
 မလေးက နုဝါကိုလှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလေသည်။

“ဆောရီးနော် မမ။ မမအရှင်ဆင်းပါ။”

ဟွန်း အသံကိုက ပျစ်ချွဲနေသည်။ နဝါဘာမှ ပြော
မနေဘဲကားတံခါးဖွင့်ကာ ကောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘာ
တွေမှန်းကိုမသိ ကျောင်းလာပြီး ချစ်နလန်ထနေတယ်။ န
ဝါအမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပင် စိတ်ထဲကပြောချလိုက်သည်။
နဝါဆင်းသွားသည်နှင့် ချက်ခြင်းဆိုသလို ဘုန်း
မြင့်မိုရ်..။

“ကဲ..ကြွတော့ အမိ။ အတန်းသွားတတ်တော့”
“ဟင်။”

မီးငယ်အံ့ဩသွားသည်။ စောနကတော့ မီးငယ်
က စိတ်ဆိုးပြီး ကားပေါ်ကဆင်းမယ်ဆိုတာတောင်အတင်
တားပြီး အခုမီးငယ်က စိတ်ဆိုးပြေကာ ကိုကိုနှင့် စကား
ပြောတော့မယ်လဲ ဆိုရော အတန်းတက်တော့တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို။ မီးငယ် စိတ်မဆိုးတော့
ပါဘူး။”

“စိတ်ဆိုးလို့ကော့ရမလား။ ငါကတော့ တိုင်စရာ
ရှိတာ တိုင်ရမှာပဲ။”

“ဟွန်း စောစောက ကိုကိုပြောတော့မတိုင်တော့
ဘူးဆို။”

“အေးလေမတိုင်စေချင်ရင် နင်လဲ မိန်းကလေး။
ပီကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါလား။ အလကားနေ
ကျောင်းမတက်ဘဲ လျှောက်သွားနေတာ

ကောင်းလား။”

မနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီကောင်မလေးတွေ
ရှင်သွားကြည့်တာနှင့် မင်းမင်းကလဲ သူလိုက်နေသော
ကောင်မလေးကို ရှုပ်ရှင်လိုက်ပြတာနှင့် ကြိုကာ ဘုန်းမြင့်
ကို ပြန်တိုင်၍ ဆုံးမနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မီးငယ်ကို
အလုံးက ဘုန်းမြင့်မိုရ် ညီမတစ်ဝမ်းကွဲလို့ သတ်မှတ်
အကြသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကလဲ နဝါရှေ့မှာသာ ပိုပိုသာ
အလေး ဆက်ဆံပြနေပေမဲ့ တခြားလူတွေရှေ့မှတော့ အမြဲ
ကည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက် လို
အစောင့်ရှောက်သည်။

“ဟာ....ကိုကို လိုက်မပိုလို့ မီးဘာသာ သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ သွားတာလေ။”

မီးငယ်က နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောလေသည်။

ကောင်မလေးနာမည်က နှင်းမိုးစက်ဖြစ်သော်လဲ
ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့်ပြောလျှင် ငယ်နာမည်မီးငယ်ကို မီးကလေး
အလေသာပြောတတ်သည်။ ငယ်ငယ်ထဲက အဲ့လိုပဲ
ပြောတော့ နှုတ်ကျိုးနေတာလဲပါတာပေါ့။ တခြားလူတွေ
ဆိုလျှင်တော့ မိုးစက်ကလေး ဖြစ်သွားပြန်ရော။

“အေးနေဦး နင့်ကိုလဲပြောရဦးမယ်။ ငါ့ကို လူတွေ
ကြားထဲ ကိုကိုလို့လဲမခေါ်နဲ့ နင့်ကိုနင်လဲ
မီးကလေးလို့ သိပ်မပြောနဲ့ကြားလား။”

၂၄၀ မင်းပန်းရတနာ

“ဘာလို့လဲ။ ဒါကအခုမှပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့
ပုံစံကလေးထဲကပြောလာတာကို အကျင့်မပါနေပြီ
လို့ခန့်မှန်းရတော့ဘူး။”

“ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရလို့ မီးငယ်
လို့သာခေါ်တာတယ်။ ဘာစာမာ နှင်းမိုးစက်လို့မလေး
ဘူးပေါ့။”

“နင်အကျင့်မပါတာအရေးမကြီးဘူး။ တော်ကြာ
ပြီပေလော့ကောင်မလေးက တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့။”
“မကြာခင်ရှိတော့မှာ နင်မယုံရင်စောင့်ကြည့်
လို့က်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် နုဝါမျက်နှာလေးတို့ ဖြတ်ကန်ဖြတ်
ယေဘုယျသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးက
တစ်ခဲတစ်ခဲစီက မျက်ဝန်းစူးစူးလေးများနှင့် မသိမသိ
လိုက်ကြည့်မိတတ်သော ကောင်မလေး၏ ရင်တွင်းထဲ
ကိုလဲ မွှင့်ချိန်တန်နေပြီဖြစ်သည်။ ကြာရင် တန်ဆေးလှ
ဆေးဖြစ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“အာ့မသိဘူး။”

“အေး ငါပြောထားပြီးသားနော်။ နောက်တစ်
ကျောင်းပြေးပြီး ကောင်လေးတွေနဲ့ ရယ်ရှင်ကြည့်
တယ်လို့ ကြားလို့ကတော့ နင့်ကို အိမ်နဲ့ပြန်တို

မယ်မှတ်။ ငါနှင့်ကို ငါ့ညီမအရင်းတစ်ယောက်
လိုသဘောထားတာပါ။ မောင်နှမမရှိတဲ့ ကိုကို
အတွက်တော့ မီးငယ်က ညီမ အရင်းလေး
တစ်ယောက်ပါ။”

မီးငယ် ဓာမှပြောမနေတော့ဘဲ ပေါ်က
ဆင့်ဆောင်နှင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုကိုလိုက်ပြုပါလို့
တော့ ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့်ကို ငြင်းပြီးတော့။ ကိုယ့်ဘာ
ဘာကိုယ်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားတော့လဲ အိမ်ပြန်တိုင်
မိတဲ့။ မီးငယ်က ကိုကိုအပေါ်မှာ အစ်ကိုအရင်းထက်
နေတာ ကိုလဲ ကိုကိုမသိလေရောလား။ ကိုကိုကတော့
ငယ်အပေါ်ဖြူစင်မှန်း မီးငယ်သိပါတယ်။ မီးငယ်ပင့်
သက် ရှိုက်ရင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ မီးငယ်အတွက်တော့ တိတ်တဆိတ်
နှစ်လင့်နေရုံသာရှိသည်။ ကိုကိုက သူမှာ ချစ်ရမဲ့သူရှိ
နေပြီတဲ့ မီးငယ်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုကိုရယ် မချစ်ပါနဲ့လို့
ငယ်မှာ တားခွင့်မရှိပါဘူး။ မီးငယ်သိပါတယ်ကိုကို ။
ဆိုတို ဘယ်သူ့ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေကို
ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မီးငယ်သိပြီးသားပါ။ မီးငယ်က ကိုကို
ကန်နာကို မှန်တစ်ချပ်လို ကြည့်နေခဲ့တာပါ ကိုကိုရယ်။

အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် လက်သွားတဲ့ ကိုကိုမျက်ဝန်း
ဘက်တောက်လေးတွေနှင့် ဟန်ဆောင် ယုယပြနေတဲ့

အကြင်နာတွေကိုပဲ မီးငယ်ကလဲ မက်မက်မောမော
လိုချင်နေမိတာကို။ ခဏဆို ခဏလေးပဲ ကြားလိုက်ရတ
ကိုကိုနှုတ်ခမ်းက အကြင်နာတွေကိုလဲ မီးငယ်အိအိရ
နဲ့ကို ရူးရူးမူးမူးစွဲလန်းခဲ့တာကို..။

မီးငယ်မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်ကြည်များက ပ
ပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ဆင်းကျရောက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဝမ်းနည်းနာကျင်ခြင်းများနှင့် အတန်းဘက်ဆီသို့ တဖြေ
ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။

အခန်း(၂၉)

ညကတော်တော်လေးကို ညည့်နက်နေပြီ။ လရဲ့
ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်
ရင်း နေမင်းကြီးကိုတောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ချင်နေပြီ။ ဒီ
အချိန်မှာ လူတွေအားလုံးကတော့ အိပ်မောကျနေပြီပေါ့။
နဝါလဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်နေလေသည်။ ရုတ်တရက်
ထမြည်လာသော တီးလုံးသံတိုးတိုးလေးကြောင့် နဝါခန္ဓာ
တိုယ်လေး လူးလွန်ကာ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လက်ကိုလှမ်း
လိုက်သော်လဲ မျက်လုံးကတော့ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့မရသေး
ချေ။

“ဟဲလို့။”

အိပ်မှုန်စုံပွားနှင့် မျက်လုံးကိုမဖွင့်ပဲ ထူးလိုက်
သည်။ တစ်ဘက်မှ ဘာအသံမှပြန်မကြားသဖြင့် ထပ်မံ၍
ထူးလိုက်ပြန်သည်။ ဘာအသံမှဆက်မကြားလို့ ဖုန်းချမယ်

အလုပ်မှာတော့ တိုးရသော သက်ပြင်းချသံတစ်ခု...

နဝါမျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဖုန်းနံပါတ်လေးက နဝါဖုန်းလေးပေါ်နေသည်။ ဘယ်ကြောင့်ဖုန်းမသိပင်မဲ့ နဝါရဲ့ ရေခဲသံ သာမန်ထက်ပိုမိုမြန်ဆန်လာသည်။ အခုချိန်ထိ တစ်ဘက်က ဘာမှလှုပ်ရှားသံမကြားသေးပါ။ နဝါလဲ ငြိမ်ငြိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကိုင်ထားမိသည်။ စက္ကန့်လေးတွေက တရွေရွေ ရွေ့လျားရင်း မိနစ်လေးတွေဆိုသို့ ဦးတည်လာသည်။
ဒါက ပြီးတော့ နဝါကို ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိလို့ ဖုန်းဆက်လာတာပဲ။
“ဟိုနုအိမ်ရမ်းကို ဝှေးရှက်အသက် ရှည်က မြန်နေသည်။ ဖုန်းထဲမှာကြားရတာတောင် သူစိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း နဝါရိမ်မိသည်။ နဝါကိုယ်တိုင်လဲ လက်ဖျားခြေဖျားလေးများက ဆေးစိတ်ကြာသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။
“မဟုတ်ဘာများလဲ။ နုအိမ်လဲ လေးနုနုများ လေးနုနုများ... နဝါအသံကလဲ မသိမသာလေး ဟုန်နေသည်ကို နဝါကိုယ်တိုင် သတိထားလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲက နုအိမ်ကျွတ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အသံကတုန်သွားရတာလဲလို့ ကြိတ်မိနိုင်ခဲ့မှာဖြစ်မိသည်။ နဝါက မိနစ်လေးနဲ့ နုအိမ်ကို ငြိမ်ပိတ် ကျွန်တော်က နုအိမ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နဝါ ကျွန်ုပ်မလေး နုအိမ်ကို ပြန်မချစ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ချစ်တယ်။

ဆိုတာကိုပဲ နဝါသိရင် ကျေနပ်ပါပြီ။”

နဝါရင်ခုန်သံတွေ အစကထက်ပိုမိုမြန်ဆန်လာတာဆက်ပြောမလဲ နဝါပိုပြီး အားစိုက်နားထောင်လိုက်သည်။ ဘာအသံမှ ဆက်ပြီးမကြားရ။ ခဏနေတော့ တူ...တူ...ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ဖုန်းချသွားသည်။

နဝါလှနေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိသွားသည်။ အခန်းမီး ပြာလဲလဲလေးကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ နဝါအိမ်မက်မက်နေတာများလား။ လက်ထဲမှာတော့ ဖုန်းလေးက ဒီအတိုင်း လေးရှိနေသေးသည်။ သေချာအောင် Received call လေး ထဲ ပြန်ရှာလိုက်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဖုန်းနံပါတ်လေးက ပေါ်လာသည်။ ဒါဆို အိမ်မက်မဟုတ်ဘူးပေါ့။

နဝါဖုန်းလေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း နုတ်ခမ်းများက အလိုလိုပြုံးလာသည်။ ရင်ထဲမှာလဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်လှိုက်မောခြင်းများကိုပါ ရောထွေးခံစားလိုက်ရသည်။ အိပ်ချင်စိတ်များကလဲ ဘယ်ဆီလွင့်သွားလဲမသိ။ နုလုံးခုန်သံတိုင်းဒိုင်းကြောင့်ပဲ လန်နိုး သွားလားတော့မသိပါ။ နားထဲမှာလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ် အသံတိုးတိုး ရှုရှုလေးက ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

နဝါကို ပြန်မချစ်ပါနဲ့တဲ။ သူကပြန်မချစ်ပါနဲ့လို့ တားနေပေမဲ့ နဝါရဲ့ ရင်ခုန်သံကတော့ နဝါကို ပြောပြချက်ပေးနေပြီ။ ဘယ်အချိန်ထဲကများ တောင့်တနေမှန်း မသိ

သော စိတ်တို့ကလဲ အခုမှ စိတ်ရဲ့အဟာရပြည့်ဝသွားသလို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

နဝါနလုံးသားလေးက နဝါမသိအောင်ပဲ အခိုးခံခဲ့ရမှန်းကိုလဲ အခုရိပ်မိသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။ ဒါဟာအချစ်ဆိုရင်တော့ နဝါသူ့ကို ချစ်မိနေပြီထင်သည်။ နဝါဘဝမှာ ဒါဟာ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။ ကြားနေကျစကားကို ကြားရတာကိုပင် ရင်ထဲတွင် ငလျင်အသေးစားလေးတစ်ခုဖြတ်ပြေးသွားခြင်းသည် ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး ခံစားမှုအသစ်တစ်ခုပင်။

အခန်း(၃၀)

ဖုန်းချပြီးပြီးချင်း အရင်းဆုံးသတိထားလိုက်မိတာ ကြီးမားသော အောင်ပွဲတစ်ခုကို အောင်နိုင်ပြီးမြောက်သွားသူလို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စိတ်တွေက လူတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံဖုံးအုပ်ထားသည်။ ဒီလိုပြောဖို့အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့် ထားတာပင်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပြောတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အားလုံးကိုမေ့ပျောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားတွေက ဘုန်းမြင့်မီရ် တစ်ခါမှမစဉ်းစားထားဘူးသော စကားလုံး တစ်ချို့ဖြစ်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အောင်မြင်စွာ ပြောပြနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျေနပ်နေမိသည်။ နဝါရဲ့ အသံတွေကလဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေသံတွေ စွက်နေမှန်းကို ရိပ်မိသည်။ ဒါဆိုအခြေအနေက တော်တော်လေးကောင်းသည်။ နဝါဆိုတာက ဘယ်တုန်း

ကမူ အားနာပါးနာနှင့် လက်ခံနားထောင်ပေးတဲ့လူမျိုး မဟုတ်။ အခုလို အလေးအနက်ပြန်လည်ပြောဆိုသည် ဆို ထဲက တစ်ဝက်လောက်တော့ အောင်မြင်ပြီဖြစ်သလို

သူမအဲ့လိုစကားပြန်ပြောမည်မထင်သဖြင့် ကို အံ့သြသွားမိသည်။ ဖုန်းထဲကကြားရတဲ့ သူမ အသံ လေးက တော်တော်ချိုသည်။ သူမမှာ ညှို့ဓါတ်တစ်မျိုးရှိ သည်လို့တော့ ပြောရမည်။ သူမအသံကို ကြားလိုက် ရသည်နှင့် လူကပျော့ခွေယိုင်ဆင်းသွားချင်သည်။

ဖုန်းထဲတွင် ဟန်ဆောင်ကာ ပြောနေရင်းနှင့် လူကအသက်ဝင်ကာ သူမအသံတွေထဲတွင် သာယာယစ် မှူးချင်လာသည်။ နူးညံ့တဲ့အသံလေးအတိုင်းသာ သူမက ကြွင့်နှာနှာညှို့တတ်ရင် ခာယံလောက်ကောင်းလို့တိမ်မလဲလို့ စိတ်ထဲကလဲ တဆက်ထဲတွေးမိသွားသည်။ တချိန်ထဲမှာ ပင် လီဗာကိုအတင်းနှင်းကာ တိုက်ချလိုက်သော မြင်ကွင်း တွေမျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာချိန်မှတော့ ဖုန်းကို ချက်ခြင်း ချလိုက်မိလေသည်။

စောနက သာယာကြည်နူးခဲ့သော လေပြေရွှေ့ ကလဲ ချက်ခြင်းပုံစံပြောင်းကာ မုန်တိုင်းတစ်ခုအဖြစ်နှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ် ရင်ထဲတွင် ဝင်ရောက်ဖွဲ့နေသော တိုက်ခတ် သွားလေသည်။ နှလုံးသား၏ အတွင်းကျကျတစ်နေရာတွင် ဖြစ်ညစ်ခံလိုက်ရသလို လူကတိုင်းချုပ်စွာနှင့် အကျင့်လဒ်

မိသည်။

အဲကိုကြိုတံ့၍ လက်သီးကို ဆုပ်ထားမိချိန်မှာ မီးစင်စင်လင်းနေပြီ။ တစ်ညလုံးလဲ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး မအပ်ဖြစ်ခဲ့မှန်းကိုပင် မသိတော့။ မျက်လုံးတွေက တော့ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကျိန်းစပ်လာသလိုလို့ တောက် ပသောနေရောင်ခြည်က အရင်လို ဘုန်းမြင့်မိုရ် အတွက် သယာလှပသော နံနက်ခင်းတစ်ခုကိုတော့ ယူဆောင်မ လာနိုင်ပါ။

တစ်ညလုံးမအိပ်ထားရသဖြင့် ငြီးစိစိဖြစ်နေသော ကြောင့် ရှေးချိုးလိုက်သည်။ ရေစက်လေးများက ခေါင်းပေါ် နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ကျရောက်လာတော့ လူက ရေထိ ခံရသော ကြာပန်းလေးလို့ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ကျောင်းကို အပြေးသွားချင်စိတ်များက လဲ ပြန်လည်ပေါ်လာပြန်သည်။

လေတိုက်တိုင်းယိမ်းခွံချင်နေသော သစ်ရွက်လေး တွေနှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ကတူနေပြီလားတော့ မသိတော့ ပါ။ ရှေးချိုးပြီးသည်နှင့် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့ တွင် အချိန်ပိုကြာခဲ့မှန်းကိုလဲ နာရီလက်တံလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်းနှင့်သိလိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလဲ ဂျယ်လီမီး ကာ ထောင်ထားပြီး ရှုပ်အကျီနှင့် ယောပုဆိုးကို တွဲဝတ် ထားသော ကောင်လေးအသွင်က ပိုမိုလန်းဆန်းကာ ကြည့်

ကောင်းနေပြန်သည်။ ကားသော့လေးကို ယူကာ ကား
မောင်းထွက်လာချိန်မှာတော့ ကျောင်းနောက်ကျနေပြီဖြစ်
သည်။

အရင်တုန်းကဆို ကျောင်းနေခက်ကျလဲ အိမ်က
ထမင်းကြော်ကိုတော့ စားဖြစ်အောင်စားသွားတတ် သည်။
ဘုန်းမြင့်မိုရ်အကြိုက်ထမင်းကြော်က ဘယ်ဆိုင်မှာ မှမရှိ
မေမေကိုယ်တိုင်ကြော်ပေးသော ထမင်းကြော်တစ်မျိုး
တည်းသာရှိသည်။ အခုတော့ ဒီထမင်းကြော်ကိုလဲ ဒီနေ့
အတွက်တော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ကားကိုအမြန်
မောင်းရင်း အခုပဲ ကျောင်းကိုအရမ်းရောက်ချင်နေမိသည်။
ကျောင်းက ထွက်ပြေးမှာမဟုတ်မှန်းသိလဲ စိတ်က တော့
ကျောင်းမှာ သာရောက်နေသည်။ ကျောင်းရောက်ချင် လှပြီ
ပြီးတော့ သူမကိုလဲ တွေ့ချင်နေပြန်သည်။

အခန်း(၃၁)

နဝါကျောင်းရောက်သည်နှင့် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်
ဘဲ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုရှာဖွေနေမိသည်။ ကားပါ
ထင်နေရာမှာကော ကန်တင်းမှာပါ ကားရော လူရောမတွေ
ရတော့ လူကစိတ်တိုသလိုလို စိတ်ညစ်လာသလိုလိုနှင့်။
ဘာမှန်းတော့သေချာမသိပါပဲ နဝါစိတ်တွေက မလန်း
တော့ပေ။

“ဟဲ့ ပြောနေတာကြားလား။ ငုတ်တုတ်များ အိပ်
ပျော်နေသလား နဝါရယ်။”

“ဟမ်...ဘာပြောလိုက်တာလဲ...ဆောရီးနဝါ
အတွေးလွန်သွားလို့....။”

စိမ်းလဲ ဘာပြောလိုက်လဲ နဝါတကယ်မကြား
လိုက်ပါ။ နဝါစိတ်တွေက သူ့ဆီမှာရောက်နေတာကို။

“အတွေးလွန်ရအောင် ဘာတွေများတော့စရာရှိနေ

“တခြားကော ဘာပြောသေးလဲ..။”

“ဘာမှတော့မပြောဘူး ဘာရယ်လီ။ အဲ့ဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွားတာပဲ။”

“အော် ဘယ်ပြန်ချစ်စရာလိုမလဲ။ သူ့မှာက ချစ်စရာက ရှိပြီးသားကို။ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့သူ သူ့ဘေးနားမှာ မီးငယ်ဆိုတာရှိသားနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုလာပြီးတော့ ကြောင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါဆို အော်သာပစ်လိုက်။”

စိမ်းလဲ့က ကျောင်းမှာမြင်မြင်နေရသော သူ့ကိုအတွဲကို ကြည့်ကာ နုဝါအစားဒေါသတွေထွက်နေသည်။ နုဝါလဲ သူ့ဆီကချစ်စကားကို ကြားကာစက အရမ်းအံ့ဩပြီး ရင်တွေခုန်လာတာနှင့် ဒီအကြောင်းကို လုံးဝမေ့သွားသည်။ အခုစိမ်းလဲ့ပြောမှပင် ငိုချင်လာသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် နုဝါကိုပြန်မချစ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဘယ်ယောက်ျားလေးမဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးဆီက အဖြေကိုတော့ လိုချင်ကြမှာပဲ။ မလိုချင်ဘူးဆိုထဲကနုဝါရင်ထဲလှိုက်ကနဲနေအောင် နာကျင်သွားရသည်။ မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ခတ်ရင်း သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ အခုအချိန်မှာ နုဝါရဲ့ စိတ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှမမြင်စေချင်ပေ။ နုလုံးသာနုလေးကြေကွဲသွားတာကိုတော့ လူသိမခံချင်ပေ။

နုဝါတို့ထိုင်နေတုန်းပင် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကား ကျောင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ နုဝါကို ခေါ်ခဲ့တာပဲ။ ဖုန်းပြောရင်းနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ ကားကိုမောင်း လာခဲ့။

“တွေ့လား နုဝါ ဖုန်းပြောနေတာများ ပြုံးရွှင်နေတာပဲ။ ကြည့်ရတာ မီးငယ်နဲ့ပြောနေတာပဲဖြစ်မယ်။”

“ဟုတ်မှာပေါ့..။”

နုဝါကတော့ ဘာရယ်လီစကားကို မြန်မြန်ပဲဖြတ်လိုက်သည်။ နုဝါထက်ပြီး ဘာမှမကြားချင်တော့ပါ။ နုဝါနုလုံးသားကလဲ ခံနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ မွေးရာပါ နုလုံးအားနည်းတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရတဲ့ နုဝါက စိတ်ညစ်စရာဆို ဆက်တွေးမနေချင်တော့။ အမြဲ လိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုစိုက်ကာ နေရသည်။

“နုဝါ ဟိုမှာကြည့်စမ်း..။”

စိမ်းလဲ့က နုဝါကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ နုဝါနုလုံးသားက လက်ကပြုတ်ကျသွားသော နုနုချပ်လေးလို ဖြတ်ကနဲ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကျကွဲသွားသည်။ ကျောင်းပေါ်တီကို အောက်တွင်တွေ့လိုက်သော သူတို့အတွဲက ပြုံးလို့ပျော်လို့။ မုန့်ဘူးလေး ကို လှမ်းပေးလိုက်သော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာ အဆေးကမြင်ရတာဟောင်

သိလိုက်ဘူး။ ငါသိလိုက်တဲ့အချိန်က ငါသူ့ကို ချစ်မိနေပြီ။”

“အမျိုးမျိုးပဲ တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့ ကောင်ပု... အာကာကပါ ပွင့်တွေတုန်း ဝင်နိပ်ကွပ်လိုက်သေးသည်။”

“တော်ပြီကွာ မင်းတို့နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး။ နေ့ကိုလိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။”

“အခုမှအဖြစ်သည်းမနေနဲ့ အတန်းတက်နေမှာပေါ့။ ဒီအချိန်ဆို။”

ရဲရင့်က အခုမှအဖြစ်သည်းနေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို သိပ်ကြည့်မရချင်။ အစကတော့ ဒီကောင်လောက် နှစ်ကိုမကောင်းပြောတာ နှစ်ယောက်မရှိ။ အခုကြတော့ ကန်တင်းတောင်မထိုင်နိုင်ဘူး။ ရွှေမျက်နှာတော်ကို သွားရောက်မော်ဖူးချင်နေပြီ။

“ဒါဆိုလဲ အတန်းတက်ကြမယ်လေ။ ကျောင်းသားတဲ့ အတန်းထဲမှာကိုမရှိဘူး အချိန်ပြည့်ကန်တင်းမှာ ပဲ။ ဒါကောင်းလား။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က တမင်ဆရာလုပ်က သူငယ်ချင်းတွေကို အော်နေသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းမေတ္တာပို့ကြသည်။ နောက်က ဂုတ်ပိုးကို အုပ်သူကအုပ်။ ပါးစပ်လှုပ်ပြီး သူက ဆဲနှင့်။ အားလုံးရဲ့ မေတ္တာကို ခံယူရင်း အတန်းဘဝ

ကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရင်ထဲမှာလဲ နုဝါကိုအရမ်း တွေ့ချင်နေမိသည်။ သူ့မဘာပြောမလဲ။ သူ့မဘယ်လို ပြောထားမလဲ။ သိချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲတွင်ဖြောင်းသတ်နေသည်။

အတန်းသို့လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းတွေက ခါတိုင်းထက် ပိုမိုမြန်ဆန်ကာ သွက်လက်နေသည်။ မပြေးရုံ တမယ်လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းတွေကို နောက်က သူငယ်ချင်းတွေက တောင်အမှီမနည်းလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်မှထွက်မပြေးဘူး။ အေးဆေးလှုပ်စမ်းပါ။”

မင်းမင်းက နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းစာလောက်ရှေ့ကို ပိုရောက်နေသဖြင့် နောက်ကနေအုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုလှမ်းဆွဲရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ မင်းမင်းလှမ်းဆွဲမှပင် သူငယ်ချင်းတွေထက်ရှေ့ပိုရောက်နေသော ခြေလှမ်းတွေကို သတိပြုမိကာ အရှိန်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

“ပုံမှန်ပါပဲ။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားလို မလျှောက်ပဲ အခြောက်လျှောက်လျှောက်နေကြတာကို။”

“အောင်မယ်..မင်းကမျှားစာလာချည်သေး။ နောက်ကနေ ပိတ်ကန်လိုက်လို့..နုဝါဆီလျှောက်စရာမလိုဘဲ တန်းရောက်သွားဦးမယ်။”

အခန်း(၃၂)

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အခန်းထဲရောက်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ချလိုက်သည်နှင့် လူကဘာမှလုပ်ချင်စိတ်မရှိအောင်ကို နုံးချိုလာမိသည်။ အဝတ်အစားပင်မလဲနိုင်ပဲ ကုတင်ပေါ်မှာပဲ လှဲချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလဲ အသက်ရှူလို့ သိပ်မကောင်းချင်။

“ဒေါက်...ဒေါက်။”

“ဖွင့်ထားတယ်...။”

တံခါးလေးကို အသာဟကာ ကြီးမေဝင်လာလေသည်။

“ကြီးမေ။”

“သမီးနေမကောင်းဘူးလား။”

ကြီးမေက နုဝါကုတင်ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း နုဝါနဖူးလေးကို အသာအယာလာစမ်းလေသည်။ နုဝါ

ကြီးမေလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ကြီးမေက နုဝါအတွက်တော့ တကယ့်ကို အမေတစ်ယောက်လိုပါပင်။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ကြီးမေလက်ပေါ်တွင်ကြီးပြင်းခဲ့သော နုဝါကို ကြီးမေကလဲ သမီးတစ်ဦးလိုကို ခင်မင်တွယ်တာ လွန်းသည်။ နုဝါစိတ်ကြောင့်လဲ အခုအချိန်ထိ အပျိုကြီးဘဝနှင့် နုဝါကိုစောင့်ရှောက်ပေးတုန်းလေ။

“သမီးလေး နေလို့ကောင်းရဲ့လား။”

“အသက်ရှူလို့ သိပ်မဝချင်ဘူး ကြီးမေရယ်...။”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်။ ဆေးတွေရော ပုံမှန်သောက်ရဲ့လား။”

“သောက်ပါတယ်ကြီးမေရယ်။”

“ဒါဆို ကြီးမေ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်။”

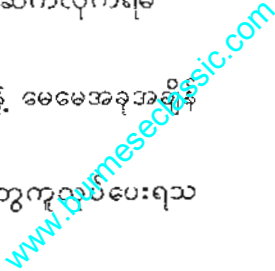
ဖြူဖြော့နေသော နုဝါရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ကြီးမေရင်ထဲ စိုးရိမ်လာမိသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဒေါက်တာ ကျော်သောင်းထံဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“သမီးလေး ခဏနေ ဒေါက်တာလာလိမ့်မယ်။”

သမီးမေမေဆီကို ကြီးမေဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား။”

“ရတယ် ကြီးမေ။ မဆက်ပါနဲ့ မေမေအခုအချိန်ဆို အလုပ်ရှုပ်နေမှာ...။”

မေမေကလဲ ဖေဖေအလုပ်တွေကုသပေးရသ

နန်းပါ။ ဘာအရာကိုမှ အစွန်းဆုံအထိ မခံစားနဲ့။
မတွေးနဲ့။ ဟုတ်လား သမီး။ ”

နုဝါ အခုတစ်လော စိတ်ညစ်စရာတွေအရမ်းများ
လွန်းသဖြင့် နှလုံးက ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးချင်နေသည်။ ဝေယံကို
နှင့် ပြဿနာတတ်တုန်းကလဲ တော်တော်လေးပြန်ကုလိုက်
ရသေးသည်။ အခုလဲ စိတ်ညစ်စရာတွေနှင့် ကြုံနေသဖြင့်
နှလုံးက ပြန်အောင်ကာ အသက်ရှူလို့သိပ်မကောင်းချင်
တော့...။

“ကဲ့ သမီး ဆေးတွေကို ဆရာမောင်ထူးနဲ့ ပို့ပေး
ခိုင်းလိုက်မယ်နော်။ ဆေးအညွှန်းပါရေး ပေးလိုက်
မယ်။ သမီးလဲ ဆရာပြောသလိုနေဟုတ်လား။
ကိစ္စရှိရင်လဲ ဆရာကို အချိန်မရွေးခေါ်လိုက်
ဟုတ်ပြီလား...ကဲအခုတော့ ဆရာပေးခဲ့တဲ့ ဆေး
တစ်ခွက်ကို အရင်သောက်ပြီး အိပ်လိုက်တော့
နော်။ ”

“အားနည်းသွားလို့ပါ ..အိပ်ပျော်ပြီးနိုးလာရင် ပြန်
ကောင်းသွားမှာပါ။ ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာ
အောင်တော့ ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ”

ဒေါက်တာက ကြီးမေကို မှာစရာရှိတာတွေကို
မှာပြီး ပြောခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ စိတ်ချပါ။ ”

ကြီးမေက ဒေါက်တာ အိတ်လေးကို ဆွဲပေးရင်း
အောက်ကိုလိုက်ပို့လေသည်။ ခဏနေတော့ ခေါက်ဆွဲ
ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် နုဝါကိုဆေးလာတိုက်လေသည်။

“မစားချင်ပါဘူးကြီးမေရယ်...။ နုဝါ ဗိုက်မသာ
ဘူး။ ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးလေးရယ်။ နည်းနည်းဖြစ်
ဖြစ်တော့စားလိုက်နော်။ ပြီးရင် သမီးလေး ဆေး
သောက်ပြီးအိပ်လိုက်နော်။ ”

နှုတ်ခမ်းနားထိလာခွန်နေသော ကြီးမေကို သနား
တာနှင့် နုဝါ ခေါက်ဆွဲတစ်ဝက်ကိုမနည်းအားတင်းစား
လိုက်သည်။ စားပြီးရင်လဲ ဆေးသောက်ရဦးမှာ ဖြစ်သဖြင့်
ထဲ နုဝါကြိတ်မိတ်စားလိုက်သည်။

“နည်းနည်းထပ်စားပါဦးလား သမီးလေးရယ်။ ”

“မရတော့ဘူး ကြီးမေရယ်။ ဒါတောင် ကြီးမေ
စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ သမီးက မနည်းစားပေး
တာ။ ”

နုဝါ ချောမော့ပြောလိုက်တော့ ကြီးမေက ကျေနပ်
သွားသည်။

“ကဲ ရော့ ဆေးသောက်။ ပြီးရင် အိပ်လိုက်တော့
နော်။ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ။ ”

နေသော သူ့အသံမှာမာမာ။ နုဝါလဲ ထောင်းကနဲ စိတ်တိုသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ မကိုင်တော့။”

နုဝါအသံမှာဆတ်ဆတ်လေးကို ကြားလိုက်တော့မှပဲ ဘုန်းမြင့်မိရ်ပြုံးလိုက်နိုင်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ထဲက တောက်လျှောက်ခေါ်နေတာ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာကြီးပဲ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်မရှည်လို့ အိမ်ဖုန်းကိုခေါ်ကြည့်တော့ နုဝါနေမကောင်း၍ အိပ်နေသည်တဲ။ ဆရာဝန်တောင်ခေါ်ပြသည်ဆိုတော့ လူကတော်ကော်လေးကို စိတ်ပူနေမိသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျောင်းမှာဘုန်းက သူပုံလေးက မလန်းတာကို ဆိုပြီးတွေးလိုက်မိသည်။

“မင်းတော်တော်စွာပါလား။ စိုးရိမ်လို့မေးတဲ့လူ ကိုအဲ့လိုပဲ ပြန်ဖြေရလားကွ။”

နုဝါအော်လိုက်တာကိုပင် စိတ်မဆိုးပဲ ကလေးသလိုစနေလေသည်။

“ဟေ့ ဖြေလေကွာ...။ ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ။ နေကောင်းသွားပြီလား။ ဒီလောက်ပြန်စွာနိုင်ပုံရရင်တော့ နေကောင်းနေလောက်ပါပြီ။ အပျင်းကြီးပြီးသာ တမင်အိပ်နေတာမှတ်လား။”

“အောင်မာ..ရှင်ကဘယ်လိုသိလဲ။”

“ကိုက မင်းရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်လေ။ ဒီလောက်

တော့သိတာပေါ့။”

“ပေါက်တကရတွေလာပြောမနေနဲ့။ ဘာကိစ္စလဲ အခုဖုန်းဆက်တာ..။”

“အောင်မလေး မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စကားပြောတာလဲ မညင်သာလိုက်တာ။ ကိုယ့်ချစ်သူဆီ ဖုန်းဆက်တာပဲ ဘာကိစ္စရှိရမှလဲ။ သတိရလို့ပေါ့။”

သူ့အဲ့လိုပြောတော့ နုဝါနှလုံးသားလေးက ဆဲထဲကဆယ်ထားသောငါးလေးလို တဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။ နုဝါနှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖွဖွဖိုကိုက်ထားရင်း ခြင်္သေ့ဖိုနေမိသည်။

“ဘာချစ်သူလဲ..ရှင်ကိုဘယ်ဘုန်းက ချစ်တယ်လို့ပြောမိလို့လဲ။”

“အဲ့ဒါဆိုအခုပြောလေ။”

ဘုန်းမြင့်မိရ် အသံက ရွှင်မြူးနေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိရ်ရဲ့ အသံခပ်မြူးမြူးကို နားထောင်ရင်း နုဝါပါအလိုလို စိတ်ချမ်းသာလာမိသည်။

“ဘာလို့ပြောရမှလဲ။ ရှင်ပဲပြောထားတယ်လေ ပြန်ချစ်စရာမလိုဘူးလို့။”

“ဟာ...အဲ့လိုမဟုတ်ဘူးလေ။ အဲ့နေ့က လူကစိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ဘာပြောမိမှန်းကိုမသိတော့တာ။ အဲ့လိုတော့ ခင်ဗျားမညစ်နဲ့။”

ကဲ..ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ်ချစ်ခွင့်ပန်ထားတဲ့ မိန်းမလေးကို အဖြေတောင်းနေပုံကိုလဲ။ မသိရင် အကြွေးရှင်က အကြွေးလိုက်တောင်းနေသည်လို့ ထင်စရာ။ ခက်တာနုဝါကလဲ သူ့ရဲ့အဲလို ဘုဆတ်ဆတ်မာကျောကျောပုံစံတွေကိုပဲ သဘောတွေကျနေမိတာ။

“အို..ညစ်တယ်ထင်ရင်လဲ မပတ်သက်နဲ့ပေါ့ရှင်”

“အေးပေါ့ဗျာ အခုချိန်မှာ အရင်ကခင်ဗျားအပေါ်က ရုမစိုက်မိတာတွေကို ရောပြီးလက်စားဖြေတော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။”

ကားတိုက်တုန်းကအရာကို နဝါမကျေနပ်လို့လဲ စားချေတော့မည်ဟု သူကစွပ်စွဲလိုက်သည်။ ခက်တော့မိပြီ။

“အို မဟုတ်တာ။ နေပါဦး ရှင်က ကျွန်မကိုရည်းစားစကားလာပြောနေတယ်။ ရှင့်ရဲ့ ကောင်မလေးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိရ်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ချက်ခြင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ရှိနေလို့ ဘယ်သူ့ကိုလဲလို့ပြန်မေးရတာလဲ။”
ပြောပုံကိုက အမြင်ကပ်စရာ ...။

“အော်...တစ်ယောက်မှမရှိတော့ ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်းမသိလို့ပါဗျာ...”

နဝါက သူမမြင်နိုင်မှန်းသိသော်လဲ မျက်စောင်းထိုးမိရင်း...

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတော့လဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ မီးငယ်ကိုပြောတာ။”

“အော်...မီးငယ်နဲ့ နဝါက ခင်လား။”

တွေ့လား အူကြောင်ကြောင်လာလုပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ခင်မှာလဲ။”

နဝါအသံလေးက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ချက်လာသည်။

“မသိဘူးလေ မီးငယ်ကိုသိနေလို့။ ပြီးတော့ မီးငယ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အိမ်ကပဲမီးငယ်လို့ခေါ်တာလေ။ သူ့နာမည်အရင်းက နှင်းမိုးစက်လေ။”

“ဒီမှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲတွဲလုပ်ပြီး မီးငယ်ရေ ကိုကိုရေလုပ်နေတာကို ခဏခဏတွေ့ပြီး သား အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့။”

နဝါရဲ့ အဲလိုသဝန်တိုသံလေး စွက်နေသော စကားလေးကို ကြားရတော့ ဘုန်းမြင့်မိရ်ကျေနပ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးနှင့် သူမလေးထို စိတ်မတူဘဲ အောင်ပင် လိုက်စချင်လာမိသည်။

“ဘာလဲ သဝန်တို့လို့လား။ မတိုပါနဲ့ကွာ သူက ကိုယ်ညီမလေးလို ငယ်ငယ်ထဲက အတူကစားဖော် ကစားဖက်တွေပါ။ ယုံပါ ကိုယ်ချစ်တာ တစ်ယောက်ထဲပါ။”

ဒီစကားကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဟန်ဆောင်ကာလှေ လိုက်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ သိမ့်ကနဲနှင့်ချားရဟတ်စီးရသ အေးကနဲလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

နဝါနုတ်ခမ်းများတွင်အပြုံးတွေက တွဲခိုလာသည်။ “ဟင့်အင်း မယုံပါဘူး။ တော်ပြီ ဖုန်းချလိုက်တာ မယ်။”

“ချချင်ရင်တော့ ချလိုက်ပေါ့။ ဒါဆိုကိုက ခင်ကိုယ့်အချစ်ကိုလက်ခံလိုက်ပြီလို့ပဲ သတ်မှတ် လိုက်မယ်။”

“ဘာဆိုလို့လဲ။”

“ဆိုင်မဆိုင်တော့မသိဘူး ကိုယ်ကတော့ မင်းချစ်တယ်။ အဲ့တော့ မင်းအချစ်ကိုပြန်လိုချင်တာ ဒါပဲ သိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ် မှာလား။”

ကလေးဆိုးလေးလို ဂျီကျနေသော သူ့စကား များကြားမှာ နဝါနုလုံးသားတွေက အရေပျော်ကြား လေသည်။ နဝါငြိမ်နေတော့ သူကစိတ်မရှည်သလိုနှင့်

“ဖြေလေကွာ...ဘာလဲမချစ်နိုင်လို့လား။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်အသံကစောနကလိုမဟုတ်တော့ပဲ ခပ်မာမာလေးဖြစ်လာသည်။ ကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးသွား ပြီ ထင်သည်။

“စဉ်းစားဦးမယ်။”

“အိုကေ ဒါဆိုမနက်ဖြန်အဖြေပေး။”

“အို..အဲ့လောက်တော့ ဘယ်မြန်မလဲ။”

“မမြန်ရအောင် ဒီကိစ္စကအဲ့လောက်ခက်နေလို့ လား။ ကျွန်တော်မေးတာ ချစ်လား၊မချစ်ဘူးလား ပဲ။ ကျန်တာဘာမှမပါဘူး။ အဲ့လိုအဖြေမျိုးကအခု မေးရင် အခုထဖြေ လို့ရတဲ့အဖြေမျိုး။ ကျွန်တော် လိုချင်တာ ရင်ထဲက စကားတစ်ခွန်းပဲ။ တွက်တာ တွေ ချက်တာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲ့လို တွက်ချက်ပြီးမှ ချစ်နေရင်လဲ အဲ့ဒါအချစ်မဟုတ် တော့ဘူး။ မယုံရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို မေး ကြည့်။ ခင်ဗျားကိုချစ်လားလို့။ တစ်မိနစ် တောင် မကြာဘူးချက်ခြင်းပြန်ဖြေမှာ။ ချစ်တယ် လို့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါကစဉ်းစားစရာမလိုဘဲ ရင် ထဲက စကားကိုဖြေလို့ပဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။”

ကိုယ်တော်ချောလူလည်ကျပုံက နဝါကပင် ဟုတ် တယ်လို့ထောက်ခံရမည့်ပုံ။ နဝါနာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ရင်း

ငြိမ်နေမိသည်။ နုဝါငြိမ်နေတော့ သူကစကားဆက်သည်။
 “အဲ့တော့ ကျွန်တော်ကိုချစ်ရင် မနက်ဖြန်အနီ ဝမ်း
 ဆက်ဝတ်ခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမချစ်ရင်တော့
 အနီရောင်ကလွဲပြီး ကြိုက်တဲ့အရောင်ဝတ်ခဲ့ပါ။
 တကယ် လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကိုမချစ်နိုင်ဘူးဆို
 ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျားကို ထပ်မပတ်
 သက်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။”
 “တူ...တူ...တူ။”

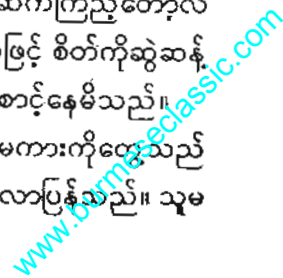
ပြောပြီးပြီးချင်းဖုန်းချသွားသည်။ နုဝါစကားပြန်
 ပင် နားမထောင်ဘဲ သူပြောချင်တာပြောပြီးဖုန်းချသွား
 သည်။ နုဝါရင်ထဲမှာတော့ မတည်ငြိမ်နိုင်သောလှိုင်းက
 လေးတွေက ဂယက်ထကာ အခုထိလှုပ်ရှားနေတုန်းပင်။
 နုဝါ မသိစိတ်က ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် အဝတ်ဘီဒိုထဲက
 အလှဆုံး အနီဝမ်းဆက်အင်္ကျီလေးများကိုလဲ စိတ်ကူးနှင့်
 ရှာဖွေ နေမိပြန်သည်။ အချစ်ကထူးဆန်းလွန်းလှပါသည်။
 လူတစ် ယောက်ကို ရှူးသွပ်အောင် ဖမ်းစားနိုင်လွန်းလှပါ
 သည်။

စောနက စိတ်ဆင်းရဲခဲ့သမျှကလဲ အခုတော့ နေ
 ထွက်လာ၍ ပျောက်ကွယ်သွားသော နှင်းရည်စက်လေးများ
 ပမာ ဘယ်ဆီကိုအငွေ့ပြန်ကာ လွင့်ပျယ်သွားမှန်းမသိတော့

အခန်း(၃၃)

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ နုလုံးခုန်သံတွေက အဆမတန်
 မြန်ဆန်နေသည်။ မိုးလင်းကာစထဲက ကျောင်းပေါက်ဝ
 ထဲနေ နုဝါကိုမျှော်ရတာလဲ လည်ပင်းကညောင်ရေအိုးဖြစ်
 တော့မည်။ နုဝါကလဲ ဒီနေ့မှာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို တမင်
 ညှင်းကာနောက်ကျနေလေသည်။ နုဝါသူငယ်ချင်းနှစ်
 သောက်ပင်ရောက်နေကြပြီ။ နုဝါကိုအခုထိမတွေ့ရ။ အစ
 ထဲတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ကာပိုင်သည်ထင်ခဲ့သော်
 လဲ အခုအချိန်ထိ နုဝါရောက်မလောတော့ တဖြေးဖြေးနှင့်
 စိတ်ဓါတ်က ကျချင်လာသည်။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လဲ
 နန်းက လူကြီးမင်းနဲ့သာ တိုးတိုးနေသဖြင့် စိတ်ကိုဆွဲဆန်
 ဘာပင် သူမကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေမိသည်။
 ကျောင်းအဝမှာ ရိပ်ကနဲ သူမကားကိုတွေ့သည်
 နှင့် ရင်ခုန်သံတွေက ပြန်လည်မြန်ဆန်လာပြန်သည်။ သူမ

ကားလေးရပ်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့်အချိန်မှာ တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်တစ်ခုလုံးက ရှိလာကိုစတာအမြင် ပျောက် ပြုတ်ကျခံလိုက်ရသလို ငြိမ်ကနဲ အေးသွားရသည်။ အနိဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ချစ်သူလေးကို ကြည့်ကာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ခြေလှမ်းတွေက ချစ်သူလေးဆီသို့ အလိုအလျှောက်ရွေ့လျားသွားမိသည်။

“လှလိုက်တာ အချစ်ရယ်..။”

နုဝါလက်ဖျားလေးများကို ဖွဖလေးကိုင်ရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဆိုလိုက်သည်။ နုဝါက ရှက်စနိုးနှင့် ပါးလေးနီရဲကာ မျက်လွှာလေးချထားပုံမှာလဲ ကြည့်မပချင်စရာ။

“သူများတွေကြည့်နေတယ် လွတ်ဦး။”

နုဝါက မျက်လုံးလေးကိုတစ်ချက်ဝင့်ရင်း ဆေးဘယ်ညာကို ကြည့်ကာ ရှက်ရှက်နှင့် လက်ကိုရုန်းလိုက်မိသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က မလွတ်သည့်အပြင် နုဝါလက်ချောင်းလေးများထဲကို သူ့လက်ချောင်းလေးများထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း..

“ဘာဖြစ်လဲ နောက်လဲသိမှာပဲ။ သိပါစေပေါ့။ အခုချစ်သူဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဘုရားအရင် သွားမယ်။ ပြီးရင် နုဝါသွားချင်တဲ့ နေရာတွေ သွားမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

အခုကျတော့လဲ ယုန်ဖြူမလေးလို ခေါင်းလေးငြိ

ကာ နာခံသော သူမကိုအသည်းယားလာကာ သူမလက်ကလေးကို တစ်ချက်ဖြစ်ညစ်လိုက်သည်။

“အား..။”

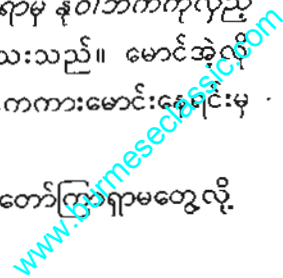
“ဆောရီး ချစ်လို့။ နုဝါကားထားခဲ့ မောင့်ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်။ လာ။”

မောင်က နုဝါလက်လေးကိုဆွဲရင်း ရှေ့ကာဦးဆောင်ကာ မောင်ကားရပ်ထားရာသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ နုဝါကားနားရပ်တော့ တံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း နုဝါကိုတက်စေသည်။ နုဝါကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ဒါရိုက်ဘာဘက်ကိုပြေးလာလေသည်။ မောင်ပုံစံလေးကို ကြည့်ရင်း နုဝါရင်ထဲအချစ်တွေက ပိုမိုကြီးထွားလာမိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို မောင့်ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

“ချစ်..ချစ်သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ဦးလေ။ တော်ကြာမတွေ့လို့ ရှာနေကြဦးမယ်။”

မောင်က ကားမောင်းနေရာမှ နုဝါဘက်ကိုလှည့်ကာ မမေ့မလျော့သတိပေးနေသေးသည်။ မောင်အဲ့လိုပြောတော့ နုဝါပြုံးမိသည်။ မောင်ကကားမောင်းနေရင်းမှ နုဝါ ပြုံးနေတာကို တွေ့တော့..

“ဘာပြုံးတာလဲ ချစ်ရ။ တော်ကြာရှာမတွေ့လို့

စိတ်ပူမှာစိုးလို့အကောင်းနဲ့ သတိပေးတာကို။”

“မဟုတ်ဘူး နုဝါကမနက်ထဲက ပြောခဲ့ပြီးပြီ။”

“အော်..သူတို့လဲ သိသွားကြပြီပေါ့..။”

နုဝါခေါင်းငြိမ်းပြလိုက်သည်။ နုဝါဖုန်းဆက် ပြော
တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်လေးကို အံ့ဩနေ
ကြတာ။ ဒီလိုမြန်ဆန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပုံမရ။ နုဝါ ကိုယ်
တိုင်လဲ မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်တာ အနုပညာအိပ်မက်တစ်
ခုလိုပင်။

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေးက အစထဲက ကြိုတင်
ပြင်ဆင်လာတာကို ဒါနဲ့များ အိုက်တင်ခံနေသေး
တယ်။”

“အောင်မာ...ရှင်နော်။”

နုဝါ ရှက်ရှက်နှင့်ထအော်လိုက်သည်။ မောင်က
နုဝါစကားကိုကြားတော့ မျက်ခုံးကို ရှုံရင်း...

“ဘာရှင်နော်လဲ မောင်နော်လို့ ပြန်ပြော။”

“အာ...။”

နုဝါရင်ထဲမှာသာ မောင်လို့တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်
ခေါ်နေခဲ့သော်လဲ သူ့ရှေ့မှာတော့ အဲလိုမခေါ်ရဲပေ။ နုဝါ
မျက်နှာလေးက ပန်းသီးလေးလို နီရဲလာသည်။

“မအာနဲ့ခေါ်..ကြားချင်တယ်။ ဘာလဲမခေါ်ချင်
ဘူးလား။ အဲလိုလား။”

ချက်ခြင်းဆိုသလို မောင်မျက်နှာချောချောလေးက
ဧပုတ်သွားတော့ နုဝါရင်ထဲဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ နုဝါ
ဘာစကားမှမပြောတော့ မောင်က ကားမောင်းနေရာမှ
လှည့်ကြည့်လာသည်။ မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းငုံ့ထား
သော နုဝါကို တွေ့တော့..။

“ချစ်ကလဲ မောင်ကကြားချင်လို့ ဟာကို။ ခေါ်ပါ
ကွာနော်။”

“ချစ်တယ်ဆိုပြီး ဘာလို့အနိုင်ယူလဲ။”

နုဝါမျက်နှာလေးက ရွာချတော့မည့်မိုးလို ညိုမှိုင်း
ကာ အသံခပ်အက်အက်လေးနှင့်ပြောတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်
အံ့ဩသလို လှည့်ကြည့်ရင်...

“အနိုင်မယူပါဘူး ချစ်ရယ်။ ကြားချင်တာပါ။
ပြောနော်။”

“မောင်..နုဝါကိုတကယ်ချစ်လားဟင်။”

နုဝါမောင်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်မေးလိုက်သည်။
နုဝါစကားသံကိုကြားတော့ ပြုံးနေတဲ့မောင်မျက်နှာက
ချက်ခြင်းဆိုသလို တည်သွားသည်။ နုဝါရင်ထဲလဲ တစ်မျိုး
လေး ဝမ်းနည်းသလိုလိုလေး ခံစားသွားရသည်။ ဘယ် လို့
ကြောင့်များ မောင်မျက်နှာပျက်သွားရတာလဲ။ နုဝါရင်ထဲ
လိုက်ကနဲနေအောင် ငိုချင်လာမိသည်။ အရှင်ကဆို
မာကျောလွန်းတဲ့ နုဝါစိတ်တွေက အချစ်နဲ့ပူလာသတ်တော့

အရမ်းကို ထိရှလွယ်နေသည်။ မောင်မျက်နှာက အပြုံးတစ်ချက်လွင့်သွားရင်ပင် လူကငိုချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်လာမိသည်။

မောင်က ကားမောင်နေရာမှ နုဝါကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မောင်ပြောမယ် သေချာနားယောင်။ မောင်ချစ်ကို ချစ်လို့သာ ချစ်ဆီကအဖြေကို မရမကတောင်းခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆို မောင်ကိုတကယ် ချစ်ရဲ့လားလို့ ဘယ်တော့မှမမေးနဲ့။ အဲလိုမေးတာ မောင်အချစ်ကို စော်ကားတာပဲ။”

မောင်က မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် ပြောလေသည်။ ဒါပေမဲ့မောင်ရဲ့ စကားသံတွေက နုဝါစိတ်ကိုသာ ယာစေသည်။ နုဝါကားမောင်းနေသော မောင်ပခုံးလေးပေါ်တွင် ခေါင်းလေးမှီကာ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ ဒီလောက်ဆိုရင် နုဝါအတွက် ပြည့်စုံပါပြီ။ အရင်ကဆို ချစ်စကားတွေကြားရမှာ သေမလောက်ကြောက်ခဲ့တဲ့ နုဝါက အခုတော့ ချစ်သူဆီက ချစ်စကားတွေကို တစ်ချိန်လုံး ကြားချင်နေမိသည်။ ချစ်သူကလဲ အဲလိုမေးတာ သူ့အချစ်ကို စော်ကားသည်ဆိုသဖြင့် နုဝါနောက်မမေးရန်တစ်ခါထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါဟာ နုဝါဝဋ်လည်တာလားလို့ စဉ်းစားမိချိန်မှာတော့ နုဝါမျက်ဝန်းများကို ပိတ်ချလိုက်

နိုင်လေသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာလဲ ဝေယံကိုစကားတွေနှင့် ဝေယံကိုအရိပ်တွေက နုဝါကိုခြောက်လှန့်နေလေသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ရောက်တာပြင်ကြာပြီ။ အဲလိုမောင်နဲ့အတူရှိပြီး တခြားလူဆီစိတ်ရောက်နေတာတော့ မောင်မကြိုက်ဘူး။”

နုဝါလဲအတွေးလွန်သွားသဖြင့် ရောက်နေတာ ဆောင်လုံးဝမသိလိုက် မောင်က ပခုံးကိုပုတ်ကာသတိပေးနှုတ်သတိထားမိသွားသည်။ နုဝါက ပြုံးပြကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မျက်နှာက စူပုတ်တင်းမာကာ နုဝါကို စောင့်ဘဲရှေ့ကနေ ထွက်သွားလေသည်။ နုဝါလဲ ကားတံခါးကို အမြန်ပိတ်ရင်း မောင်နောက်ကို အမှီလိုက်ခဲ့သည်။ မောင်က ဘုရားပေါ်ရောက်တော့လဲ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ မျက်နှာကြီးကလဲ စူပုတ်နေတော့ နုဝါလဲ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဘုရားကို ဘယ်နှစ်ပတ်မှန်းမသိပတ်နေမိသည်။ သူမကလဲ ဘေးကနေ ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်ရှာလေသည်။ လိုက်တာတောင်မှ ဘေးကနေကပ်လိုက်တာမဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်လှမ်းလောက်ခွာကာ ခပ်ရို့ရို့လေးလိုက်လာလေသည်။ မျက်နှာလေးချကာ ခပ်အေးအေးလိုက်လာသော သူမရဲ့စုံမှာ ရည်းစားဦးမှာအမှတ်တရ ဘုရားလာတာနှင့်မတူဘဲ။ ရည်း

စားနဲ့ပြတ်လို့ဘုရားတွင်ယတြာလာချေသည့်သူနှင့်သာမိတ်
နေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ဘယ်ကကောင်
တွေမှန်းမသိသော ကောင်လေးတစ်အုပ်ကလဲ နုဝါ ကို
တစ်ယောက်ထဲလာတယ်ထင်ကာ နောက်ကလိုက်နေ
သည်။ အချင်းချင်းလဲတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လက်ထိ
ရင်း နုဝါအလှကိုခံစားနေကြသေးသည်။ ဒါကို မြင်တော့
ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ထဲဒေါသတွေက ထောင်းကနဲ ထွက်လာ
ကာ နောက်မှ ခပ်လေးလေးလျှောက်နေသော သူမလက်ထိ
ဆောင့်ဆွဲကာ ဘေးနားခေါ်ထားလိုက်သည်။

“အား...ဖြေးဖြေးလုပ်ပါ...နာတယ်။”

နုဝါအသံလေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ခပ်တင်းတင်းလေးကိုင်ထားသော
လက်ကိုအနည်းငယ်လျှော့ပေးရင်း

“နုဝါက ဘာနေ့သမီးလဲ။”

“ဗုဒ္ဓဟူး။”

“လာ...ဒါဆို။”

နုဝါထောင့်တွင် ဘုရားထိုင်ရှိခိုးလိုက်သည်။
နောက်ကကောင်လေးတွေကလဲ ပိုင်ရှင်ရှိမှန်းသိသွားသ
ဖြင့်ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ မသိမသာကျန်ခဲ့ကြလေသည်။
ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ဟိုကောင်တွေအုပ်စုကို မတွေ့ရတော့

ဖြင့် အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာသွားကာ နုဝါကိုလှမ်းကြည့်
သည်။ မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး ပါစပ်
ပေးလုပ်ကာ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို ရွတ်ဖတ်နေသော
နုဝါကကောင်မလေးက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာကို
သွားမိတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မိမိနှင့်ကျေနပ်ကြည်နူးသာ
သွားမိသည်။

နုဝါမျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နုဝါကိုတစ်မိ
မိခိုက်ကြည့်နေသာ မောင့်ကိုတွေ့ရလေသည်။ စောနက
သူကို အတင်းဆောင့်ဆွဲထားသဖြင့် အမြင်ကပ်ကာ မျက်
အောင်းလှမ်းထိုးမိလေသည်။ နုဝါမျက်စောင်းကို မြင်တော့
အောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကိုရယ်လေသည်။

• “အေးနော်...မျက်စောင်းလာထိုးပြီး အသည်းလာ
ယားအောင်မလုပ်နဲ့...သဘောပေါက်။”

မောင်ကအကြောက်ကြီးနှင့် ပြောသဖြင့် နုဝါ နှုတ်
မီးလေးကို ဖိကိုက်လိုက်သည်။ မောင့်ကိုသိပ်ကျေနပ်
အာမဟုတ်။ အလကားနေ အူတိုက ဒေါသထွက်ကာ
နုဝါကိုလဲ စုစောင့်နေသဖြင့် သိပ်ကြည့်မရချင်။ ဒီလိုပုံ
အတိုင်းဆို နုဝါကပဲ မောင့်ကိုလျှော့ပေးရမဲ့ပုံ။ မောင့်ပုံစံ
က မာနကတော့ ခပ်ကြီးကြီး။ နုဝါ သက်ပြင်းကိုချရင်း
ရှေ့ဆက်ရမဲ့ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ချစ်
လွန်းလို့သာ နုဝါမာနကိုရိုက်ချိုးထားခဲ့တာပါ။

“မျက်နှာကြီးကလဲ ဘာလို့မသာမယာဖြစ်နေရတာလဲကွာ...မောင်က ကြာသပတေး::သား။ လာ ဒီထောင့်မှာရှိခိုးမယ်။”

နုဝါဘာမှာပြောမနေဘဲ မောင်ပြောသမျှသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဘုရားကပြန်တော့ နုဝါတို့ ကန်တော်ကြီးကို သွားခဲ့ကြသည်။

“ချစ်သိလား...ကန်တော်ကြီးဆိုတာ ချစ်သူတိုင်း ချစ်သူဖြစ်ရင် ချစ်သူဖြစ်ကြောင်းလာရောက်အသင်းဝင်ပြီး မှတ်ပုံတင်ရတဲ့နေရာ။”

“အပို။”

“အော်...တကယ်ပါဆို။ လာဆင်းလမ်းလျှောက်မယ်။”

မောင်က ကားလေးကို သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်ကာ တံတားလေးအတိုင်းလမ်းလျှောက်လာကြလေသည်။ အေးချမ်းသော လေအေးနှင့်အတူ ကန်ရေပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း နုဝါစိတ်တွေပြန်လည် လန်းဆန်းလာသည်။ မောင်ပြောသလိုပဲ ဒီနေရာ ချစ်သူတွေလာရောက်သတင်းပို့သင့်တဲ့နေရာတော့ အမှန်ပင်။ ကန်ရေပြင်ကြီး၏ အလှအပနှင့် သာယာမှုက ချစ်သူတွေရဲ့ရင်ထဲကို ကူးစက်ကာ သာယာချမ်းမြေ့မှုကိုတော့ အပြည့်ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

“မောင်လက်ကိုတွဲ။”

မောင်တို့များ တင်စီးပုံက သူက နုဝါလက်ကိုလာ တွဲတာမဟုတ်ဘဲ နုဝါကို သူ့လက်မောင်းကြီးထိုးပေးကာ ခေါ်ကာ အားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားရမည့်ပုံစံမျိုး။ လက်ညှိုးဆွဲလို့ လက်ဝါးချင်းရောယှက်တွဲထားချင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ။

ခေါ်ကာ သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုခိုင်းကာ သူက ကျော့ကျော့ထားနှင့် နုဝါကခိုကပ်တွဲနေသည့်ပုံစံမျိုးလေ။

နုဝါသူ့လက်မောင်းကို လှမ်းတွဲလိုက်တော့ မောင်ခြင်းကြီး မျက်နှာကြီးက ဝင်းပရွန်းလဲကာ လပြည့်ညိုဝင်းထိန်တောက်ပနေသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာစိတ်ကိုယ်လဲစိတ်ချမ်းသာတာ ချစ်တဲ့လူတိုင်းရဲ့ သီအိုရီပုံစံတော့ မသိပါ။ မောင်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါ်လဲ ချမ်းမြေ့ရပါသည်။

နုဝါကတော့ မောင်လက်မောင်းလေးကို ဖက်တွဲထားရင်း စကားတွေကို ရေပက်မဝင်ပြောနေတော့လဲ မောင်က ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့်နားထောင်ပေးပြန်သည်။ အပူရဲ့လက်တွဲဖော်ဆိုတာ ဒါများလားလို့လဲ နုဝါစဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူ့လက်ကိုတွဲထားရင်းနဲ့ပဲ နုဝါအလိုလို ချစ်ရင်လှလာသည်။ စိတ်ချမ်းသာလာသည်။ ဒါတွေက ချစ်ရဲ့ ခွန်အားတွေများလား။ နုဝါငြိမ်နေတော့ မောင်က ခေါ်ကာ ငဲ့ကြည့်ကာ နုဝါခေါင်းလေးကို မောင်ရင်ခွင်ထဲ

ဆွဲသွင်းရင်း အသာအယာဖက်ထားသည်။ အတိုင်းမသိ
တဲ့ သာယာပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ နဝါလဲ မောင့်ရင်ခွင်
ထဲတိုးဝင်မိသည်။

အချိန်တွေက အကုန်မြန်လိုက်တာ။ ခဏလေးနဲ့
ညနေစောင်းသွားခဲ့သည်။ ညနေကျတော့ ကျောင်းကိုပြန်
ကာ ကားလေးကိုယူရင်း ချစ်သူနှစ်ဦးက နှုတ်ဆက်လမ်း
ခွဲခဲ့ရပြန်သည်။ နေမင်းကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို နေရောင်
ဖျော့ဖျော့လေးနှင့် လွမ်းခြုံကာ အချစ်ရဲ့ သတ္တိလေးများကို
မွေးဖွားပေးနေပြန်သည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ အရင်လို
မဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားလေးက ပူနွေးကာ ရှိန်းမြနေထေ
သည်။

အခန်း(၃၄)

တစ်ခါတစ်လေဆို အချိန်တွေကအရမ်းကို နှောင့်
နှေးနေသည့်လိုထင်ရသော်လဲ ချစ်သူဘေးနားတွင်ရှိသော
အခါမျိုးတွင် အချိန်တွေကခဏလေးနှင့် ကုန်လွန်သွား
တတ်ပါသည်။ ချစ်သူမျက်နှာကို တမေ့တမြောငေး
ကြည့်နေရင်းကပင် အချိန်တွေဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်
မသိလိုက်။ တစ်နှစ်ဆိုသည့်အချိန်က မနေ့ကတစ်နေ့ကလို
ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးလတ်ဆတ်နေဆဲပင်။

မောင်နှင့်ချစ်သူသက်တမ်းတစ်နှစ်အတွင်းတွင်
ပျော်ရွှင်စရာတွေကော ရင်နာစရာတွေနှင့် နဝါနှလုံးသား
လေးက ပြုံးတစ်ခါ ငိုတစ်လှည့်နှင့် မောင့်အသက်သွင်းထား
တဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပမာပင်။ တစ်ခါတစ်လေတွင်
မောင်သည် သူမတူအောင်ချစ်တတ်သော်လဲ အချိန်တော်
တော်များများတွင်တော့ ဥပက္ခာပြုကာ 'နဝါ'ကိုမေ့လျော့

နေတတ်တာများသည်။

မောင်က စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ချိန်များတွင် နန်းဘေးနားတွင်တစ်ချိန်လုံးရှိနေသော်လည်း မောင်အလိုမတူသည့် အခါမျိုးတွင် နန်းဘေးနားက အချိန်အကြာကြီးပျောက်ကွယ်နေတက်ပြန်သည်။ အဲလိုအချိန်မျိုးတွင် နန်းဖုန်းဆက်လည်းမကိုင်ပဲ နန်းကို မောင်ဘဝထဲကဆွဲထုတ်လွှတ်ပစ်ထားတတ်သည်။ အဲအတွက် အကြောင်းချက်က တစ်ခုထဲပင် မောင်စိတ်ရှုပ်နေလို့ မဆက်သွယ်မိတာပါဆို တာပင်။ ဒီထက်ပိုသည့် ရှင်းလင်းမှုမျိုးကိုတော့ နန်းဘယ် တုန်းကမှ မကြားရခဲ့ဖူးပေ။

နန်းမောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြီးအကျယ်စိတ်နာဖူးတာရှိသည်။ မောင်က နန်းနဲ့ပတ်သတ်ပြီးအရာအားလုံးကို မေ့လျော့နေတတ်မှန်း နန်းသိပါသည်။ အဲအတွက်လဲ နန်းသိပ်ပြီး မခံစားနေတော့ပါ။ နန်းမွေးနေ့ ဘယ်နေ့မှန်းမောင်မသိပါ။ နန်းဘာအရောင်ကြိုက်တတ်မှန်းလည်း မောင်မသိပါ။ နန်းဘာအစားအသောက်ကြိုက်တတ်မှန်းလည်း မောင်မသိပါ။ မောင်က နန်းနှင့်ပတ်သတ်လျှင် ဘာဆိုဘာမှ မောင်မသိပါ။ သိအောင်လည်း မောင်တစ်ခါမှ မလေ့လာဘူးပါ။ အဲလိုလေ့လာဖို့လဲ လိုတယ်လို့ မောင်ထင်ပုံမရပါ။

နန်းကတော့ မောင်နှင့်ပတ်သတ်လျှင် မောင်သုံး

တတ်တဲ့ရေမွှေးကစပြီး မောင်စီးတဲ့ဖိနပ်နံပါတ်အဆုံးမောင်နှင့်ပတ်သတ်လျှင် အစစအရာရာ အသေးစိတ်လေး ကအစမှတ်မိနေတတ်သည်။ မောင်ကတော့ နန်းတို့ချစ်သူသက်တမ်းတစ်နှစ်ပြည့်တာကိုပင် မမှတ်မိ။ အဲလိုတွေဖြစ်မှာစိုး၍ လွန်ခဲ့သောတစ်လလောက်ထဲက မောင်ကို နန်းသတိပေးခဲ့ပါသည်။

“မောင်ရေ ရှေ့လဆီနန်းတို့ ချစ်သူသက်တမ်းတစ်နှစ်ပြည့်ပြီနော်။ မောင်နဲ့အတူ နန်းကုသိုလ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ဟင်...မောင်။”

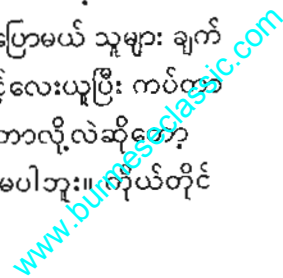
မောင်က စဉ်းစားသလိုခဏတော့ငြိမ်နေသည်။

ပြီးမှ...

“မသိဘူးလေ။ နန်းက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။”

“အင်းနေ့ကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်မယ်။ ပြီးရင် မောင်နဲ့အတူဘုရားသွားမယ်။ ငါ့သက်စေ့ ငှက်သက်စေ့လွှတ်မယ်လေ။”

“အင်း...ဆွမ်းကပ်တယ်ဆိုတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်တစ်ခုပြောမယ် သူများ ချက်ပြီးသား ဆွမ်းကိုအဆင်သင့်လေးယူပြီး ကပ်တာတော့ မောင်မကြိုက်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါကကိုယ်ရဲ့ လုပ်အားဒါနမပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်

တကယ်ကို ပင်ပန်းခံပြီး ချက်တော့ သဒ္ဓါစိတ်ထဲ ပိုထက်တယ်လေ။ အဲ့တော့ ပိုပြီး ကုသိုလ်ရတယ်လို့ မောင်ထင်တယ်။ တကယ်လို့ ချစ် ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ကတော့ ချစ် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီးကပ်စေချင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲချစ် မောင်ပြောတာကို လက်ခံလား။”

မောင်စကားကြောင့် နုဝါနည်းနည်းတော့တွေ့သွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့်အပြင် ထမင်းထဲက ရောဂါသည်လေးဖြစ်သော နုဝါကို ဘယ်သူ့ထက်မှ ဘာမှမခိုင်းကြသဖြင့် နုဝါထမင်းဟင်းချက်သည်အထက်ကို မလုပ်တတ်ပေ။ ချက်ဆိုရင်လဲ ကြိုးစားပြီးချက်လို့ ရမလဲ အခုဟာက ဘုန်းဘုန်းကိုဆွမ်းကပ်ရမှာ ဖြစ်သဖြင့် မကောင်းမှာလဲ နုဝါစိုးသည်။

“ဟို...နုဝါတစ်ခါမှ မချက်ဖူးဘူး။ ပြီးရင် ဘုန်းဘုန်းကို ဆွမ်းကပ်မှာဆိုတော့ နုဝါမကောင်းကြောက်တယ်။”

နုဝါ စကားကိုကြားတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က စားနားလည်သလို ပြုံးကာ နုဝါခေါင်းလေးကို လက်နှင့် ချစ်စနိုး အုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“မောင်နားလည်ပါတယ် ချစ်ရယ်။ ဒါဆိုဒီလို လုပ်လေ။ အဲ့ထဲက ဟင်းတစ်မျိုးတော့ ချစ်

ကိုယ်တိုင်ချက် ကျန်တာကိုတော့ ကြီးမေချက်ပလေ့စေပေါ့။ ဟုတ်လား။”

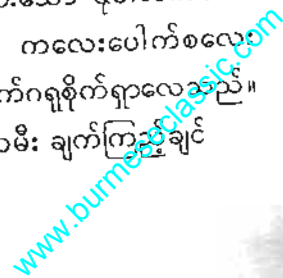
မောင်က အဲလိုအလိုက်သိနားလည်ပေးတော့ နုဝါရင်ထဲအတိုင်းမသိ ကျေနပ်မိသည်။ မောင်ပန်းဆူးပေါ်မှာ ပါးအပ်ရင်း ခေါင်းကိုလဲ ငြိမ်ပြလိုက်သည်။ မောင်ကတော့ ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ နုဝါကို သာယာစွာ ပွေဖက်ထားလေသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးက နုဝါအတွက်တော့ ပျော်ရွှင်စရာအတိပင်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်၍ အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် အရင်ဆုံးပြေးလုပ်မိတာ မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး လက်တွေ့ချက်ပြုတ်ကာ လေ့လာသင်ယူမိလေသည်။ မီးဖိုချောင် ထဲအလုပ်ရှုပ်နေသော ကြီးမေခါးကို နောက်ကနေသိုင်းဖက်ရင်း...

“ကြီးမေ...ဘာတွေချက်နေလဲ။”
“အော်...သမီးလေး...ဘာစားချင်လဲ..ကြီးမေဘာချက်ပေးရမလဲ။”

ကြီးမေက သိုင်းဖက်ထားသော နုဝါလက်လေးများကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကလေးပေါက်စလေ့လာတစ်ယောက်လို နုဝါကို အလိုလိုက်ဂရုစိုက်ရှာလေသည်။

“ဟင့်အင်...ကြီးမေ...သမီး ချက်ကြည့်ချင်တယ်။”

“အော်...သမီးက ဘာစားချင်လို့လဲ ကြီးမေ ချစ်ပေးပါ့မယ် သမီးရယ်။”

“ဟုတ်ဘူး ကြီးမေရယ်...ဟိုလေ...သမီးကိုယ်တိုင် ချက်ကြည့်ချင်တာ..။”

ကြီးမေက နုဝါစကားတွေကြောင့် အံ့ဩလာကာ နုဝါလက်တွေကို ဖက်ကာ နုဝါကိုသေချာစိုက်ကြည့်လေသည်။ ကြီးမေ အဲလိုကြည့်တော့ နုဝါရှက်လာသည်။ ကိုယ်ကိုယ်လဲ မလုံမလဲ ခံစားလာမိသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး မောင့်ကို ချစ်တော့လဲ မောင့်စိတ်တိုင်းကျ အားလုံးကိုလှမ်းပေးချင်သည်။

“ကြီးမေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ သမီးကောင်လေးကို ချက်ကျွေးချင်လို့လား။”

နုဝါရှက်ရှက်နှင့်ပဲ ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။ ငယ်ရာကနေ ကြီးလာသော ကြီးမေကလဲ မူပျက်နေသော နုဝါပုံစံကိုကြည့်ကာ ရည်းစားရနေမှန်းအစထဲက ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ နုဝါ ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောခဲ့ပေ။ ယောက်ျားသနာ ကိစ္စတွင်ရှင်းသော နုဝါအကြောင်းကိုသိပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ဒါက နုဝါ ရူးရှူးမူးမူး ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူဆိုတာကိုလဲ ပြောစရာမလိုအောင် သိရှိပြီးသားပင်။

“အော်...သမီးရယ်...ဒါများ ကြီးမေချက်ပေးလိုက်

မယ်လေ။ ဟိုရောက်တော့ သမီးက သမီးချက်တယ်လို့ ပြောပြီး ကောင်လေးကို ကျွေးလိုက်ပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး ကြီးမေရဲ့။ မောင့်...အဲ...သူ့ကို ကျွေးဖို့မဟုတ်ဘူး...။”

တစ်နေ့ကို အကြိမ်တစ်သိန်းလောက်ခေါ်နေသဖြင့် မောင်ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းက နှုတ်ကျိုးနေသည်။ ကြီးမေရှေ့မှာတော့ မောင်လို့ နှုတ်ကထွက်ပြီးမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အင်းအဲလုပ်ကာ ရောချလိုက်ရသည်။ ကြီးမေက ချက်ခြင်းရိပ်မိသွားသော်လဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ...

“ဒါဆို သမီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။”

“ဟို...သမီးတို့ ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်အဲဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်းကပ်ချင်လို့။ အဲဒါမောင်... မှားလို့ သူကသမီးကိုယ်တိုင် ဆွမ်းတစ်ခွက်ချက်ပြီး ကပ်စေချင်တယ်လေ။ ကိုယ်တိုင် ချက်တော့ သဒ္ဓါပိုပေါက်ပြီး ကုသိုလ်ပိုရတယ်တဲ့။”

ကြီးမေက ကလေးငယ်လေးလို ပြောသမုတုကို လုပ်ချင်နေသော တူမငယ်လေးကို စာနာနားလည်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲတော့ ကြီးမေက သမီးလေး

မျက်နှာမငယ်ရအောင် အစွမ်းကုန်သင်ပေး
မှာပေါ့။ စိတ်ချ အတော်ဆုံးစာဖိုမှူးတောင်
ကြီးမေသမီးလေးကို မမိုစေရဘူး။”

ဒီလိုနှင့် အဲနေ့ကစကာ ကြီးမေက နုဝါကို သေချာ
သင်ပေးသည်။ နုဝါကလဲ သေချာလိုက်မှတ်ကာ ကိုယ်တိုင်
ချက်ကြည့်သည်။ တစ်လအတွင်းတွင် နုဝါ ဟင်းတော်တော်
များများကို ကာရန်ဝါကျ ညီစွာနှင့်ချက်တတ်လာခဲ့သည်။
နုဝါချက်ပြီးသမျှ ဟင်းများကိုလဲ မောင့်ထံအမြဲယူသွား ကာ
အကဲခတ်ခိုင်းသည်။

“အင်း...မဆိုးဘူး...နုဝါ တော်တော်တော်လာပြီ
ဒီအတိုင်းဆို မဆိုးဘူးပဲ။ မောင်တော့ အိမ်ထောင်
ကျပြီးရင် ဇိမ်ကျပြီပဲ။”

“မောင်နော်...”

နုဝါက ရှက်ရှက်နှင့် မောင့်ဗိုက်ခေါက်လေးကို ဆွဲ
လိမ်လိုက်သော်လဲ အမှန်က မောင့်စကားတွေကြောင့် နုဝါ
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဟ...ဘာကြောင့်ဗိုက်ခေါက်လာလိမ်နေရတာ လဲ။
မောင်က အကောင်းပြောတာ။ တစ်ချို့မိန်းမတွေ
ဆို မိန်းမဖြစ်ပြီး ယောက်ျားရတာတောင်
မချက်မပြတ်နဲ့ အပြင်မှာ ဝယ်စားခိုင်းလိုခိုင်း။
အိမ်ဖော်ချက်တဲ့ ထမင်းပဲစားရလို စားရနဲ့။

မောင်က အဲဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး။ မောင့်မိန်းမက
စေတနာပါပါလေးနဲ့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ခုးခပ်
ကျွေးတာ ကိုပဲစားချင်တာ။”

မောင်က ဒီလိုပြောတော့လဲ နုဝါပင်ပန်းခံပြီး သင်
ယူချက်ပြုတ်ရကျိုးနပ်ပါသည်။

“စိတ်ချ နုဝါက မောင့်ကို အမြဲချက်ပြုတ်ကျွေး
မှာ။”

“တော်တယ် ဆုချမယ်။”

နုဝါနဖူးလေးပေါ်သို့ မောင့်အနမ်းပန်းတစ်ဖွင့် ခြွေ
ချလိုက်သည်။ နုဝါကျေနပ်စွာပြုံးရင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ရှက်
ရွံ့စွာနှင့် ပုန်းကွယ်နေမိသည်။

“မောင်ကလဲ အခုဆိုဖေဖေအလုပ်တွေကို ဝင်ပြီး
လှေလာနေပြီ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မောင်အလုပ်
ခွင့်တန်း ဝင်တော့မယ်။ အလုပ်လုပ်မယ် ငွေရှာ
မယ်။ ပြီးရင် ချစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်လေး
တစ်ခုကို တည်ထောင်မယ်။”

မောင့်စကားတွေကြောင့် နုဝါအတိုင်းမသိပျော်ရွှင်
ကျေနပ်ရပါသည်။ မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာနေရင်း မောင့်အနာ
ဂတ်အစီအစဉ်များကို နားယောင်ရတာလောက် သာယာ
နာပျော်ဖွယ်ကောင်းတာ လောကမှာမရှိတော့ပါ။

“မောင် ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတော့ ပုံမှန်ထက်ဦးနော်။”

တော်ကြာ ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်လို့ စာမေးပွဲ မဖြေရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ကလဲ တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တာ။”

မောင်က အခုဆိုအလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားသည်။ နုဝါနှင့်တောင် တစ်လတစ်ကြိမ်ကို မနည်းတွေ့ရတတ် သည်။ ဖုန်းဆက်လျှင်လဲ အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကာ ငါး မိနစ်ထက် ပိုမပြောဖြစ်။ ညဘက်မှသာ နာရီဝက်လောက် လေး ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ရက်တွေဆို နာရီဝက်တွင် မပြည့်သေး မောင်က ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား တတ်သည်။

ကျောင်းဆိုလဲ Practical ရှိတဲ့ရက်တွေက လွဲရင် သိပ်မတက်ဖြစ်ပေ။ ကျောင်းရောက်ရင်လဲ ခဏသာနေပြီး သည်နှင့် ပြန်သွားတက်သည်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျောင်းခေါ် ချိန်မပြည့်မှာ နုဝါစိုးရိမ်နေမိသည်။

“စိတ်ချပါ ကျောင်းခေါ်ချိန်တော့ ပြည့်ပါတယ်”

“မောင်...မနက်ဖြန်ကရင် နုဝါတို့ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်ပြီနော်။ အဲ့ဒါဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ် ပြီးရင် ဘုရားသွားမယ်။ လျှောက်လည်မယ်။

မောင်အလုပ်တွေ ဖျက်ထားနော်...အဲ့နေ့တော့။”

မောင်မျက်နှာက ချက်ခြင်းဆိုသလို ပျက်သွားကာ

“ဆောရီး ချစ်ရယ်။ မောင် မနက်ဖြန်ချစ်သူသက်

တမ်းတစ်နှစ်ပြည့်တာ မေ့သွားတယ်။ မနက်ဖြန် မောင်က ဖေဖေအသစ်ဆောက်တဲ့ Shopping mall အတွက် ရှယ်ယာပါတနာအသစ်တွေ ခေါ်ထားတယ်။ အဲ့အစည်းအဝေးပွဲရှိတယ်။ ပြီးရင် မောင်အခုယူထားတဲ့ Project meeting လဲရှိ တယ်။”

“မရဘူးမောင်ရာ...အဲ့လိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ တစ်လ လောက်အလိုထဲက မောင့်ကို နုဝါပြောနေတာ ပဲ။”

“ဆောရီးပါကွာ..ချစ်သိတဲ့အတိုင်း အခုတလော မောင်လဲဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်လဲဆိုတာ။

သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေတော့မေ့မှာပေါ့။”

မောင်စကားကြောင့် နုဝါစိတ်ထဲထောင်းကနဲ သိသထွက်မိသည်။ မောင်ရင်ခွင်ထဲကနေ ကြိုးထရင်း...

“ဒါသိပ်အရေးမကြီးတာလားမောင်။”

နုဝါအသံတွေကဒေါသကြောင့်မာဆတ်နေ သည်။

“ချစ်.. မောင်မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတာတွေက အများကြီးပဲ။ မောင်ပြောမယ် တစ်နှစ်ပြည့်တယ် ဆိုတာ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ။ ၃၆၅ရက်ထဲက တစ်ရက်ပဲ။ အခု၃၆၅ရက်ကုန်ပြီး နောက်၃၆၅ရက် ရောက်ရင်လဲ နောက်တစ်နှစ်ပြည့်ဦးမှာပဲ။”

အဲ့အပေါ်လိုက်ပြီး ခံစားမနေစမ်းပါနဲ့။”

မောင့်စကားတွေကြောင့် နုဝါရင်ထဲဒေါသလေး တွေလျှံတက်လာကာ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ နုဝါကတော့ ဒီရက်လေးရောက်ဖို့ကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့တာ ။ ဒီကြားထဲ မောင့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင်လဲ ကြိုးစားသင် ယူနေခဲ့ရတာ။ မောင်ကတော့ နုဝါဘက်ကိုတစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ပေ။ သူ့ကိစ္စတွေကိုသာ ဦးစားပေးလွန်းပါ သည်။ နုဝါမျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်ပူများက ပါးပေါ်သို့ လိုမ့်ဆင်းကျရောက်လာသည်။

နုဝါထံမှ ဘာအသံမှမကြားတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ် နုဝါ ကို ငုံကြည့်မိသည်။ နုဝါက မျက်နှာလွဲကာ ငြိမ်နေသည်။ သေချာသူမမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်မိတော့မှ သူမလေးက ငိုနေရှာလေသည်။ တဖြေးဖြေးနှင့် ကိုယ်လေးပင်လှုပ်ကာ ရှိုက်ငိုနေလေသည်။

“ကဲပါ..ချစ်ရယ်။ မောင်က သဘာဝကျကျပြော ပြတာပါ။ အိုကေ ချစ်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ချင်တယ် မှတ် လား။ မောင် ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်။ ဒီလိုလုပ် ကွာ။”

မောင်က နုဝါပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စက်များကို တယု တယ သုတ်ပေးရင်း ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။

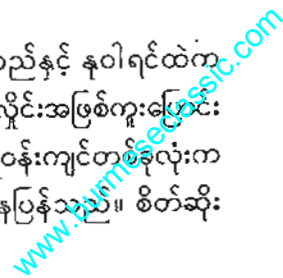
“မောင့် ရှယ်ယာပါတနာတွေနဲ့ ကိုးနာရီလောက် တွေဖို့လုပ်ထားတာဆိုတော့ ဆယ်နာရီလောက်ပြီး နိုင်တယ်။ အဲ့တော့ ချစ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပဲ စောင့်နေ။ မောင်ပြီးတာနဲ့ တန်းလာခဲ့မယ်။ ဟို ရောက်မှ နှစ်ယောက်အတူကွပ်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား။ ပြီးရင် ကျန်တဲ့အလုပ်အားလုံးကို မောင်ဖြတ်ခဲ့မယ်။ အဲ့နေ့ တစ်နေ့လုံးချစ်ဘေးနား မှာပဲ တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ နေမယ် ကျေနပ်ပြီလား။” နုဝါက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်တော့ အောင်ကသဘောကျသလို တစ်ချက်ပြုံးကာ နုဝါကိုလှမ်း အော်လိုက်လေသည်။

“မောင် မှီအောင်တော့လာနော်။”

နုဝါ မောင့်ကိုစိတ်မချွတ်ဖြင့် သေချာထပ်မှာလိုက် ဆေးသည်။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းက နုဝါတို့ ငယ်ငယ်လေး ထဲက ဆွမ်းကပ်ခဲ့သော ကျောင်းဖြစ်သဖြင့်လဲ နုဝါအတွက် တော့ တစ်ယောက်ထဲသွားလဲ အဆင်တော့ပြေပါသည်။

“လာမှာပေါ့ ချစ်ရ။”

မောင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် နုဝါရင်ထဲက အပူလှိုင်းတွေက ချက်ခြင်းကိုအအေးလှိုင်းအဖြစ်ကူးပြောင်း သွားလေသည်။ အခုကျတော့လဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက သာယာကာ နေချင့်စဖွယ်လေးဖြစ်နေပြန်သည်။ စိတ်ဆိုး

ပြေသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း မောင်ကသူ့အလုပ်ရှိကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။ နဝါလဲ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ကိုသာ တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်က သူမအားသော ရက်များတွင် နဝါအပြင်လျှောက်လည်နေတာကိုလဲမကြိုက်ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဈေးလျှောက်ပတ်တာကိုပင် မကြိုက်။

မောင့်အကြောင်းသိသော သူငယ်ချင်းတွေကလဲ နဝါကို အရင်ကလို ဘယ်သွားသွားသိပ်လာမခေါ်တော့ပေ။ ဒီကြားထဲ စိမ်းလဲ့ကလဲ ရည်းစားရသွားသဖြင့် ဘရဏီ တစ်ယောက်သာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေရှာသည်။

ဘရဏီကလဲ ရည်းစားသာတရားဝင်မကြေညာ သေးသော်လဲ သူမဘေးတွင်ရှိသော ဆရာဝန်ကိုကြီးကို တော့ မကြာခင်အဖြေပြန်ပေးတော့မည်ကို သူငယ်ချင်း အရင်းများဖြစ်သော စိမ်းလဲ့နှင့် နဝါက ဘရဏီမပြောဘဲနဲ့ကို အလိုလိုသိနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျောင်းမှာသာ တတွဲတွဲရှိကြသော်လဲ အရင်လိုအမြင်တွေတော့ သိပ်မသွားဖြစ်တော့ပေ။ စိမ်းလဲ့ကလဲ နာမည်ကြီးမင်းသား တစ်ဦး၏ တရားဝင်ချစ်သူအဖြစ်ဂျာနယ်တွေထဲတွင်ပါလာ ပြီးထဲက အရင်လိုသိပ်ပြီးလမ်းမသဲလားရဲတော့ပေ။

စိမ်းလဲ့ချစ်သူကလဲ ပွဲမှန်သမျှကို စိမ်းလဲ့လက်ကို တွဲပြီးတက်နေသဖြင့် မင်းသားရည်းစားအဖြစ်အခုထဲက

သူ့လဲသိပ်မအားရတော့ပေ။

အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် အရာအားလုံးကို ခြောင်းလဲလာသည်။ အရင်လိုမျိုးစိတ်တွေကလဲ တဖြေးဖြေးနှင့် ပျောက်ကွယ်လာကာ လူတွေကလဲ ရင်ကျက်လာသည်။ နဝါတို့သူငယ်ချင်းတွေက ရင်ကျက်ခြင်းနှင့် အတူ ချစ်တွေပါ တိုးပွားလာခဲ့သည်။

အခန်း(၃၄)

“ကဲ...သမီး...အချိန်က တော်တော်နောက်ကျနေပြီ။ ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်ပါဦး။ မဟုတ်ရင်လဲ ဆွမ်းကပ် လိုက်တော့ ဘုန်းဘုန်းတို့က အချိန်နဲ့ ဆွမ်းစားရတာလေ။ တော်ကြာ နောက်ကျလို့ ဆွမ်းဘုန်းမပေးလိုက်ရပဲနေဦးမယ်။”

ကပ္ပိယကြီးကလာသတိပေးတော့ နုဝါ မောင့်ထံ ထပ်ဆက်ကြည့်မိသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို နုဝါဆက်တာ အကြိမ်သုံးဆယ်ပင်မကတော့။ ဖုန်းကဝင်သော်လည်း လုံးဝ မကိုင်ပေ။ နုဝါနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆို သမီးပဲ ဆွမ်းကပ်လိုက်တော့မယ်အဘ။”

“အေးအေး။ သမီး။”

နုဝါတစ်ယောက်ထဲ ဘုန်းဘုန်းတို့ကို ဆွမ်းကပ် လိုက်သည်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတဲ့အချိန်ထိ

နုဝါ ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတွင် မောင့်ကိုမျှော်လင့်တကြီး ဆောင့်နေမိပါသည်။ နုဝါလဲနားလည်မှုရှိတဲ့မိန်းကလေးပါ။ မောင့်အလုပ်အစားသေးလို့သာ မလာတာ။ မောင်အလုပ် ပြီးသည်နှင့် နုဝါထံချက်ခြင်းထလာလိမ့်မည်လို့လဲ နုဝါ ထုံကြည်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ နုဝါဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက် သာတဲ့အချိန်ထိ မောင်ကပေါ်မလာပေ။

နုဝါရင်ထဲမှာ ငိုချင်စိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျံ့နှံ့နေသည်။ အခုအချိန် နုဝါအိမ်လဲမပြန်ချင်တာနှင့် မောင့်ကိုပြောထားတဲ့အတိုင်း ဘုရားသွားကာ မောင့်မွေးနံ့ ထောင့်နှင့် နုဝါမွေးနံ့ထောင့်တွင် ရေသက်စေ့နှင့် အမွှေး တိုင် ဖယောင်းတိုင်များကို ကပ်လှူပူဇော်ကာ မောင့်အတွက် ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။ ဘုရားအဆင်းမှာတော့ ငှက်က လေးများနှင့် ငါးလေးများကို လွှတ်ကာ နုဝါဟို့ချစ်ခရီး အတွက် ဆုတောင်းနေမိသေးသည်။

အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့နှင့်ကုန်လာသည်။ မောင် ဆီက ဆက်သွယ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ နုဝါမရရှိခဲ့။ ဖုန်းများ မမိတာလားလို့လဲစိုးရိမ်တကြီးထုတ်ကြည့်နေမိသေးသည်။ နုဝါရင်ထဲလေးလံလာကာ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်လဲမရှိ။ မောင်နှင့် သွားမည်လို့ရည်ရွယ်ထားသောနေရာများကိုတစ် ယောက်ထဲသွားကာ စိတ်ဖြေနေမိသည်။ ကန်တော်ကြီး ကိုရောက်တော့ နုဝါ မောင့်ကိုအရမ်းသတိရမိသည်။ မောင်

ထံသို့ ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲတွင်ဆူပွက
သဖြင့် နုဝါ မောင့်ဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်ကာ မောင့်
ထပ်ဆက်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အ
အနေက တော်တော်လေးကို ဆိုးပါသည်။ မောင်က
မကိုင်သည့်အပြင် ဖုန်းပါပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

နုဝါနုလုံးသားလေးကို တစ်စုံတစ်ဦးက ခပ်ကြ
ကြမ်းဖိညစ်လိုက်သလို ရင်ထဲစူးအောင့်နာကျင်သွား
သည်။ မလာနိုင်ရင်တော့ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဆ
သင့်သည်။ ဒါမှမဟုတ်တော့ short message လေးတ
ကြောင်းတော့ မောင်ပို့သင့်သည်လို့ နုဝါထင်သည်။ အ
တော့ ရက်ရက်စက်စက်ကို စက်ပိတ်ကာ နုဝါကို ဥပ
ပြုထားသည်။ နုဝါမျှော်နေမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်လော
အောင်ပဲ မောင့်အလုပ်တွေက များနေလား။ မောင်မအ
ရင်တော့ ရုံးကတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အက
အကြောင်းပြောခိုင်းလို့ရနေတာပဲ။ အခုတော့ မောင်လ
ပုံက နုဝါအပေါ်စော်ကားလွန်းသည်။

မောင့်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက နုဝါကိုအမြဲတန်းသေးန
သွားစေသည်။ နုဝါအတတ်နိုင်ဆုံးမောင့်ကိုနားလည်
ခဲ့ပါသည်။ နုဝါတို့နှစ်ယောက် အခုလောက်ခိုင်မြဲနေတာ
နုဝါနားလည်ပေးခဲ့လွန်းလို့ပင်။ မောင်ကတော့ ဆော
ဆိုတာထက် ဘယ်တော့မှမပိုခဲ့။ စိမ်းလဲ့ရည်းစားရတုန်းက

လဲ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အတွဲအားလုံးကို အမှတ်တရမှန်ကျွေး
လေသည်။ အဲ့တုန်းကလဲ ဘရဏီရဲ့ တရားဝင်ရည်စား
ဗဟုတ်သေးသည့် ဒေါက်တာမင်းနိုင်တောင် ရောက်အောင်
လာသည်။ မောင်ကတော့ မလာခဲ့။ အဲ့အတွက်လဲ ဖုန်းတစ်
ချက်မဆက်ခဲ့။ နုဝါကမနေနိုင်လို့ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့
မောင်ကတစ်ခွန်းထဲပြောသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး နုဝါရယ် မောင်မလာချင်လို့။
ဘာလုပ်မှာလဲ ကိုယ်နဲ့လဲမသိဘဲနဲ့ ကြောင်တောင်
ကြီး။ အဲ့ဒါကြောင့်မောင်မလာတော့တာ..”

ဖုန်းကိုင်ထားသော နုဝါလက်တွေက တုန်ရီလာ
သည်။ ဒါဆိုလဲ ဖုန်းတော့တစ်ချက်ဆက်သင့်တာပေါ့။ ဒီမှာ
လူစုံနေပြီ။ မောင့်ကိုပဲစောင့်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေရှေ့တွင် နုဝါအဲ့လိုမျိုးမပြောရဲ...

“အော်...ဟုတ်လား။ မောင်အစည်းအဝေးခန်း
ရောက်နေလို့လား။ အိုကေလေ မောင်။ ဒါဆို
နုဝါဖုန်း ချလိုက်တော့မယ်။”

သူငယ်ချင်းတွေကို အဆင်ပြေအောင်ပြောရင်း
နုဝါမျက်နှာပျက်နေမိသည်။ သူများတွေ အတွဲကိုယ်စီ
ကြားတွင်လဲ နုဝါအားငယ်ရှက်ရွံ့လာမိသည်။ သူငယ်ချင်း
တွေကတော့ နုဝါအနေခက်မှာစိုးလို့ ဟိုပြောဒီပြောပြောနေ
ကြသော်လဲ နုဝါရင်ထဲမှာတော့ အားငယ်နေမိသည်။ စိမ်းလဲ့

ရည်းစားကလဲ နာမည်ကြီးမင်းသားသာပြောသည် စိမ်းလှေကို တုန်နေအောင်ချစ်ရှာသည်။ စိမ်းလှေသောက်မည့် ငါ့ဖီလေးကအစ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျဖျော်ပေးလေသည်။ စိမ်းလှေမျက်နှာလေးကလဲ ချစ်သူ၏ ဂရုစိုက်ယုယမှုများကြားတွင် အစွမ်းကုန်ပြုံးချိုကာ လှပနေလွန်းသည်။ ဘရဏီရုံ ကိုကိုကတော့ အခုထိကြိုးစားဆဲဖြစ်လို့ အားလုံးထက်ပိုပြီး အကဲပိုနေလေသည်။

အစားပင်မစားနိုင်ပဲ ဘာများလိုမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ဘရဏီမျက်နှာလေးကိုသာ ပြတ်နိုးမဝကြည့်နေမိသည်။ ဘရဏီကတော့ ရှက်ရုံကျေနပ်ခြင်းတွေစွန်းနေသော မျက်ဝန်းလေးများက ချစ်စရာအထိပင်။ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ချမ်းသာနေသဖြင့် နုဝါလဲ စိတ်ချမ်းသာရသော်လဲ မောင့်အတွက်ကြောင့်တော့ နုဝါအငယ်မိတာအမှန်ပင်။ နုဝါကတော့ အားလုံးကြားတွင် အဖော်မဲ့စွာ တစ်ဦးတည်းအထီးကျန်နေခဲ့သည်။

ဒါတွေကိုလဲ မောင့်ကို နုဝါပြန်ပြောမနေတော့ပါ။ အလုပ်ရှုပ်သောမောင့်အတွက် နုဝါကြောင့်ပါပိုပြီး စိတ်မရှုပ်စေချင်ပါ။ နုဝါက မောင့်နှင့်ပတ်သက်လျှင် တတ်နိုင်သမျှ နုဝါရဲ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားခဲ့ပါသည်။ နုဝါမကျေနပ်ချက်တွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေလဲ မောင့်ရှေ့ရောက်ရင် နုဝါပြောမထွက်ခဲ့ပါ။

တစ်ခါတုန်းကဆိုလဲ နုဝါကားက လမ်းတွင် ပျက်သွားခဲ့သည်။ နုဝါတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆို အရင်ဆုံး အားကိုးမိတာအောင်ကိုပင်။ နုဝါမောင့်ထံဖုန်းကောက်ဆက် လိုက်မိသည်။

“မောင်ရှေ့...နုဝါကားပျက်သွားလို့...လုပ်ပါဦး။”

“ဟုတ်လား...ဘယ်နားမှာလဲ...”

“တာမွေအဝိုင်းနားမှာ...”

“အော်...ဟုတ်လား မောင်လဲမအားဘူး ချစ်ရ။ ဒီလိုလုပ် မောင်ဝပ်ရှော့ဆရာဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ သူလာလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။”

ဝပ်ရှော့ဆရာဆီဖုန်းဆက်တာတော့ မောင်ပြောမှလား။ နုဝါလဲဆက်တတ်တာပေါ့။ တကယ်တော့ နုဝါက မောင့်ထံမှ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် “ဟုတ်လား...ဘယ်နားမှာလဲ။ မောင်အခုလာခဲ့မယ်...” စသည်ဖြင့် အဲလိုမျိုးကို မျှော်လင့်ပြီး ဆက်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ။ ဝတ်ကျောတန်းကျဆန်လိုက်တာ မောင်ရယ်လို့သာတွေးရင်း...

“ရတယ်မောင်...ဒါဆိုလဲ နုဝါဘာသာပဲဆက်လိုက်မယ်။ နုဝါအသိကားဝပ်ရှော့ဆရာရှိတယ်။”

“အိုကေ..ပြနေကျဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကားအထာကိုသိပြီးသားဆိုတော့ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ တန်းသိတယ်။ ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆိုမောင်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ ဘာရှိ

သေးလဲ။”

ဘာရှိသေးလဲတဲ့။ နုဝါ ဘက်ဆက်ပြောရမှာလဲ။ မောင့်ကို လာစေချင်လိုက်တာလို့ နုဝါပြောရမှာလား။ လောက်တော့ နုဝါမာနတွေက နုဝါကိုခွင့်မပြုပေ။

“ဟလို...ဟလို။”

နုဝါထံမှ ဘာအသံမှမကြားတော့ မောင်ကစိတ်ရှည်သလို ဟလို..ဟလို ဆိုပြီးထူးနေလေသည်။

“မရှိတော့ပါဘူး။”

နုဝါအသံတွေက တိုးရှလွန်းနေသည်။ မောင်အနားလည်မည်ဆို သိနိုင်ပါသည်။ မောင်ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။

“အိုကေလေ...မောင်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။”

မောင်ဖုန်းချသွားချိန်မှာတော့ နုဝါခန္ဓာကိုယ်တစ်လုံးက ကိုင်ရိုက်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်လို ချိနဲ့သွားသည်။ နုဝါအိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကဒါရိုက်ဘာကိုဆက်ဆက်လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒါရိုက်ဘာရောက်လာချိန်မှာတော့ သူမောင်းလာသော ကားကိုယူကာ နုဝါကားဆွဲကို သူ့လက်ထဲထိုးထည့်ပြီး ထားပစ်ခဲ့တော့သည်။ ဒါနုဝါကားကို ပထမဆုံးသူမောင်းဘူးခြင်းပင်။ နုဝါက နုဝါလေးကို တန်ဖိုးထားလွန်းသည်။ ဘယ်တော့မှ တခြားလူပေးမမောင်း နုဝါစိတ်လဲမချ။ အခုတော့ ဖြစ်ချင်တာ

သူ့လက်ထဲကို ဝါးကွက်အပ်ကာ နုံးချိုသောအသွင်နှင့် အိမ်ကိုပင် ရောက်အောင်ကားကိုမနည်းမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နုဝါအပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ မောင်နဲ့နုဝါ ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို ရုပ်ရှင်ကြည့်သလို အသေးစိတ်ပြန်ကြည့်ကာ သုံးသပ်လာမိသည်။ တဖြေးဖြေးနှင့်လဲ မောင့်အချစ်တွေကို နုဝါမယုံကြည်ချင်တော့။ အရမ်းချစ်လွန်းလို့သာ မောင့်အပြစ်တွေကို နုဝါမမြင်ပေမဲ့ နုဝါသူငယ်ချင်းတွေကတော့ နုဝါကိုထောက်ပြကာ သတိပေးခဲ့ပါသည်။ ဒါတောင် သူတို့က နုဝါတို့အကြောင်းကို ခရေစတုင်းကျမသိပေ။

အပေါ်ယံမြင်သော သူတို့ကပင် မောင်က နုဝါအပေါ်နိုင်စားလွန်းသည်တဲ့။ သိပ်ချစ်ပုံလဲမရဘူးဟို နုဝါကို သတိပေးဖူးသည်။ နုဝါကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ မောင့်အပေါ်အထင်လွဲမှာစိုး၍ မောင်ကနုဝါက အရမ်းချစ်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ကအလုပ်အရမ်းများ၍သာ နုဝါကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြောင်း စသည့်ဖြင့် မောင့်အကြောင်းကို သာချင်းတစ်ထပ်နှင့် မမောနိုင်ပြောပြခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် နုဝါကားကိုဖြစ်သလိုရပ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲတန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်။ သမီးရေ ထမင်းစားမလား။”

နုဝါ အိမ်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ကြီးမေက နုဝါနောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ကာ လိုအပ်သည် များကို လိုက်လုပ်ပေးတတ်သည်။

“မစားသေးဘူး ကြီးမေ။ နုဝါအပြင်ကစားလာ တယ်။”

“အေးအေး...ကြီးမေ။ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ။”

“ရတယ်ကြီးမေ...နုဝါ ခဏအိပ်ချင်လို့။”

“အေးအေး...သံမီး။”

ကြီးမေက အခန်းဝကနေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ နုဝါမနက်ကနေ အခုအချိန်ထိဘာမှ မစားရသေးသော်လည်း လူက စားချင်စိတ်လဲမရှိပေ။ စိတ်ထဲမှာလဲ ပြောပြလို့မရ နိုင်လောက်အောင် နာကျင်အက်ကွဲနေသည်။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုသောစကားလုံးပေါင်းများစွာက နုဝါကို ခြောက်လှန့် နေကြသည်။ နုဝါမျက်စိန်းများကို မှိတ်ထားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရဘဲ စိတ်တွေက မောင့်ဆီမှာပင်... ဘယ်လောက်အလုပ်များများ အခုအချိန်လောက်ဆို ဖုန်း ဆက်ဖို့ကောင်းနေပြီ။ ည ခုနစ်နာရီဆိုသည့်အချိန်က အားလုံး အလုပ်ဆင်းကြပါပြီ ။ နုဝါအံကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားရင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံက စူးအောင့်လာ ပြန်သည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်လက်ကို ဖိထားရင်း စားပွဲပေါ်က ဆေးလေးကိုလှမ်းယူကာ လျှာ အောက်ငုံထားလိုက်သည်။

အခန်း(၃၅)

မောင့်က ချစ်သူသက်တမ်းတစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ ထဲက နုဝါကို လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်တာ အခုဆို ငါးရက်လောက်တောင်ရှိမည်။ နုဝါကတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင့်ဖုန်းကိုမျှော်နေမိခဲ့သည်။ မောင်ကတော့ တုတ်တုတ်မျှ ပင် မလှုပ်ချေ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ကြီးကိုဖြေပြီး နုဝါတို့ကျောင်းကြီးကို အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆက် ရတော့မည်။ နုဝါစိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုလို သိနေ သလိုပင်။ နုဝါကျောင်းကြီးကိုရော မောင့်ကိုရောအပြီး အပိုင်နှုတ်ဆက်ရတော့မည်ထင်သည်။

အပြစ်မရှိတဲ့ချစ်သူကို တစ်ပတ်လောက်အဆက် အသွယ်မလုပ်ပဲ ပစ်ထားတယ်ဆိုထဲက မောင့်စိတ်ဓါတ်ကို နုဝါသိပြီးသားပါ။ မောင်က နုဝါကို မချစ်ခဲ့လို့သာ ဒါမျိုး နေနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ နုဝါစာထဲကို စိတ်ကိုဇွတ်သွင်းကာ ကျွတ်

နေရသော်လဲ နုဝါစိတ်တွေက စာထဲမှာမရှိ မောင်ထံမှာသာ
ဝဲလည်လိုက်နေသည်။ နုဝါ မောင့်ကိုအရှူးအမှူးကို သတိ
ရနေမိသည်။ မောင့်အသံကိုလဲ အရမ်းကြားချင်နေမိသည်။
ဘာကြောင့်ဖုန်းမဆက်တာလဲဟုလဲ တစ်ယောက်ထဲတွေး
ကာ အကြိမ်ကြိမ်အဖြေထုတ်နေမိသည်။

နုဝါရင်ထဲက ဖုန်းစဆက်ခြင်သော်လဲ ဦးနှောက်က
နုဝါကိုလုံးဝ ဖုန်းစဆက်ခွင့်မပေးချေ။ ဖုန်းလေးကိုအခါခါ
ကောက်ကိုင်ပြီးမှ ပြန်ချခဲ့ရသောအကြိမ်အရေအတွက်က
လဲ မနည်းတော့။ အချိန်တွေကြာလာလေလေ နုဝါလဲ မောင့်
စိတ်ကို ပိုမိုနားလည်လာသလိုလိုပင်..။ အချိန်တွေကြာလာ
လေလေ နုဝါမျှော်လင့်ချက်တွေက လျော့နည်းလာလေနှင့်
အချိန်နှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေက ပြောင်းပြန်အမျိုးကျလာ
သည်။

ယိုင်နဲ့နဲ့စိတ်ကို အတင်းမာန်တင်းရင်း နုဝါရင်ထဲ
အက်ကြောင်းလေးများကို မေ့ပစ်နေမိသည်။ ခက်တာက
လူ့စိတ်ပင်။ လူဆိုတဲ့အမျိုးကလဲ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုမှ ပိုမိုလုပ်
ချင်တတ်ကြသည်။ အခုလဲ နုဝါမေ့ဖို့ကြိုးစားလေလေ ပိုမို
သတိရလေလေနှင့် နုဝါရှုပ်ယှက်ခပ်နေမိသည်။

မနက်ဖြန်တွင်တွေ့ရမည့် သူ့မျက်နှာကိုလဲ နုဝါ
စိတ်ထဲက တွေ့ချင်နေမိသော်လဲ ဦးနှောက်ထဲကတော့
သူ့ကိုရှောင်နေခိုင်းနေသည်။ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားလွန်

တွင် နုဝါကြားညပ်ကာ အသက်ရှူကြပ်နေရပါသည်။
မနက်ဖြန်သူနဲ့တွေ့ရင် နုဝါဘာပြောရမလဲ။ မသိ
ချင်ယောင်ပဲဆောင်နေရမလား။ ဒါမှမဟုတ်ပြေးတွေ့ကာ
လွမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်ဆိုပြီးပဲ ဖက်ငိုရမလား။ စိတ်ထဲ
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာမိသည်။ စာအုပ်ရှေ့တွင် ရှိနေသော်
လည်း နုဝါအတွေးတွေက စာအုပ်ထဲတွင်တစ်စက်လေးမှ
ရှိ မနေပါ။ သက်ပြင်းကိုချရင်း နုဝါစာအုပ်လေးကိုပိတ်ကာ
နုဝါကိုပါတစ်ပါထည်းပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

အခန်း(၃၆)

ဘုန်းမြင့်မိရ် စိတ်ထဲ နဝါနှင့်တွေ့ရတော့မည့် အတွက် စိတ်တော့တော်တော်လေးလှုပ်ရှားမိသည်။ အဲ့နေ့က တကယ်ကို အလုပ်မအားတာလဲပါသည်။ နောက် တစ်ချက်က သူမဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်လဲလဲသိချင်တာ ပါသည်။ စိတ်တွေကသူမထံရောက်နေသော်လည်း စိတ်ကို အလုပ်ထဲ နှစ်ကာ သူမကိုမေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားနေမိသည်။ အခုတလော သူမကို သံယောဇဉ်တွေပိုနေမိမှန်း ကိုယ့်ကို ကိုယ် ရိပ်မိလာသည်။

အစထဲက အဲ့လိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ သူမနှင့်ပတ် သက်လျှင်အရာတော်တော်များများကို လျစ်လျူထားခဲ့ သည်။ အဲ့လိုလုပ်လေ ပိုမိုနားလည်ကာ ခွင့်လွှတ်ပေးသော သူမကြောင့် ပိုခက်လေဖြစ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကိုယ်လဲ ယုံတော့ မယုံရဲပေ။ ကိုယ်ရှေ့မှာတင် ကိုယ့်အသက်ကို

ဘာကွယ်ပေးခဲ့သော အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို ကားနှင့် တိုက်သတ်ခဲ့သော သူမရဲ့စိတ်ဓါတ်ကလဲ ရှေ့တွက်လို့ ဘာမှမရ။ သူမအပေါ်ယိုင်ယိုင်သွားချင်သော ကိုယ်စိတ် များကို အကြိမ်ကြိမ်သံပတ်ပေးရင်း သူမကိုတမင်မေ့လျော့ ဘေးခဲ့သည်။

အဲ့နေ့ကဖြစ်ချင်တော့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မြို့ ပြင်ကိုသွားရသည်။ မထင်မှတ်ပဲ သူမကားတိုက်ခဲ့သော နေရာတွင် ကားတိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ကာကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးက မနေ့ကတစ်နေ့ကလို့ မျက်လုံး ထဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ သည်။

နားထဲတွင်လဲ ဝေယံကိုနှုတ်ဆက်တုန်းကပြောခဲ့ သောစကားများက ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။ ချစ် သူအတွက် အသက်ပေးချစ်ခဲ့သည့်အပြင် ဘဝပါဆုံးရှုံးကာ လူ့စဉ်မမီဖြစ်ခဲ့ရသော ဝေယံကိုအသံတွေက ဘုန်းမြင့်မိရ် တို့ လှုပ်နှိုးကာ သတိပေးနေပြန်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိရ်အံကို ကြိုတင်ထားရာမှ မေးကြောကြီးများပင် ထောင်လာသည် အထိ။

ဆူပွက်နေသော နှလုံးသွေးတွေကလဲ ဘုန်းမြင့်မိရ် ရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက်တိုက်တွန်းပေးနေလေ သည်။ အခုအချိန်ဟာ သားကောင်ကို ပစ်ဖို့အတောင်းဆုံး

အချိန်ဆိုတာကိုလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကောင်းစွာနားလည်ထား
သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်စဖြတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစား
သော်လဲ သူမရှေ့ရောက်လျှင် စကားလုံးတွေက ပျောက်
ကွယ်နေပြန်သည်။ သူမခေါင်းတစ်ချက်အရေ့မှာလဲ စိတ်
တွေက ပြန်လည်ယိုင်နဲ့ ပျော့ပြောင်းလာပြန်သည်။

ဒါကြောင့်လဲ ဒီတစ်ခါမှ မီးထတောက်ဖို့အတွက်
အရင် အမှိုက်ပေါင်းစုံ သူမရင်ထဲ စုပြုံထည့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကြည့်ရတာ သူမလဲ ကျွန်တော့်ကိုတော်တော်စိတ်
နာနေပြီထင်သည်။ အရင်တုန်းကဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖုန်း
လေးဆက်ကာမေးတတ်သောသူမက လုံးဝအဆက်
အသွယ်ဖြတ်ကာ ငြိမ်နေလေသည်။ အဲလိုကြတော့လဲ ရင်
ထဲမှာ တစ်ခုခုလစ်ဟာသလို ခံစားရပြီး စိတ်တွေက အလို
မကျချင်ပေ။ သူမကိုလဲ အလွန်အမင်းကို သတိရနေမိပြန်
သည်။ အဲလိုခံစားရတော့လဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဒေါသထွက်
နေမိပြန်သည်။ တကယ်ဆို နောက်ဆုံးအဆုံးသတ်က ဒီလို
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစထဲကသိပြီးသားဖြစ်နေသော်လဲ ကိုယ့်
စိတ်ကိုကိုယ် ထိန်းချုပ်မထားနိုင်ခဲ့။

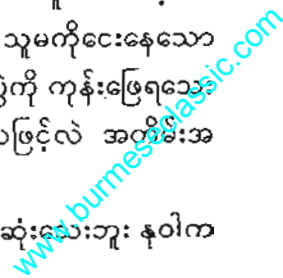
မသိစိတ်တွေအားလုံးက သူမကိုအလွန်အမင်း
တွယ်တာသံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိမှန်းကို သူမနှင့်ခွဲရသည့်
အချိန်ကျမှ သိလိုက်ရသည်။ ဒါဆိုသူမကို ဆက်လက်
လက်တွဲဖို့ကျတော့လဲ မလုပ်ချင်။ အခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်

အားလုံးကို သူမလက်ထဲထည့်ထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကံ
ကြီးစွာက သူမအပေါ်တွင်ပဲ မူတည်သည်။ အရာရာသည်
သူမသဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းစာမေးပွဲခန်းထဲ မဝင်ခင်သူမကိုစောင့်နေ
သည်။ သူမကလဲ အခုထိမလာသေးပေ။ ကျောင်းခေါင်း
ဆောင်းထိုးသံကြားလို့ ဘုန်းမြင့်မိုရ် စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်
နုဝါတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ ဆရာမကတော့
စာရွက်တွေပင်စဝေနေပြီ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က အနောက်ဘက်
အတန်းတွင်ကျသဖြင့် နုဝါမျက်နှာလေးကို ဘေးတစ်စောင်း
လေးသာ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူမတော်တော်လေး ပိန်သွားသည်။ မျက်နှာလေး
ကလဲ ညှိုးကာနေသိပ်ကောင်းပုံလဲမရပေ။ ဝင်လာလာချင်း
သူမ သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းပြုံးပြတာပင် သိပ်အသက်
မပါချေ။ ပုံစံလေးက နွမ်းလျှကာ လူမာမာရုပ်လေးပေါက်
နေသည်။ သူမနေများမကောင်းဘူးလား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်
သူမကို သေချာလိုက်ကြည့်နေသော်လဲ သူမကတော့ စာ
သာ ငုံ့ဖြေနေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ သူမကိုငေးနေသော
အကြည့်တွေကို ခဏရပ်ရင်း စာမေးပွဲကို ကုန်းဖြေရသေး
သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြစ်သဖြင့်လဲ အတိအကျအ
စောင်းမခံနိုင်ပေ။

စာမေးပွဲဖြေဆိုချိန်တောင် မဆုံးသေးဘူး နုဝါက

၃၂၀ ပန်းရတု

စာရွက်အပ်ကာ ထပြန်သွားလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မှာ နုဝါနောက်ကိုပြေးလိုက်သွားချင်သော်လည်း စာရွက်ထဲမှာ အခုထိ သုံး၊ လေးပုဒ်ပဲ ဖြေပြီးသေးသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ထလိုက်လို့မဖြစ်ပေ။

သူမအဲ့လို ကြိုထွက်သွားတာလဲ ကိုယ့်ကိုမတွေ့ချင် လို့ဆိုတာက ရှင်းနေသည်။ အတန်းထဲကို ဝင်လာတာလဲ တစ်ချက်ပင်မကြည့်။ သူမခုံနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင် ပြီး စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် ထပြန်သွားသည်။ သူမက အရမ်းတစ်မီးဆန်သွားသည်။ အရင်က သူမနှင့် အခုသူမ ပုံစံက တစ်ယောက်စီလို ခြားနားသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ကို လျှော့က စာမေးပွဲကို ဆုံးသည်အထိဆက်ဖြေကြားလိုက် သည်။

ကျောင်းခေါင်းလောင်းသံဆုံးသည်နှင့် ဆရာမက ကျောင်းသားတွေဆီက အဖြေလွှာတွေအားလုံးကို လိုက် သိမ်းလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်အဖြေလွှာအပ်ကာ အတန်း ထဲက ထွက်လာချိန်မှာတော့ ထိန်းချုပ်ထားသော စိတ်တို့ဆ လုံးဝကိုလွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဖြေနိုင်လား။”

မင်းမင်းနဲ့ အာကာက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လှမ်းမေး လိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့စူပုတ်နေ

သဖြင့် မဖြေနိုင်လို့လို့ ထင်နေကြသည်ထင်သည်။

“အင်း ဖြေနိုင်ပါတယ်။”

“မသိပါဘူးကွာ။ မဖြေနိုင်လို့များလားလို့ ရုပ်ကြီး က ရှုံ့မဲ့နေတာကို။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် သူငယ်ချင်းတွေကို ဘာမှထပ်ပြီး ရှင်းပြမနေတော့။ ဟန်ဆောင်ကာပင် ပြုံးပြမနေချင် လောက်အောင်ကို စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးလေးလံနေမိသည်။

“မင်းနဲ့ နုဝါနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား။”

အာကာက ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှင့် နုဝါရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ရိပ်မိကာ မေးလာသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်ထဲအောင့်သက် သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ သူမလုပ်ပုံက ကိုယ့်သိက္ခာကိုကျစေသည်။

“အင်း ဒီလိုပါပဲ။”

“မိန်းကလေးပဲကွာ ချောစရာရှိရင် ကိုယ်ကစချော လိုက်ပေါ့။ နုဝါက မင်းကိုတော်တော်ချစ်တာ ပါကွာ။”

မင်းမင်းက ထိုသို့ပြောတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်နည်း နည်းတော့ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ရင်ထဲမှာလဲ ချက်ခြင်း ဆိုသလို ပီတိအဟုန်လေးက ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။” အခန်းကွဲသွားသော ရဲရင့်ကအခုမှရောက်လာလေ

သည်။

“ဖြေနိုင်လား။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီ ရဲရင့်ကိုမေးလိုက်သည်။ ရဲရင့်ထံတော် သူ့ရင်ဘက်ကို သူ့လက်နှင့်ပုတ်ကာ လက်မထောင့်ပြနေသေးသည်။ ငါပါကွဆိုသည့် သဘောပေါ့။

“အိုကေ ဒါဆိုငါပြန်တော့မယ်..။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီက နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“အေးဆေးပေါ့ကွ နေပါဦး။ ဗိုက်ဆာတယ် မှုလေး ဘာလေးသွားစားရအောင်။”

“နေပါစေတော့ကွာ...ငါသွားစရာရှိသေးတယ်။ နုဝါဆီမှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးသွားသော်လည်း ဘာမှတော့ ထပ်ပြောမနေတော့ပေ။

“အိုကေ...ဒါဆိုလဲ သွားလေ..။”

“ဘိုင်..ဘိုင်။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရီသူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်အပြေးအလွှားတက်မိသည်။ နုဝါထံဖုန်းဆက်ကြည့်ချင်သည်။ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ တဒိတ်ဒိတ်တွေးကြောက်နေတာထက်စာလျှင်သေချင်လဲသေဖြစ်ချင်တာဖြစ် ပြေးသာရင်ဆိုင်လိုက်ချင်သည်။

ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ကားစက်ပင်မနိုးနိုင်သေးပဲ နုဝါထံအရင်ဆုံးဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းကဝင်သော်လဲ လုံးဝမကိုင်ပေ။ သူမထံ တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ်ဖုန်းကို ထပ်ထပ်ခေါ်နေမိသည်။ သို့သော်လဲ တစ်ဖက်မှ ငါ့ကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိသဖြင့် လူကထိုင်မရဘဲမရဖြင့် ဒေါသတွေထွက်လာမိသည်။ စိတ်ကနဲ့ စနိုးစနောက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းပင် မသိတော့။ အိမ်ပြန်ရောက်ထဲကလဲ ဘာအလုပ်မှမလုပ်နိုင်ဘဲ ဖုန်းခေါ်သော အလုပ်တစ်ခုကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်နေမိသည်။ တစ်နာရီလောက် တောက်လျှောက် ဖုန်းခေါ်အပြီးမှတော့ တစ်ဘက်က ဖုန်းကိုင်လိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ စိတ်တွေက ဖြတ်ကနဲဆိုသလို တက်ကြွလန်းဆန်းလာသည်။

“ချစ်လား...ဘာလုပ်နေလဲ။”

“စာကျက်နေတယ်..မအားသေးဘူး။ ပြောစရာရှိရင် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေကျမှပြောကြတာပေါ့။ နုဝါလဲ ပြောစရာတွေရှိတယ်။”

“အခုပြောလေ ချစ်ရယ်။”

“မအားဘူး။ စာကျက်နေတယ်။ ထပ်မဆက်နဲ့ ထပ်ဆက်လဲ ဖုန်းပိတ်ထားမှာပဲ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှတွေ့မယ်။ ဒါပဲ။”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူမကဖုန်းချသွားသည်။ ဘုန်း
မြင့်မိုရ်သာ တစ်ယောက်ထဲ ယောင်နနနှင့်ကျန်ခဲ့
သည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဖုန်းပြန်ကောက်ဆက်လို
တော့ သူမက သူမပြောခဲ့သလိုပင် တကယ်ကိုဖုန်း
ထားခဲ့ပါသည်။ သူမဘက်က ဒီလောက်ပြတ်သားနေ
မှ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့က ယောက်ျားပဲမခံနိုင်စရာဘာအကြောင်း
မှမရှိ။ ယောက်ျားမာနက ချက်ခြင်းနိုးကြွလာသည်။ အံ
တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဘေးနားရှိခုံကိုပါ ပိတ်ကန်
လိုက်သည်။

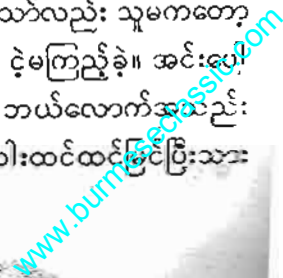
အိုကေ။ သူမကတောင်နေနိုင်မှတော့ ဘုန်း
မိုရ်ဘက်က ဘာမှမနေနိုင်စရာမရှိ။ သူမပြောသော စာ
ပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှသာ တွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ချက်ခြင်း
ဆိုသလို စာအုပ်ကိုထုတ်ကာ စာကျက်နေလိုက်သည်။
ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဆိုတာ ခပ်ပေါပေါယောက်ျားတစ်ယောက်
မဟုတ်တာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အောက်ကျခံဖို့မှာ
ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့။ သူမက Don't care ဆိုမှတော့
ကိုယ်ကရော ဘာကိစ္စလိုက်ဖက်တွယ်နေရမှာလဲ။ ချက်ခြင်း
မာနတွေက မိုးသားရိပ်တွေကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို ခံ
အုပ်ထားသလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်သွားချိန်တွင်
အရာအားလုံးက မှုန်မှိုင်းသွားခဲ့သည်။

အခန်း(၃၇)

ဒီလိုနှင့် သူမပြောသော စာမေးပွဲနေ့ကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည်စောင့်ခဲ့သည်။ ကြားရက်တွေမှာတော့ သူမကလဲ
ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးမှလာပြီး စာမေးပွဲ
အချိန်မစေခင်မှာပင် ထပြန်သွားတတ်သည်။ ဒီကြားထဲမှာ
သူမကို ကိုယ့်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့ပင်မအောက်
မေ့သလို တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ပေ။ သူမနှင့်
ဘယ်တော့မှား မျက်ဝန်းခြင်းဆုံမလဲလို့ ဖွေရှာနေမိသော်
လဲ သူမကတော့ တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပေ။

ကိုယ်ကသာ စာမေးပွဲပင် ဖြောင့်အောင်မဖြေနိုင်ပဲ
သူမကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်ကာ နေမိသော်လည်း သူမကတော့
တစ်ချက်ဆို တစ်ချက်ကလေးပင် ငဲ့မကြည့်ခဲ့။ အင်းပေါ်
လေ သူမက အသည်းမာတာပဲ။ ဘယ်လောက်အသည်း
မာလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လဲ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ပြီးသာ

ပဲ။ ဒါကိုပဲ မိုက်မဲလှသော ငမိုက်သားနှလုံးသားက ရူးစူး
မူးမူးတွယ်တာချင်နေသေးသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်အတွေးစကို
ဖြတ်ကာ စာကိုကုန်းဖြေလိုက်သည်။ စာတွေကလဲ ကျက်
ထားသော်လဲ မေ့မေ့သွားသဖြင့် အသည်းယားလှပါသည်။
အောင်မှတ်သာသာကိုပင် မနည်းကုန်းရုန်းဖြေလိုက်ရ
သည်။

သူမကတော့ တစ်ချက်လေး စဉ်းစားနေတာမတွေ
ဘဲ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြေနေတာကို ဘုန်း
မြင့်မိုရ်လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ သူမအတွက် ရင်အေးသွား
ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဖြေပြီးသည်နှင့် စာရွက်အပ်ကာ
ထပြန်သွားသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်တို့ကတော့ ကြိုအပ်ဖို့မ
ပြောနှင့်ပေးတဲ့အချိန်ကိုပင်လောက်အောင်မနည်း အသည်း
အသန် ဖြေဆိုနေရသည်။

ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီဖြစ်သဖြင့် ဆရာမ
ကစာရွက်တွေလိုက်သိမ်းသွားသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ
စာရွက်အပ်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ကားပါ
ကင်ဆီသို့ တန်းပြေးခဲ့သည်။ နဝါတစ်ယောက်ထဲ စောင့်
နေမှာကိုလဲ စိတ်ကမချနိုင်ပေ။ ကားပါကင်နေရာရောက်
တော့ နဝါကားလေးကို အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရတော့။
ဘုန်းမြင့်မိုရ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စိတ်
ဝါတ်ကျသွားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဂျင်းဘောင်းဘီအိပ်
လေးထက ဖုန်းလေးက ထမြည်လာသည်။ နံပါတ် ကောက်
ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ခုန်သံတွေက ပြန်လည်မြန်ဆန်လာ
သည်။

“ဟဲလို...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်အသံတွေပင် တုန်ချင်နေသည်။ စိတ်
လှုပ်ရှားမှုက အသံတွေအထိပါ ကူးစက်ကုန်ပြီထင်သည်။

“ကန်တော်ကြီးက ထိုင်နေကျနေရာကိုလာခဲ့ပါ။
နဝါအဲ့ကစောင့်နေမယ်။”

နဝါကပြောပြီးပြီးချင်းဖုန်းချသွားသည်။ နဝါအသံ
တွေက ဒေါသသံလို မာဆတ်နေတာမဟုတ်ဘဲ အေးစက်
နေသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဝါထံတွင် ဘယ်ဘုန်းကမှမတွေ့
ဖူးခဲ့ပေ။ နဝါဒေါသထွက်လျှင် အသံလေးက အနည်းငယ်
မာမာလေးဖြစ်နေတတ်သော်လဲ ကျန်အချိန်အားလုံးတွင်
သူမအသံလေးများက ချိုမြနွေးထွေးလွန်းပါသည်။ အခု
သူမအသံကတော့ ဒေါသသံမဟုတ်ဘူး အေးစက်စက်နှင့်
စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးဖြစ်နေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကားကိုအမြန်မောင်းသွားလိုက်
သည်။ အဲ့လိုနေရာမျိုးတွင် နဝါတစ်ယောက်ထဲကို အကြာ
ကြီးစောင့်မနေစေချင်ပါ။ ကားလေးက မြားတစ်စင်း
အလား လေအဟုန်ကိုထွင်းဖောက်ကာ ချစ်သူဆီသို့

အပြေးအလွှားသွားနေမိသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကန်တော်ကြီးကို ရောက်တော့ နုဝါကားလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမကတော့ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူမမျက်ဝန်းတွေက တော့ အမိပ္ပါယ်မဲ့နေသလိုပင်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် တဖြေးဖြေးချင်း နုဝါနားကိုလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမကတော့ သူမဘာရှိနှင့်သူမ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရောက်လာတာကိုလဲ သိပုံမရချေ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ တစ်ယောက်ထဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နုဝါကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။ နုဝါမျက်ဝန်းတွေက ရေကန်ကိုငေးကြည့်နေရာမှ တဖြေးဖြေးချင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို စိုက်ကြည့်လာသည်။ နုဝါမျက်ဝန်းတွေကို မြင်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်ထဲကြက်သေသေသွားသည်။ သူမမျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မုန်းတီးမှုအရိပ်အငွေ့တွေက လျှံတက်နေသည်။ ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲမြည်အောင် ဆောင့်ခုန်သွားမိသည်။ သူမက ဘုန်းမြင့်မိုရ်က စက္ကန့်လေးတွေမှ မိနစ်လေးတွေစွန်းသည် အထိသေချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်နှာလွှာထားမိသည်။

“ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြရအောင်။”

သူမရဲ့ စကားသံက မြားတစ်စင်းလို ဘုန်းမြင့်မိုရ်နှလုံးသားကို ထုတ်ခြင်းပေါက်သွားခဲ့သည်။ ဆတ်ကန်ပင်ဘုန်သွားသည်အထိ အံ့ဆွဲတုန်လှုပ်မိသည်။ ဒီလောက်အထိဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ သူမကိုယ်အပေါ်သိပ်ချစ်သည်လို့လဲ စိတ်တွေက ယုံကြည်နေမိသည်။ ဒါကြောင့်လဲ သူမအပေါ်ပိုပြီး အနိုင်ယူမိတာဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူမက ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ သံယောဇဉ်အားလုံးကိုလဲ တိကနဲနေအောင် ဖြတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း မာကျောကြီးတွေ ထောင်လာသည်အထိ ဒေါသတွေထွက်လာမိသည်။

“ဘာကြောင့်လမ်းခွဲချင်တာလဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် နုဝါမျက်ဝန်းတွေကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ နုဝါမျက်ဝန်းထဲမှာ ချစ်ရိပ်အချို့ကိုလဲ ရှာဖွေနေမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့သူမမျက်ဝန်းတွေက မာနကြောင့်တလက်လက်တောက်ပနေသည်။ သူမကလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ် မျက်ဝန်းတွေကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မချစ်တော့လို့ပါ။”

“ဘာလဲ....ဘာကိုမချစ်တော့တာလဲ။ မင်း...ရည်းစား ထားတာ ကလေးကစားတယ်များထင်နေလား။”

နဝါရဲ့ မချစ်တော့လို့ပါဆိုသည် စကားက ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့၏ အရှိုက်တည့်တည့်ကို ထိမှန်သွားလေသည်။ နှလုံးသွေးတွေအားလုံး ဆူပွက်လာသည်အထိ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ ဒီအဖြေကို လက်မခံနိုင်ပေ။ အတ္တကြီးတယ် ပဲပြောပြော ကိုယ်ကသာမချစ်ချင်မချစ်မယ် သူမအချစ်တွေ ကိုကော့ လိုချင်နေမိသည်။ နဝါက ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့ရဲ့ ရှူးရှူးရှား ရှား ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မခိုးမခန့်ရယ်လေသည်။

“အဟင်း...ဟင်း။”

“မင်းဘာရယ်တာလဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့ မျက်ခုံးကိုတွန့်ချိုးကာ မျက်ဝန်းကို မှေးစင်းထားရင်း နဝါကို တည့်တည့်ကြည့်ကာမေးလိုက် လေသည်။ နဝါကတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကို မွဲလိုက်ရင်း...

“တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းပါလား။ ရှင်ကရော ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းနေလို့လဲ... ချစ်သူ ကိုရော ဘယ်လောက်ကြင်နာယုယဖူးလို့လဲ။ ကျွန်မစိတ်ကိုရော ဘယ်တုန်းက တစ်ချက်ကြည့် ဖူးလို့လဲ။ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ရှင်.. ကျွန်မကိုဘယ်တွေ များလိုက်ပို့ဖူးလဲ။ ဘာတွေများ လုပ်ပေးဖူးလဲ။ ချစ်သူ သက်တမ်းတစ်နှစ်အတွင်း မှာ ရုပ်ရှင်ရောတစ်ခါကြည့်ဖူးလား ။ တစ်ခါ လောက်ရော ဈေးဝယ်တာလိုက်ပေးခဲ့ဘူးလား။”

ကျွန်မအတွက်ဆိုပြီး ရှင်အနစ်နာခံပြီးလုပ်ပေး ခဲ့တာဘာရှိလဲ။ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သတ်ရင် ဘာတွေ ကိုများအလေးအနက်ထားပြီး မှတ်သားဘူးလဲ။ အဲ့လို ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအနစ်နာမခံနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို မချစ်တော့တာမဆန်းပါဘူး။”

နဝါစကားတွေကြောင့် ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့ဒေါသတွေက တဖြေးဖြေးနှင့် အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ရှိလာသည်။

“ဒီမှာ အဲလိုတွေမင်းကိုလုပ်ပေးနေရအောင် ငါက မင်းရဲ့အခိုင်းအစေမဟုတ်ဘူး။ မင်းဈေးဝယ်တိုင်း ဘေးနားကအထုပ်ဆွဲပေးရအောင်လဲ ငါမအား ဘူး။ ရုပ်ရှင်လိုက် မပြဘူးပြောရအောင် မင်းက ရော ဘယ်နှစ်ခါကြည့်ချင် လိုက်တာလို့ ပူဆာ ဖူးလို့လဲ...”

“ဟ..ဟ။ သိပ်ရယ်ရပါလား။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အချိန် သုံးလေးနာရီလောက်များ ဘယ်တုန်းက ရှင် ကျွန်မကို ပေးခဲ့လို့လဲ တစ်လတစ်ကြိမ်တွေရတာ တောင် အလွန်ဆုံးနှစ်နာရီ။ ဒါကိုတောင် အဲ့ လောက်လာမတွေ့ရင်မကောင်း တတ်လို့လာတွေ တဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မကဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ အဲလို အပျော်ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့မပြောနဲ့။ ချစ်သူ သက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း

ဆွမ်းသွားကပ်မယ်ပြောတာတောင် ရှင်လာခဲ့လို့ လား။”

“အဲ့နေ့က ငါအလုပ်အရမ်းများနေတယ်။”

“ဒီမှာ ရှင်သိထားဖို့က ရှင်ကအခုမှအလုပ်စလုပ် တာ။ ရှင်လိုလူမပြောနဲ့ စိမ်းလဲ့ချစ်သူ နိုင်ငံ ကျော်မင်းသား တစ်ယောင်ကတောင် သူ့ချစ်သူ အတွက်ဆို အချိန်ပေးနိုင်သေးတာပဲ..ရှင်ကဘာဖို့ လို့လဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်တွေက တဖြေးဖြေးနှင့် မီး တောက်မီးလျှံတွေလို တောက်လောင်လာသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့်ယှဉ်ကာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အပြောခံရတာလောက် ခံပြင်းဒေါသထွက်စရာ ကောင်းတာမရှိ။ ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ထိမ်းချုပ်ထားသ မျှကလဲ လွင့်ပျောက်ကုန်ပြီ။

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အဲ့မင်းသားက သူ့ချစ် သူကို တကယ်ချစ်လို့နေမှာပေါ့..။”

“ဘာ...။”

နုဝါထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲ ထရပ်ကာ ဘုန်းမြင့် မိုရ်ကို တည့်တည့်မျက်နှာခြင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ရှင်က ကျွန်မကိုမချစ်ခဲ့ဖူးပေါ့..။”

နုဝါနှုတ်ခမ်းတွေက တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာ သည်။ မျက်ဝန်းများကလဲ ကျားနာတစ်ကောင်လို စူးရှနာ ထွင်နေသည်။

“ဟား..ဟား..ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အခေါက် ကလေးနဲ့လား လုံ့လုပ်နေသေးတယ်။ မင်းကိုယ် မင်း မာန်စွတ်တက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ... မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ ပညာပေးချင်ရုံ သက်သက် မင်းဘေးနားကို လာခဲ့တာ။ တကယ် တော့မင်းက ငါထင်ထားတာထက်ကို ပိုပြီး ပျော့ညံ့လွန်းနေတယ်။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်စကားအဆုံးမှာတော့ နုဝါရဲ့ဘယ် ဆက် ရင်အုံက စူးအောင့်လာသည်။ နုဝါမျက်နှာတစ်ခု ဆုံးကလဲ ဆေးမှင်အနီတွေပက်ထားသလို နီရဲလာသည်။

“ဒီမှာ ..ရှင်ကိုရှင်လဲ သိပ်အထင်ကြီးမနေစမ်းပါ နဲ့။ ရှင်လိုယောက်ျားမျိုးအလကားပေးတောင် မယူဘူး။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း..

“ဒီမှာ အလကားလဲ ဘယ်တော့မှမရဖူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ အခုလဲ မင်းလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ဆက်ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး။ အဲ့တော့ ဘိုင်ဘိုင်ပဲ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ငှားသော့

ကို ထုတ်ရင်း လှမ်းထွက်လာလိုက်သည်။

“နေဦး...။”

နဝါလှမ်းအော်လိုက်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လက်ထဲက ကားသေ့ကို မွှေယှမ်းရင်းလှည့်ကြည့်လာသည်။ နဝါက ဘုန်းမြင့်မိုရ်မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဒီမှာ ...တစ်ခုပြောဖို့ကျန်ခဲ့လို့...ငါ...နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်။ ရပြီသွားတော့...။”

နဝါကပြောပြီးသည်နှင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ချက်ပြောကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဒါနောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့တာပါ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ဟန်ပါပါ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ရင်း ကားကိုအရှိန်နှင့်ဆောင်မောင်းရင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ထွက်သွားသည်နှင့် နဝါလဲ စိတ်လျှော့လိုက်ခဲ့သည်။ နေရာမှာတင် ခွေခွေလေးမေ့လဲသွားလေသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ကားကို ဒေါသတကြီးမောင်းလှ ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှလဲ ဒေါသတွေရော၊ အသည်းကွဲတာရော က နှင့်ရှုပ်ယှက်ခတ်က လူကပူစပ်ပူလောင်နှင့်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ အသည်းကို အရက်ထဲမှာ စိမ်ထားလိုက်တော့ အနည်းငယ်နေသာ ထိုင်သာရှိသွားသည်။ အားလုံးကတော့ ဘုန်းမြင့် မိုရ်ရဲ့ အတ္ထုနုဇ္ဈန်ရွက်နုဝါရဲ့ဗာနကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်နေ့ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့လဲ ကြိုတင်မြင်ယောင်နေပြီးသားပင်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပါးစပ်က ရွက်နုဝါကိုဘယ်လောက် ခဲ မချစ်ဘူးပြောပြော ဘုန်းမြင့်မိုရ် ရွက်နုဝါကို ရူးရူးမူးမူး ခွဲလမ်းခဲ့သည်ဆိုတာကို အတိအကျသိနေသည်။ ဘာလို့လဲ ဆို ရွက်နုဝါရဲ့ သတို့သမီးအရပ်ပုံလေးများကို ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ laptop ကွန်ပျူတာလေးအတွင်းတွင် screen saverအဖြစ် တင်ထားသည်ကို တွေ့ထဲက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ စိတ်ကိုမှန်းစနိုင်ခဲ့ပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုပြောတိုင်း ဒီဖီခေါ်ငြင်းကာ ဝေယံကိုအတွက် လက်စားခြေဖို့လုပ်သည် လိုသာ တွင်တွင်ပြောနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးက လက်လျှော့ကာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြရတာဖြစ်သည်။ အဲ့တော့လဲ တစ်နေ့ဒီလိုဖြစ်လာတာ သိပ်တော့မဆန်းပေ။

အခန်း(၃၈)

‘နုဝါရယ်...နေကောင်းအောင်လဲနေပါဟယ်။ နှင့်
ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေကိုမှ သိပ်မစဉ်းစားပါနဲ့။
အချိန်တွေ လဲကြာခဲ့ပြီပဲ။ အားလုံးကိုမေ့နိုင်
အောင် ကြိုးစားပါ သူငယ်ချင်းရယ်...။’

စိမ်းလဲက အိပ်ရာပေါ်မှာခွေခွေလေး လှဲနေသော
နုဝါဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း အားပေးနှစ်သိမ်း
နေလေသည်။ ဘာရဏီကတော့ နုဝါကိုသနားတာက လွဲရင်
ဘာမှမပြောပြတတ်တော့ပါ။ နုဝါလက်လေးတွေ ကိုယ်
ဖြစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးမိသည်။

နုဝါကတော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စိတ်ကိုနားလည်
သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း လှဲနေရာမှ
ထထိုင်ကာ သူငယ်ချင်းလက်နှစ်ဘက်ကို ဖြစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်
လိုက်လေသည်။

“နုဝါနေကောင်းပါတယ်။ ဘာမှစိတ်မပူကြနဲ့။
တစ်ခါတစ်လေ အဲ့နုလုံးကအဲ့လိုပဲ အောင့်တတ်
တာက လွဲရင်ကျန်တာအကုန်ကောင်းတယ်။
သိတယ်မှတ်လား နုဝါက နုလုံးသားနဲ့
ပတ်သက်လျှင် ဘယ်အရာမှ မကောင်းဘူး။
ဟဲ ဟဲ။”

နုဝါက သူငယ်ချင်းတွေစိတ်ပေါ့အောင် အပြောင်
အပျက်ပြောနေပေမဲ့ သူမပုံလေးက အားရစရာမရှိပဲ နှမ်း
လျှလျှလေးဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်နဲ့ကွဲသွားပြီးထဲကနုဝါ
ပုံစံလေးက အခုလိုလူမာမာပုံလေးဖြစ်နေတာ အခုဆို
တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိတော့မည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်နဲ့
လမ်းခွဲတဲ့နေ့ကဆို ပန်းခြံတာဝန်ခံတွေက ဖုန်းဆက်ပြီး
လှမ်းပြောလိုပင် ဆေးရုံအချိန်မီတင်ကာ အသက်မီခဲ
တာဖြစ်သည်။ ဒီလိုသာ နောက်တစ်ကြိမ်ရှေ့ရပါက
အသက်ပင်ပါနိုင်သည်လို့လဲ ဆရာဝန်ကြီးက သတိပေးခဲ့
သည်။ ဒါကြောင့်လဲ အားလုံးက နုဝါနောက်တစ်ကြိမ်
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေကြသည်။

“နင်တို့ မျက်နှာကြီးတွေကလဲဟယ်...အိုစာလိုက်
တာ...အဲ့လိုမနေကြစမ်းပါနဲ့။ နုဝါတကယ်ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကိုလဲ အဲ့နေ့ထဲကမေ့လိုက်ပြီ။
အဲ့နေ့ကမသေလို့သာ နုဝါအခုလို အသက်

ဆက်ရှင်နေတာ...။ ဒါပေမဲ့ နုဝါနလုံးသား
ကတော့အဲဒါထဲကသေသွားပြီ။ အဲထဲမှာ သူ့ကိုယ်
ထည့်ပြီးသိဂြိုဟ် ပစ်လိုက်ပြီ။ အခုဖြစ်နေတာလဲ
သူနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ အခုအချိန်မှာ သူဘာဖြစ်ဖြစ်
နုဝါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ့မိန်းမယူရင်တောင်
နုဝါကပန်းကြဲ ပေးလိုက်ဦးမှာ...”

နုဝါက သူ့ယေချင်းတွေ နုဝါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ
နေမှာစိုးလို့ တမင်လျှောက်ပြောလိုက်သော်လဲ နုဝါစကား
ကြားမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်နှာက ပိုပျက်
သွားသည်။ အကင်းပါးသောနုဝါကလဲ ချက်ခြံးရိုင်းမိသွား
သည်။ ကြည့်ရတာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သူတို့
တစ်ခုခုကို သိထားပုံရသည်။ နုဝါဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်
ဆောင်ရင်း အစ်အောက်ကြည့်ဖို့အကြံထုတ်နေမိသည်။
မောင်နဲ့ ပတ်သက်လျှင်စိတ်နာသော်လဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နုဝါ
သိချင်နေသေးသည်။ နုဝါအဖြစ်က မကြားချင်ဘူးပြောပြီး
နားစွင့်နေမိသည့်အဖြစ်ပါ။

“တကယ်...နုဝါဆုတောင်းမိတယ်သိလား။ သူ
မြန်မြန်အိမ်ထောင်ပြုပါစေလို့။”

“ဘာလို့လဲ နုဝါရဲ့..။”

ဘရဏီက နုဝါစကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
နှင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ နုဝါကို သေ

အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သေချာပါပြီ။ သူတို့နှစ်
ယောက်ထူးခြားနေသည်။ သူတို့တွင် မောင်နှင့်ပတ်သတ်
ပြီး ထူးထူးခြားခြားသိနေတာ တစ်ခုရှိပုံရမည်။

နုဝါက ဘာမှမဖြစ်သလို တစ်ချက်ဟန်ဆောင်
ပြီးလိုက်ရင်း...

“သူ့စိတ်ထဲမှာ နုဝါသူ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်လို့
ထင်နေတာ။ သူ့သာလက်ထပ်သွားရင် နုဝါက
မစားနိုင် မသောက်နိုင် တပိန်ပိန်တလိမ်လိမ်နဲ့
အသံတွေကိုပြီး မဂ္ဂ နိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်လို့
ထင်မှာ။ ဒီကြားထဲ နုဝါကလဲ နဂိုထဲက နှလုံး
အားနည်းတော့ အိပ်ရာကမထနိုင်တာ သူ့ကြောင့်
လို့ထင်နေမှာ။ အဲတော့ သူ့သာလက်ထပ်ခဲ့ရင်
နုဝါကအလှဆုံးလေးဆင်ပြီး ပြုံးပြုံးလေးကို
ပန်းကြဲပေးလိုက်မှာ...ဒါမှ ဒင်္ဂါးက သူထင်သလို
မဟုတ်ပဲ လားဆိုပြီး နောင်တတွေ တစ်ပွေ
တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ ပြန်ခံစားရမှာ။ ဟား ဟား”

“ဒါဆို...နုဝါဆန္ဒမကြာခင်ပြည့်တော့မယ်
သိလား။”

“ဟဲ့..။”

ဘရဏီက စိမ်းလဲ့ထက်စာလျှင် ပိုပြီး ‘အ’သည်
လို့ပဲပြောရမလား။ ချက်ခြင်းဆိုသလို လျှို့ဝှက်ချက်

တစ်စွန်းတစ်စထွက်ပေါ်လာသည်။ စိမ်းလဲ့ကတော့ နုဝါကို စိုးရိမ်သလိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဘရယ်ဇီကို တားလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ သူလက်ထပ်တော့မှာတဲ့လား...”

“ဟို...ဟိုလေ။”

“ပြောပါ ဘရယ်ဇီ နုဝါသိချင်ရုံသက်သက်ပါ။ နုဝါလဲ စဉ်းစားထားတာတစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကို သိရင်နုဝါလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရအောင်ပေါ့။”

ဘရယ်ဇီက နုဝါကို ပါးစပ်ကထုတ်ပြီးဖွင့်မပြောရက်သဖြင့် ခေါင်းသာတစ်ချက်ငြိမ်ပြလိုက်သည်။ နုဝါကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပင်..

“ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ...”

“ကျောင်းမှာ အရင်တုန်းကတွဲတွဲနေတဲ့ကောင်လေးလေ။”

စိမ်းလဲ့က သူမသိထားတာကို နုဝါကိုပြန်ပြီးပြောပြလေသည်။

“အော်...သိပြီ..မီးငယ်နဲ့။”

“အင်း...။”

စိမ်းလဲ့ကပြောပြီးတော့ နုဝါကိုစိုးရိမ်သလိုကြည့်နေသဖြင့် နုဝါပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်...။ နုဝါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နုဝါလဲ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ နုဝါရှေ့လထဲလောက်များလက်ထပ်ဖြစ်မလား မသိဘူး။”

နုဝါစကားကြောင့်သူငယ်ချင်းတွေက နုဝါကိုရွေးသွားသည်များထင်လားမသိ။ ပြုံးပြဲကြည့်ကြလေသည်။ နုဝါကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ထပ်ပြုံးပြဲရင်း နားလည်အောင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ အခုနုဝါကိုဆေးကုပေးနေတာက မေမေ သူငယ်ချင်းရဲ့သား။ သူက UK ကနေဒေါက်တာဘွဲ့ယူပြီးပြန်လာတာ။ ဒီရောက်တော့ နုဝါကိုဆေးကုပေးနေရာကနေ မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး ဒေါက်တာမိဘတွေကတဆင့် မေမေတို့ဆီမှာ လာတောင်းရမ်းထားတယ်။ သူကလဲ ဒီကိစ္စပဲပြန်လာတာဆိုတော့ တကယ်လို့သာ နုဝါလက်ခံရင် အမြန်လက်ထပ်ပြီး ဟိုကိုပြန်မှာလေ။ နုဝါလဲတစ်ပါးထဲ လိုက်သွားရမှာပေါ့။ အဲတာ နုဝါလက်ခံလိုက်တော့မလို့..။”

“နုဝါရယ် တို့တွေလဲ ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား။”

နုဝါကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကိုခပ်ယဲ့ယဲ့လေး

ပြုံးပြရင်း.....

“မသိဆို နုဝါတောင် သိတာမကြာသေးဘူး။
မေမေက နုဝါကို လာမေးမှ သိတာ။ နုဝါ သူ့ကို သိ
တာ နုဝါ ရှဲ့ဆရာဝန် အဖြစ်နဲ့ ပဲလေ။ မေမေက
တော့ သူနဲ့ နုဝါ ကို အရမ်း သဘောတူတယ်။ သူက
လူကြီး အရမ်း ပီသတဲ့ အပြင် နုဝါ အပေါ် လဲ
နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ နုဝါ အကြောင်း အားလုံး
ကို သူ သိတာတောင် မေတ္တာတစ်ချက် မပျက်
ခဲ့ဘူး။”

“နုဝါ သူ့ကို ချစ်လား။”

နုဝါ ပြုံးရင်း ခေါင်းကို ခါမိသည်။ နုဝါ တစ်သက်
မှာ တစ်ယောက် ထဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဟစ်ယောက် ထဲ ကိုပဲ
ကစ်သက်လုံး အတွက်လဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီစကားတွေကို
တော့ ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်အောင် ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထား
လိုက်သည်။

“အချစ်က တကယ်တော့ ဘဝအတွက်ဆို သိပ်မလို
ဘူး။ ဘဝအတွက် တကယ်လို အပ်တာက နားလည်
မှုပဲလေ။ သူက နုဝါ ကို နားလည်တယ်။ အဲ့တော့
နုဝါ အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။”

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ရင်မောသလို သက်ပြင်း
လေးချကာ နုဝါ ကို ငေးမောကြည့်နေကြသည်။ နုဝါက

တော့ နှုတ်ခမ်းတွေကို အစွမ်းကုန် ပြုံးထားရင်း မျက်ဝန်း
များကို ကာကွယ်ယူနေမိသည်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ နုဝါ ရဲ့
မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ သေချာမကြည့်ကြပါနဲ့နော်။ ကြေ
ကွဲ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ နုဝါ ရဲ့ နှလုံးသားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်
စေချင်လို့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ နုဝါ ကို တစ်နေ့လုံး
အဖော်ပြုပေးကြပါသည်။ ညနေရောက်မှသာ အသီးသီး
ပြန်သွားကြသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံး ပြန်လို့ ညနေ
ထမင်းစားပွဲတွင်တော့ မေမေ့ကို ဒေါက်တာ စစ်နိုင်ကို
လက်ထပ်မည့် အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ မေမေက
တော့ အရမ်းကို ဝမ်းသာကျေနပ်သွားလေသည်။ ဖေဖေက
လဲ အခုမှ နုဝါ အတွက် စိတ်ချသွားကာ စိတ်အေးသွားပုံ
ရသည်။

အခန်း(၃၉)

ဒေါက်တာ စစ်နိုင်က နဝါလက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အပျော်ကြီးပျော်ကာ မင်္ဂလာကိစ္စဆွေးနွေးရန် ရောက်ရှိလာပါသည်။ နဝါကို စတွေ့ထဲက ရင်ခုန်သံတွေက ပရောပတာကို မြန်ဆန်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး စာကလွဲဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော စစ်နိုင်အဖို့တော့ မြန်မာပြည်ရောက်လို့ နဝါမျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အချစ်ကိုပထမဆုံး စတင်ခံစားပူးလေသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ချစ်သူ အတွက်ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်က သူမလေးအပေါ်သနားဂရုဏာသက်မိရာက ရင်ထဲအချစ်တွေက စတင်ပေါက်ဖွားလာလားမပြောတတ်ပါ။ သူမလေးရင်ထဲမှာကိုယ့်အတွက် အချစ်တွေရှိမနေဘူးဆိုတာ သိသော်လဲ ကိုယ့်အချစ်တွေနှင့်ပင် သူမလေးပျော်အောင်ထားချင်နေမိသည်။

နဝါက ကိုယ့်ကိုမျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသာ ဒေါက်တာစစ်နိုင်ကြောင့် အနေရခက်လာတာ...

“ဒေါက်တာကို တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။”

“ပြောပါ...နဝါဘာဖြစ်ချင်လဲ။”

“နဝါလက်ထပ်ပွဲကို အကြီးအကျယ်မလုပ်ချင်ဘူး။”

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ လုပ်ရတာမှတ်လား။ ကိုကနဝါအတွက် အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံးလုပ်ပေးချင်တာ..။”

နဝါကိုယ်ချစ်သူနဲ့သာဆို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့လက်ကို တွဲပြီး လူတွေရှေ့မှာလှလှပပလေး လမ်းလျှောက်ပြချင်ပေမဲ့လဲ။ ကိုယ်မချစ်တဲ့လူရဲ့လက်ကိုတွဲပြီးတော့ လူတွေရှေ့မှာ အကြာကြီးဟန်မဆောင်ချင်ပေ။

“ဟင့်အင်း...နဝါဆန္ဒကိုပြောပြမယ်နော်။ နဝါက မင်္ဂလာညစာစားပွဲပဲလုပ်ချင်တာ။ အဲကျမှပဲ လက်မှတ်ထိုး ပြီးတော့။”

နဝါက ကလေးလေးလို သူမဖြစ်ချင်တာကိုပင် ပူဆာနေသည်။ စစ်နိုင်ကလဲ ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်သော ကောင်မလေးကို ချစ်မိပြီဖြစ်သဖြင့် အစွမ်းကုန် လိုက်လျောရသည်။

“အိုကေလေ။ နုဝါဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်စေရမယ်။
တခြားရော ဘာဖြစ်ချင်သေးလဲ။”

စစ်နိုင်ကတော့ နုဝါမျက်နှာလေးကို တဖြတ်တနီ
ကြည့်ရင်း ဘာမဆိုအစွမ်းကုန်လိုက်လျှောထားသည်။

“ဟင့်အင်း ရတယ်။ ပြီးတော့ နုဝါဂါဝန်ပဲဝတ်
မယ်။”

“အိုကေ နုဝါသဘော။”

ဘာမဆိုနုဝါအကြိုက်ကိုလိုက်လျောနေသော နုဝါ
ဒေါက်တာ စစ်နိုင်ကိုကြည့်ကာ နုဝါလူရွေးမမှား ဘူးလို့
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်နေမိသည်။ ဖြတ်ကနဲဆိုသလို
မောင်ရော အခုအချိန်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စတွေနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေ
သလားလို့ စဉ်းစားမိချိန်မှာတော့ နုလုံးသားလေးက
ဖြတ်ကနဲ နာကျင်အောင့်သက်သွားသည်။

“ကဲ..ဘာကျန်သေးလဲ ကလေးမ။”

ဒေါက်တာ စစ်နိုင်က ညီမကိုအစွမ်းကုန်အလို
လိုက်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်လို နုဝါကို အလိုလိုက်လေ
သည်။ နုဝါခေါင်းခါပြလိုက်တော့ နားလည်သလိုပြုံးရင်း

“မင်္ဂလာဆောင်ဖို့က တစ်သပဲလိုတော့တာနော်။
ကျန်းမာအောင်နေ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာဘာမှ
မတွေးနဲ့။ ကိုကို ယူလို့ နုဝါဘယ်တော့မှ
စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး ကိုအာမမံတယ်ဟုတ်ပြီ

လား။ ကိုကနုဝါကိုမြင်မြင်ချင်းထဲက အရမ်းကို
ချစ်မိသွားတာ။ အခုလိုပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတော့
အတိုင်းမသိအောင်ကို ပျော်ရွှင်နေမိတယ်။

နုဝါကြောင့် ကိုယ်ပျော်ရွှင်ရသလို ကိုယ့်ကြောင့်
လဲ နုဝါလေးအမြဲပျော်ရွှင်စေရမယ်သိလား။”

ဒေါက်တာစစ်နိုင်က နုဝါကို ကတိတွေအထပ်
ထပ်ပေးနေလဲ။ နုဝါအဲ့ဒါတွေစိတ်မဝင်စားပါ။ နုဝါသိလဲ
မသိချင်ပါ။ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင်လဲ နုဝါဖြစ်ချင်
တာ ပြောပြတာကလွဲရင် ကျန်တာဘာမှမလုပ်။ သူ့
ဘာသာတစ်ယောက်ထဲအားလုံးလုပ်သွားသည်။ ဖိတ်
စာရိုက်တာ၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံရွေးတာ၊ ခမ်းမငှားတာက အစ
နုဝါတစ်ခုမှ လိုက်မလုပ်ပေ။ မင်္ဂလာဝတ်စုံတောင် ကတ်
တလောက်ထဲ က ရွေးပြီး နုဝါကိုယ်တိုင်းပေးကာ ဟိုက
ဒါရိုက်လှမ်းမှာပေးသည်။ နုဝါကတော့ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သ
လို ဘာမှကိုမလုပ်။

မလုပ်လို့လဲသူကဘာမှမပြော နုဝါ ပတ်စပို့
တောင်သူပဲ သက်တန်းတိုးဖို့တွေဘာတွေအပြေးအလွှား
လိုက်လုပ်ပေးရသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည်နှင့် သူ့
နောက်လိုက် သွားရမည် ဖြစ်သဖြင့် သူကတော့တက်တက်
ကြွကြွလိုက် လုပ်နေလေသည်။ နုဝါကတော့ဘာမှလဲ
မလုပ်ချင် ဘာမှလဲမသိချင်ပေ..။

အခန်း(၄၀)

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကကိုယ်နားကိုယ်ပင်မယုံချင်။

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..အာကာ ငါ့ကိုရှင်းအောင် ပြန်ပြောစမ်း။”

“ဟုတ်တယ်။ နုဝါလက်ထပ်တော့မယ်ကြားတယ်။ ရှေ့လ ငါးရက်နေ့မှာ..”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ။”

“သူ့ကိုလာကုပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ နာမည်တော့ ငါလဲမသိဘူး။”

“မင်းသေချာလား။ ဘယ်လိုသိတာလဲ။”

ချက်ခြင်းဆိုသလို ရင်ထဲပူလောင်လာသည်။ မီးတောက်အရက်ကို မြို့ချလိုက်ရသလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံးက လောင်ကျွမ်းပြာကျချင်လာသည်။

“သေချာတယ်။ ငါ့ညီတစ်ယောက်က သူတို့ဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ။ အဲ့နေ့ညနေကျရင် ပိုင်ရှင်သမီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ ခွင့်ကိုအဲ့နေ့ သေရေးရှင်ရေးကလွဲရင်ဘယ်သူ့ကိုမှမပေး ဘူးလို့ မန်နေဂျာကအားလုံးကို ခေါ်ပြောထားတယ်တဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ငါကလဲ အဲ့နေ့အိမ်ပြောင်းဖို့ရှိလို့ခေါ်တာနဲ့ ဒီကောင်ကပြောပြတာ။”

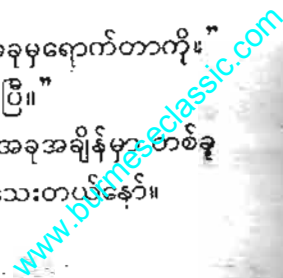
ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ထဲတကယ်မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဩတ်ဆုတောင်းလိုက်သော်လဲ ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့ချေ။ အပျက်ကြီးပျက်သွားသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်မျက်နှာကို ဩည့်ကာ အာကာလဲ စိတ်တော့မကောင်းချေ။ ဒါကြောင့် ခဲ ပြဿနာစတက်ထဲက ဒီကောင်ကိုပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ အမျိုးမျိုးချော့မော့ခဲ့သော်လဲ အလကားပေးတောင်မယူဘူး ဆိုသည့်စကားက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်သွားခဲ့သဖြင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကလဲ လုံးဝအလျော့မပေးချင်။ အခုတော့ အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ကြရပြီ။

“ငါပြန်တော့မယ်..။”

“နေဦးလေကွာ..မင်းကလဲအခုမှရောက်တာကိုး။”

“ဆောရီးကွာ..ငါပြန်ချင်နေပြီ။”

“အိုကေ..သူငယ်ချင်း။ မင်းအခုအချိန်မှာ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရင် အချိန်မီသေးတယ်နော်။”

၃၅၀ ပန်းရတ

အဲလိုမှမဟုတ် ရင်တော့ မင်းတစ်ဘဝလုံး
နောင်တရရလိမ့်မယ်။ နဝါလက် ထပ်ဖို့က ရှေ့
ငါးရက်နေ့ဆို တစ်ပတ်ပဲလိုတော့တာ မင်း
တစ်ခုကို အမြန်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တော့။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ
ငြိမ်ပြလိုက်သည်။ အာကာကတော့ ကားနားထိလိုက်ပို့က
“ကားကိုလဲ ဂရုစိုက်မောင်းဦး။”

“အေးပါ...သွားပြီ။”

ဒီကောင်ကသာ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းဖို့ပြောနေ
စိတ်ထဲမှာတော့ စိတ်နဲ့လူနဲ့က ကပ်ကိုမကပ်ပေ။ သူမထံ
ပြေးသွားပြီး လက်မထပ်ဖို့ကို တားခြင်နေမိသည်။
လက်တွေ့မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်
မှန်းလဲ သိနေသည်။ သူမနဲ့ခွဲရတော့မှ သူမကိုသိပ်ချစ်နေ
မိမှန်းလဲ ကိုယ့်ကိုကိုရိပ်မိနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား
မာနအရ ကိုယ့်ကိုလုံးဝလက်မခံဘူးပြောသော သူမရှေ့မှာ
လဲ သွားရောက် ခူးမထောက်ချင်ပေ။ အစတုန်းကတော့
ဝေယံကိုအစားမကျေနပ်၍ သူမအပေါ်လက်စားချေခဲ့
သော်လဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အနစ်နာခံခွင့်လွှတ်ချစ်ပေးခဲ့
သော သူမကြောင့်လဲ သူမကိုပြန်လည်တွယ်တာလာမိ
သည်။

အခုတော့ ဒါတွေအားလုံးက နှောင်းခဲ့ပါပြီ။ သူမ

ထို့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ်အနာကြီး နာနေခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်မှ
သွားပြောရင်လဲ ဘယ်လိုမှလက်ခံယုံကြည် တော့မှာ
မဟုတ်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်ထဲ မီးတောက်များက တောက်
လောင်နေသည်။

“ဝုန်း...”

သွားပြီ။ ကိုယ်မှားမှန်းလဲသိသည်။ စိတ်နှင့်ကိုယ်
နှင့် သိပ်မကပ်သဖြင့် တစ်ဘက်ကကားအလာကိုမမြင်ဘဲ
ကွေ့ချလိုက်သဖြင့် ကားချင်းတိုက်သွားလေသည်။ ဘုန်း
မြင့်မိုရ်လဲ ကားပေါ်ကဆင်းကာ ကိုယ့်ကားကိုအရင်ကြည့်
လိုက်လေသည်။ ဘယ်လောက်များထိ သွားလဲပေ။
တစ်ဖက်ကားပေါ်ကလူကလဲ ပြာပြာသလဲဆင်းကာ သူ
ကားကိုသူပြုပြင်ကြည့်နေရင်းက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကလှည့်မ
ကြည့်ဘဲထအော်လေသည်။

“ခင်ဗျားဗျာ ကားမမောင်းတတ်ဘူးလား။ ကွေ့မယ်
ဆို ကားရှင်းလားမရှင်းလားတော့ ကြည့်....ဟာ
ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်..။”

တစ်ဘက်က ကားမောင်းတဲ့လူက သူ့ကားကိုသူ
ကြည့်ရင်း ပွစိပွစိလုပ်နေရာမှ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဘက်ကိုလှည့်
လိုက်ရင်း ချက်ခြင်းထအော်နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဘုန်းမြင့်
မိုရ်လဲ ဇေဇေဝါဖြစ်နေရာမှ ချက်ခြင်းသတိရလာပြီး

“ကိုဝေယံကို...ဟုတ်တယ်မှတ်လား။”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကျွန်တော်ပြန်
ရောက်ထဲက ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်နေတာ။ ဖုန်း
နံပါတ်ရော၊ လိမ်စာရောပျောက်သွားတာနဲ့
ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတာ။”

“အေးဗျာ..တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးဗျာ..။”
ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ဝေယံကိုကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ဝမ်း
သာသွားမိသည်။ ဝေယံကိုနဲ့က သိပ်မရင်းနှီးသော်လဲ
စိတ်ထဲမှာတော့ ခင်မင်နေမိသည်။

“ကိုရေး...မမှီပဲနေဦးမယ်။”

ကားပေါ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကဆင်း
လာ ဝေယံကိုလက်မောင်းလေးကို ကိုင်ရင်းသတိပေးလိုက်
လေသည်။ ဝေယံကိုကလဲ အခုမှသတိရသွားသလိုနှင့်...

“အော်..ဟုတ်သားပဲ..သက်ကားထဲကပဲစောင့်
နေလေ...ကိုအခုလာခဲ့မယ်..ကိုအသိနဲ့တွေ့နေ
လို့။ ဒါကိုကိုအသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်
ဆိုတာလေ။ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ် ဒါကကျွန်တော့်
ဇနီးလောင်း သက်သက်မင်း။”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို။ သက်ကို
ကိုက အစ်ကိုအကြောင်းအမြဲပြောပြပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်။”
အပြုံးလေးတွေနှင့် မျက်နှာချိုသောကောင်မလေး

က အလှကြီးမဟုတ်သော်လဲ သဘောကောင်းကာ ဖြူဖြူ
စင်စင်ပုံလေးတော့ရသည်။

“သက်ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေမယ်နော်ကို။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို ပြုံးပြရင်း ဝေယံကိုကိုပါ တစ်ပါ
ထဲခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ဝေယံကိုက ပြုံးကာ ခေါင်းငြိမ်
ပြလိုက်တော့ ကောင်မလေးက ကားပေါ်မှာသွားစောင့်
နေလေသည်။

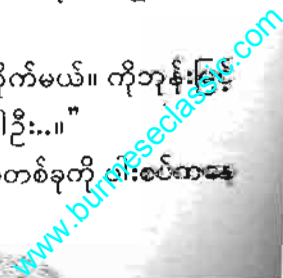
“ကိုဝေယံကိုသွားစရာရှိတယ်ထင်တယ်။ သွားပါ။
ကားကိစ္စကို စိတ်ချပါ ကျွန်တော်အားလုံးတာဝန်
ယူပါတယ်။ လိပ်စာသာပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
လာယူပြီး အကုန် ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်။”

“ဟာဗျာ မဟုတ်တာ။ ဒါက ကျွန်တော်ဘာသာ
လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ် ညအားလား
မသိဘူး။ ညကျရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေး
ချင်လို့ပါ။ အမှတ်တရပေါ့။ အခုက ကျွန်တော်
ဇနီးလောင်းရဲ့ မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့မှာမို့လို့။”

“မဟုတ်တာ ညကျကျွန်တော်လိုက်ကျွေးပါ
မယ်။”

“အိုကေလေ...ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကိုဘုန်းမြင့်
မိုရ်ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးပါဦး...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ပေးစပ်ကာ

ရွတ်ပြလိုက်သည်။ ဝေယံကိုကလဲ တစ်ခါထဲဖုန်းထဲထည့်ကာ miss call ပို့ကာဖုန်းနံပါတ်ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

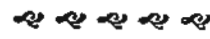
“အိုကေ... ဒါဆိုညကျမှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။

တွေ့ကြတာပေါ့...။ အခုတော့ တော်ကြာ

သောကွမလောင်း တွေ့ရှေ့မှာ အမှတ်လျှော့မှာ စိုးလို့ပြေးလိုက်ဦးမယ်။”

“ဟား ဟား။ ဟုတ်ပါပြီ။”

ဝေယံကို ထွက်သွားတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကားဖြန်မောင်းရင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အခုအချိန်မှာ ဝေယံကိုက အားလုံးကိုမေ့လျော့ကာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်။ သူ့ဘေးနားက ချစ်စရာချစ်သူလေးကြောင့်လဲ စိတ်ဓါတ်တွေ ပြန်တက်ကြွကာ ဘဝကိုစိတ်သစ် လူသစ်နှင့်လျှောက်လှမ်းတော့မည်အချိန်တွင် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ စိတ်ဓါတ်တွေ အကြီးအကျယ်ကျနေမိသည်။ တကယ်တမ်းအပြီးအပိုင် ခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့လဲ စိတ်ကဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်ပေ။ ရင်ထဲမှာလဲ သူမနာမည်ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်အော်ခေါ်ကာ ရှာဖွေနေမိသည်။

အခန်း(၄၁)

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဆိုင်ထဲကိုလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝေယံကိုလက်လှမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ လက်ပြန်ပြရင်း ဝေယံရှိရာစားပွဲသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ရောက်တာကြာသွားပြီ။”

“မကြာသေးဘူး...ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်။ အခုလေးတင်ပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လောက်ပဲရှိမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကအကြာကြီးစောင့်နေရမှာစိုးလို့..။”

“မဆောင့်ရပါဘူးဗျာ..။ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ် ဘာမှာမလဲ။”

ဝိတ်တာလေးက မိနူးလေးကိုင်ကာ အနားရောက်လာသဖြင့် ဝေယံကိုက ဝိတ်တာလေးလက်ထဲက မိနူးလေး

ကိုယူကာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ...ကိုဝေယံကိုပဲမှာပါ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က မိနူးလေးကို ဝေယံကိုဘက်ပြန်ပေးလိုက်သော်လဲ ဝေယံကိုက ဘုန်းမြင့်မိုရ်လက်တွန်းရင်း...

“လုပ်ပါဗျာ။ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်မှာပါ။ ကျွန်တော် ရောက်ထဲက ခင်ဗျားကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတာ အခုတွေ့ဖူးတော့ အရမ်းဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျွေးလွန်းလို့ပါ...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဆက်မပြင်းသာတော့ပဲ မိနူးလေးက ဖွင့်ကာ မှာလိုက်သည်။

“ကိုဝေယံကို ဝက်သားစားတယ်မှတ်လား။”

“စားတယ်။ အကောင်သေးရင် မောင်းသွင်းတယ်ဟား ဟား။”

“ဟား ဟား။ ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့။ ဝက်ခေါက်ကင်တစ်ပွဲရယ်။ ငါးဆားငန်သီးပေါင်းတစ်ပွဲ။ ငါးကင်တစ် ကောင်နဲ့ အကင်မျိုးစုံလုပ်ဗျာ... ဘီယာကတော့ မြန်မာပဲကောင်းမယ်ထင်တယ်။”

“ဟာ..ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မြန်မာကြိုက်

တယ်။”

ဝေယံကိုစကားကြောင့် ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပြုံးမိသည်။

သူ့လဲ ဒီရောက်တုန်းမြန်မာသောက်ရတာဖြစ်မည်။

“ခင်ဗျားခြေတောက်ကု ကောင်းသွားပြီလား။”

“အေးဗျ..ကျွန်တော်ကံကောင်းတယ်လို့ပြောရမလားပဲ။ ဟိုမှာထပ်ပြီး operation ထပ်လုပ်လိုက်ရ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့လုံးဝ ကောင်းသွားပြီ။ ကားတွေဘာတွေပါ ပြန်မောင်းလို့ရနေပြီ။”

“အေးဗျ..ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ကြားရတာ..။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် စိတ်ထဲကတကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့လေးကို ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်လို အကောင်းအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကာယကံရှင်တွေနဲ့ ထပ်တူကိုဝမ်းသာမိပါသည်။ ဝိတ်တာလေးကလဲ ဘီယာခွက်တွေကို လာချပေးလေသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်လဲ ဘီယာခွက်ကို ကိုင်ရင်း..

“ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေပြန်ကောင်းသွားတဲ့ အတွက်ရော။ မကြာခင်ကျင်းပတော့မဲ ခင်ဗျားနဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်ပါ။ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ..။”

ဝေယံကိုကပါ ဖန်ခွက်ကိုမရင်း ဖန်ခွက်ခြင်းထိ တိုက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါဗျာ။”

“ကျွန်တော်အဲ့နားကိုရောက်တိုင်း ခင်ဗျားတို့အဲ့ နေ့က ကားတိုက်ခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းက အခုထိကို ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာထွက်ကိုမထွက်သွားခဲ့ဘူး။ အဲ့နေ့က အကြောင်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့် ကိုပြန်ပြောပြပါလား။ ဆောရီး ကျွန်တော့် စကားကြောင့် စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်သွား လားမသိဘူး...”

ဝေယံကိုက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုပြုံးပြရင်း...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်အဲ့နေ့က အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုတော့ ပြောပြပါ့မယ်။ ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်က ကျွန်တော့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ ကျွန်တော်လျှို့ဝှက်ထားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဝေယံကိုစကားကို အာရုံစိုက်ပြီး နား ထောင်နေမိသည်။ တကယ်ဆို ဒါဟာသူများကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စမှန်းသိသော်လဲ စိတ်ထဲမှာ ဒီအကြောင်း အရာကို သိချင်စိတ်က အရမ်းကိုပြင်းပြနေသည်။ ရိုင်းရာ ကျလဲ မတတ်နိုင်ပေ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာပင် တမင် မေးခဲ့လေသည်။

ဝေယံကို မျက်နှာကတော့ ဟိုအရင် သုံးနှစ် လောက် ဆီသို့ပြန်တမ်းတသလို ဆွေးမြေ့သွားသည်။ ဝေယံကိုမျက်ဝန်းထဲက အချစ်ငွေ့တွေကလဲ ပြန်လည် သက်ဝင်လာပြန်သည်။ အခုလက်ရှိချစ်သူကိုပင် လုံးဝ မေ့လျော့သွားပြီထင်သည်။ ဝေယံကိုက နုဝါဏီ အရမ်းချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာကိုတော့ အခုအချိန်ထိ ခံစား နေသော ဝေယံမျက်နှာကို ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပေသည်။

“အဲ့တုန်းက ကျွန်တော်က နုဝါကိုအရမ်းချစ်ခဲ့ တာ။ သူက ကျွန်တော့ရဲ့အချစ်ဦးပဲ။ အမှန်အ တိုင်းပြောရရင် သူ့ကိုသာပိုင်ဆိုင်မယ်ဆို ကျွန်တော် ဘာမဆိုပေးဆပ်နိုင်လောက်အောင် ကို ချစ်ခဲ့တာပါ။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က နားလည်သလို ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက် သည်။ ဝေယံကိုကတော့ ဘီယာတစ်ကြိုက်ကိုမော့သောက် လိုက်ရင်း စကားစကိုဆက်လေသည်။

“အဲ့တုန်းက ခင်ဗျားလဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျောင်း မှာ နုဝါတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံစကားပြောခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုသာ ပြန်ပြီး ခင်မင်ခဲ့တာ။ အဲ့တော့ တစ်ကျောင်းလုံးကလဲ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နုဝါတို့ ချစ်သူတွေဖြစ် သွားကြ မယ်လို့ထင်ထားခဲ့တာ...”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်လဲ အဲလိုပဲထင်ခဲ့တာ။
ဝေယံကိုကတော့ ခေါင်းကို ခပ်ဖြေးဖြေးခါရင်း
“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ တစ်နေ့မှာ နုဝါ
ကျွန်တော့အချစ်ကိုလက်ခံခဲ့မယ်ထင်ခဲ့တာ။
တကယ်တန်းကျတော့ ကျွန်တော်ထင်သလို
ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။ ကိုယ်ကို
ရှေ့သို့ကိုင်ကာ ဝေယံကိုစကားတွေကိုပိုမိုအာရုံစိုက်လာ
မိသည်။

“ကျွန်တော်...နုဝါကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်..။”
“အဲ့တော့။”

သိခြင်စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်မရစွာဖြင့် နှုတ်ဖျား
မှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဝေယံကိုကတော့ ဘုန်း
မြင့်မိုရ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်အနေခက်
စွာနှင့် ဘီယာတစ်ကြိုက်ကိုငုံသောက်လိုက်သည်။ ဝေယံကို
ကတော့ တစ်ခုခုကိုသဘောကပေါက်သွားသလို ခေါင်းကို
ငြိမ်ရင်း စကားကိုဆက်ပြောလေသည်။

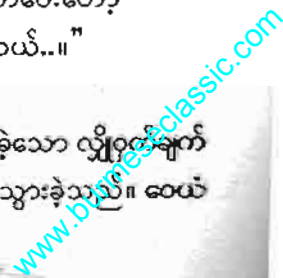
“သူလက်မခံခဲ့ဘူးဗျ..ကျွန်တော်ကို ချက်ခြင်းငြင်း
ခဲ့တယ်...ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ခင်မင်ခွင့်
လေးကိုပါ ရုပ်သိမ်းခဲ့တယ်..။”
ဝေယံကိုက စကားပြောနေရင်းမှ လာချပေးသော

သီးကင်လေးကို တစ်ဖဲ့ဖဲစားရင်း အေးအေးဆေးဆေးဆက်
ချင်းပြုလေသည်။

“တချိန်လုံးတတွဲတွဲရှိနေတဲ့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်
တို့က အခုကြုံတော့ တစ်ယောက်တစ်ကွဲဆီ
ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းအားလုံးက တွေတာနဲ့
ဒီအကြောင်းပဲမေးတယ်။ သူတို့ကလဲ ကျောင်းရဲ့
နာမည်ကြီးတွေဆိုတော့ လူတွေတော်တော်များ
များရဲ့ ဝိုင်းကြည့်တဲ့ ဒဏ်ကိုကျွန်တော်တို့ တော်
တော်ခံလိုက်ရတယ်။ ခေါက်သွားပြီ..ဘာညာလဲ
အပြောခံခဲ့ရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
သိပ်ပြီးအလေးအနက်မရှိခဲ့လို့ ဘာမှမဖြစ်ပေမဲ့။
ကျွန်တော်ကတော့ နုဝါကိုတကယ်ချစ်ခဲ့တော့
နုဝါဆီကအချစ်ကိုအရမ်းလိုချင်ခဲ့တယ်။ အဲ့တော့
မရရအောင် လိုက်ခဲ့တယ်။”

“ဘယ်လိုမရမကလိုက်ခဲ့တာလဲ။”
“အဲ့တုန်းက ငယ်ကလဲ ငယ်သေးတယ်။ ပြီးတော့
သူငယ်ချင်းတွေကလဲ မြှောက်ပေးတော့
ကျွန်တော် သူ့ကို ခိုးပြေးခဲ့တယ်..။”
“ခိုးပြေးတယ်..ဟုတ်လား။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် တစ်ခါမှမတွေးမိခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်
ကြီးက အခုမှကြားရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။ ဝေယံ

ကိုမျက်နှာကတော့ နောင်တတွေကြောင့်နှင့် ညှိုးငယ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်ခဲ့တယ်။ နုဝါအချစ်ကိုမရနိုင်တာ သေချာသွားထဲက နုဝါကို ခိုးပြေးဖို့ပဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားခဲ့မိတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲ့နေ့က နုဝါကလမ်းမှာဈေးဝင်ဝယ်တယ်။ သူ့ကားတံခါးချတာ မကျခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ကလဲ အခွင့်အရေးရတုန်း တိတ်တိတ်လေးသူ့ကားထဲ ဝင်နေခဲ့တယ်။ လူရှင်တဲ့နေရာရောက်မှ နုဝါကိုမေ့ဆေးအုပ်ပြီး ခိုးပြေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့တဲ့နေရာက နုဝါသတိရလာ ပြီးကွားပေါ်က ခုန်ဆင်းမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကားရပ်လိုက်တဲ့နေရာပဲ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ ခင်ဗျားအားလုံး သိပါတယ်..”

ဝေယံကိုစကားတွေအဆုံးမှာတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် နောင်တရခြင်းများက စုံပြုရောက်ရှိကာ ရင်ကွဲမတ်တံခံစားလိုက်ရသည်။ နုဝါကိုလဲ အလွန်အမင်းသနားသွားမိသည်။ တစ်ဘက်သတ်ထင်မြင်ကာ နုဝါအပေါ်အမုန်းကြီးမုန်းမိသော ကိုယ်ကိုကိုယ်လဲ မုန်းတီးရွံရှာလာမိသည်။

ဝေယံကိုကတော့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မျက်နှာကို အကဲခပ်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကိုဘုန်းမြင့်မိုရ်နဲ့ နုဝါက တစ်ခုခုပတ်သတ်မှုရှိတယ်ထင်တယ်။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့် ချစ်သူပါ။ အခုတော့ သူက ကျွန်တော်ကိုအရမ်းစိတ်နာနေတယ်။”

ဝေယံကိုက ဘုန်းမြင့်မိုရ် စကားကြောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အပေါ်ကိုပင့်တက်သွားသည်အထိ အံ့သြသွားမိသည်။

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။”

“ကျွန်တော်က နုဝါကို အစကထဲကအရမ်းအမြင်ကတ်တာ။ ခင်ဗျားတို့အဖြစ်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံ တော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲထင်တာက သူ့အသက်ကိုကယ်တဲ့ လူကိုတောင် ရက်ရက်စက်စက်ကားနဲ့ တိုက်သတ်တဲ့အပြင် တစ်ချက်ကလေးတောင် ပြန်မကြည့်ရမလားလို့ သူ့ကိုစိတ်နာပြီး ပညာပြန်ပေးဖို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားမှားတာပဲ။ ကျွန်တော်က အခုအချိန်ထိ အဲ့အပြစ်ကို နုဝါ မှားတယ်လို့ တစ်ခါမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကသာ တစ်ဘက်သားဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းအဓမ္မကြီးစား

ခွဲမိတာ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်အပြစ်တွေချည်းပဲ။”

ကာယကံရှင်ကတောင် သူ့အပြစ်လို့သတ်မှတ်ထားမှတော့ ကိုယ့်အပြစ်က သူ့ထက်အဆတစ်ရာ ပိုကြီးနေပြီဆိုတာ ကိုယ်ဘာသာကိုယ်လဲသိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပြောမပြတ်အောင် နာကျင်ကြေကွဲနေမိသည်။ သူမအပေါ်တွင် ကိုယ်တစ်စက်လေးမှ မကောင်းခဲ့တာလဲ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဘာမဆို အပြစ်မမြင်တတ်သော ချစ်သူလေးကပင် ကိုယ့်ကိုစတင်လမ်းခွဲခဲ့သည်ဆိုထဲက ကိုယ့်အပြစ်က ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ကို ကြီးမားနေခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်ဟုံးကတော့ သူမအပေါ်အနိုင်ယူနိုင်တာကိုပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်၍မဆုံး ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင်အမြဲ အနိုင်ယူကာသူမမာနတွေ ကိုနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ချိုးခဲ့ပါသည်။ သူမကလဲ ကိုယ့်အပေါ်တွင် တော်တော်လေးကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူမအပေါ်ပိုမို အနိုင်ကျင့်ခဲ့မိလားတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲမသိတော့ပါ။

အခုအချိန်မှာတော့ သူမခံစားရတာထက် အဆတစ်ရာမက ပိုမိုထိခိုက်ကြေကွဲနေရပါသည်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး စက်သနတ်နဲ့ အပစ်ခံလိုက်ရသလို အနာဗရပူ

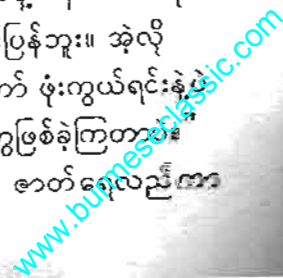
နှင့် စုတ်ပြတ်သတ်သွားခဲ့သည်။ အခုအချိန်တွင် သူမအချစ်တွေအားလုံးက ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို အဆိပ်သင့်စေခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ရင်ကျိုးမတတ် ဖြစ်သွားသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကြည့်ကာ ဝေယံကိုလဲ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရ မှန်းပင်မသိတော့ပါ။

“ခင်ဗျား နုဝါကိုရော တကယ်ချစ်ခဲ့လား။”

ဝေယံကို စကားက ဘုန်းမြင့်မိုရ် အရှိုက်တည့်တည့်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် ထိုးခံရသလို အောင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုစတွေ့ထဲက ချစ်ခဲ့တာပါ။ တွေ့ထဲက အရမ်းမာနကြီးတဲ့ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မရနိုင်မှန်းသိလို့လဲ ကျွန်တော် ဝေးဝေးမှာပဲနေခဲ့တယ်။ လူတွေအားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းချစ်ကြတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါအထဲမှာလဲ မပါချင်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ နုဝါကလဲ တစ်ခုခုဆို ကဲကဲဆတ်လွန်းတော့ကြည့်မရချင်ဘူး။ ဒါဆိုမကြည့်ဘဲနဲ့ နေပါလားဆိုတော့လဲ ကျွန်တော်မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ အဲလို ကျွန်တော့် စိတ်ကို ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်ရင်းနဲ့ပဲ သူနဲ့ ကျွန်တော် အခုလိုတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဝေယံကိုကတော့ အခုမှ ဇာတ်ရေလည်တာ

၃၆၆ အေအေအေ ပန်းရတု

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ရဲ့အတွင်းစိတ်ကိုလဲ သိရှိသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကအချစ်ကိုဝန်မခံပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညာချင်တာကို။ အခုတော့ အချစ်က ခင်ဗျားကို ပြန်ဒဏ်ခတ်ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ နုဝါက ခင်ဗျားကို ချစ်တာပဲ ခင်ဗျား ပြန်ချော့လိုက်ရင် အဆင်ပြန်ပြေသွားမှာပါ။”

“မရနိုင်တော့ဘူးထင်ပါတယ်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းစိတ်နာသွားပြီ။ ပြီးတော့ ရှေ့လ ငါးရက်နေ့ပဲ နုဝါလက်ထပ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်တကယ်ပဲ ဒဏ်ခတ်ခံရပြီ ထင်တယ်။”

“ဟာဗျာ...အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ။ ခင်ဗျားတကယ်ချစ်ရင် နုဝါနားလည်အောင်ရှင်းပြပြီး မရမကကြီးစားရမှာပေါ့ ခင်ဗျားမှာ အချိန်ငါးရက်လောက်တော့ ရှိသေးတာပဲ။”

ဝေယံကို စကားတွေက ယိုင်နဲ့နေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို အားပြန်ဖြစ်စေသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို ဘုန်းမြင့်မိုရ် မျက်နှာသွေးရောင် ပြန်လွှမ်းလာကာ အချစ်ကပေးသော အင်အားများနှင့် ပြန်လည်တက်ကြွလာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်မရမကပြန်ကြီးစားမယ်။

“ဒါပဲပေါ့။ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအောင်မြင်

မှာပါ။”

အခုအချိန်တွင် အောင်မြင်တာ ရှုံးနိမ့်တာ ဘုန်းမြင့်မိုရ်မသိချင်ပေ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဖြစ်ချင်တာတစ်ခု ဆဲရှိသည်။ နုဝါကို ဘုန်းမြင့်မိုရ် အနားတွင်ရှိစေချင်သည်။ နုဝါကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။ ဒီအတွက်အရာအားလုံးကို အခုအချိန်တွင် ပေးဆပ်ဖို့ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ဝန်မလေးတော့ပါ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်၏ အသက်နှင့်လဲပြီးမှ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်တောင် လဲလှယ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပြန်ရောက်ထဲက နုဝါထံဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းကဝင်ပါသော်လဲ လုံးဝမကိုင်ခြေ။ ရင်ထဲမှာတော့ ယောက်ယက်ခတ်အောင် ပူလောင်နေမိသည်။ နုဝါ ဖုန်းကိုင်ဖို့လဲ ဘုရားတွင်အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

အခန်း(၄၂)

သိပ်မကြာခင်ရက်အတွင်းတွင် နဝါ လက်ထပ်
တော့မည်ဆိုပါက မောင့်ဆီက ဖုန်းလေးများက အဆက်
မပြတ်မြည်နေသည်။ နဝါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ နဝါစိတ်ကြိုက်
သာဆို အပြေးအလွှားကို ဖုန်းကိုင်လိုက်ချင်သော်လဲ နဝါ
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ တင်းခံနေလိုက်သည်။ နဝါစိတ်
ကို နဝါသိသည်။ တကယ်လို့များ မောင့်ဆီက စကားတစ်
ခွန်း နှစ်ခွန်းကိုသာ ကြားခဲ့ရပါက နဝါဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်
လိုမှ ဆက်လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပေ။

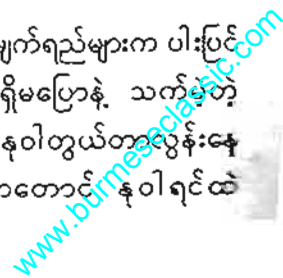
ဒါဆိုမေမေတို့ရော၊ ဒေါက်တာ စစ်နိုင်တို့ပါ
ကြားထဲက အရှက်ရကြလိမ့်မည်။ နဝါကြောင့်တော့ ဘယ်
သူ့ကိုမှ အဲလို မဖြစ်စေချင်ပါ။ နဝါ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။
နဝါ ဘဝတွင် နဝါမိုက်လုံးကြီးစွာရက်စက်ခဲ့လို့ ကျိန်စာ

တစ်ချို့ကိုလဲ လက်ခံရရှိခဲ့ပြီးပြီ။ အဲကျိန်စာကြောင့်လဲ
နဝါသိပ်ချစ်တဲ့ မောင့်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီးပြီ။ နဝါမှာ
ဒီထက်ပိုပြီးပေးစရာ ဘာမှမရှိတော့ပါ။ နောက် ထပ်
ဘာကိုပဲ ထပ်ပေးရပေးရ နဝါတုန်လှုပ်တော့မှာလဲ
မဟုတ်တော့ပါ။

သိပ်မကြာခင်ရက်အတွင်းတွင် နဝါက ဒေါက်
တာ စစ်နိုင်၏ ဇနီးမယားဖြစ်ရတော့မည်။ နဝါကမြန်မာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရင်ခွင်ထဲမှာ
နေပြီး တစ်ခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလဲ နဝါတမ်းတ
မနေချင် မောင်နှင့်ပတ်သတ်သည့်အရာအားလုံးကို နဝါ
တတ်နိုင်သလောက် မေ့ပစ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

နဝါကားမောင်းနေရင်းမှ မောင်ပေးခဲ့သော
ပို့ဒ်စကတ်လေးတွေ၊ သီချင်းလေးတွေကို နောက်ဆုံး
အကြိမ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မောင်နှင့် နဝါပတ်သတ်ခဲ့
သည့် အရာ အားလုံးကို မောင်နှင့် နောက်ဆုံးခွဲခွါခဲ့သည်
နေရာတွင်သာအဆုံးသတ်ရန် ကားလေးကို ကန်တော်ကြီး
သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကားမောင်းနေရင်းကပင် မျက်ရည်များက ပါးပြင်
ပေါ်သို့စီးကျလာပါသည်။ သက်ရှိမပြောနဲ့ သက်မဲ့တဲ့
ပစ္စည်းလေးတွေအပေါ်မှာတောင် နဝါတွယ်တာတွေန်းနေ
သည်။ ဒါတွေကို လွင့်ပစ်ရမှာတောင် နဝါရင်ထဲ

တစစ်စစ်နာကျင်နေသည်။

ကန်တော်ကြီးရောက်သည်နှင့် မောင်နှင့်ထိုင်နေကျနေရာလေးကို ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ကန်ရေစပ်လေးနှင့် သစ်ပင်ရိပ်လေးအောက်တွင် ချစ်စရာခုံတန်းလေးတော့ ဘာမှမပြောင်းလဲ အရင်အတိုင်းတည်ရှိနေသည်။ အချိန်နှင့် လူတွေကတော့ ပြောင်းလဲနေလေပြီ။ နုဝါမောင့်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းများကို အထုပ်လေးနှင့် သေချာထုပ်ကာ ဟိုရေလယ်ထဲရောက်အောင် အားကုန်လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

အထုပ်လေးရေထဲသို့ တဖြေးဖြေးမြုပ်သွားတာကို ကြည့်ရင်း နုဝါနုလုံးသားလေးလဲ တစ်ဖြေးဖြေးနှင့် နာကျင်အက်ကွဲလာသည်။ အထုပ်လေး လုံးဝမြုပ်သွားချိန်မှာတော့ နုဝါ ကားပေါ်တက်ကားစက်နီးကာ ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဟင်..။”

ကားရှေ့မှာ မြင်လိုက်သော မြင်ကွင်းက နုဝါကို ကြက်သေသေသွားစေသည်။ ‘မောင်’ နှုတ်ခမ်းလေးက မောင်ဆိုသည်ကို အသံမထွက်သော်လဲ ရွက်ဆိုလိုက်မိသည်။ အကျင့်ပါနေသော နုလုံးသားကလဲ မောင့်ကို မြင်တာနှင့် ဆောင့်ခုန်လာပြန်သည်။ နုဝါရင်ထဲမောင့်ကို ချစ်သည့်စိတ်သည့်များက တဒင်္ဂလျှံတက်လာပေမဲ့။

ချက်ခြင်းဆိုသလို မောင့်စကားတွေက နုဝါကိုသရော်လှောင်ပြောင်လာကြသည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ် နုဝါကားရှေ့မှာပိတ်ရပ်ရင်း နုဝါကို သေချာ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ နုဝါပုံခံလေးက ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးလို စိတ်နှင့်လူနဲ့မကပ်ပဲ လွင့်မျောနေသည်။ ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ သူမမျက်ဝန်းလေးများက လင်းလက်တောက်ပလာသော်လဲ ချက်ခြင်းဆိုသလို မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကခက်ထန်စူးရှလာသည်။ သူမဘာဆက်လုပ်မလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမက ကားလီဗာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ ကားသံကတဝေါဝေါထွက်လာသော်လဲ ဘရိတ်ကိုတော့ သူမနင်းထားသည်။ သူမပုံစံက ကားထွက်တော့ ဘေးဖယ်ဆိုသည့်ပုံ။ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ရပ်နေလိုက်သည်။ နုဝါအံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ် ကားလီဗာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ ဒါကိုလဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က မမူဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

နုဝါကားဟွန်းကို ဖိတီးလိုက်သည်။

“တီ.....တီ...တီ...။”

ဟွန်းသံလေးက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ ရပ်မြဲပင်။ နုဝါစိတ်တိုလာတာမှန် ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုအပြင်ထုတ်ကာ...

“သေချင်နေလား...ဘေးဖယ်...ကားထွက်မယ်။”

“ချစ်တိုက်မယ်ဆို မောင်သေဖို့အဆင်သင့်ပဲ။
မောင်သေချင်နေတယ်။ ချစ်မရှိရင်မောင်နေတတ်
ဘူး။ ချစ်သူများနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆို မောင့်ကို
တိုက်သာ သတ်လိုက်ပါတော့...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က ပြောပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကိုမော့
ကာ ရင်ကိုကော့ပေးလိုက်သည်။ နဝါနားတွေကတော့
ဘုန်းမြင့်မိုရ် ဘာပြောပြောမကြားနိုင်ပဲ..ဘုန်းမြင့်မိုရ် လမ်း
ခွဲကာစကပြောသော စကားတွေကိုသာ အထပ်ထပ်ကြား
နေရသည်။ နဝါ တောက်တစ်ချက်ကိုခေါက်ရင်း ကားကို
အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လွတ်
အောင် ရှောင်ပြီးထွက်လိုက်သော်လည်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်က နဝါ
ကားရှိတဲ့ ဘက်ကိုအတင်ဝင်တိုးသဖြင့် ဝုန်းဆိုသည့်အသံ
နှင့် အကူ ဘုန်းမြင့်မိုရ် ပစ်လဲသွားသည်။ နဝါကားကို
ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်ရင်းချက်ခြင်းကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။
ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းခြင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်
ချိန်မှာတော့ နဝါနေရာမှာတင် သတိမေ့သွားခဲ့လေသည်။

“အား...အား...”

တကယ်မှန်တော့ နဝါက ကားကိုလွတ်အောင်
ကွေ့ဆွဲသွားတာပင်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က တမင်ပဲများက တိုက်
ခွင်းယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ဖုံးကို လက်နှင့်ထုလိုက်ခြင်း

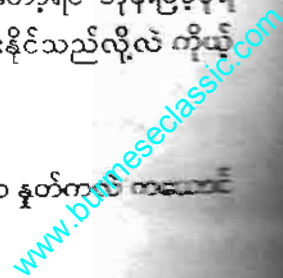
ဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် မျက်စိစွတ်မှိတ်လိုက်သော နဝါက
ဘာမှသေချာမတွေ့ခဲ့။ ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းခြင်း
ဘုန်းမြင့်မိုရ်ခွေလဲနေတာလဲ တွေ့ရော သတိမေ့သွားလေ
သည်။

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က လဲနေရာမှ အတင်းထုန်းထရင်း
နဝါကိုကောက်ပွေကာ ကားပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ဆေးခန်းကို
တရှိန်ထိုးမောင်းခဲ့လေသည်။ ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ကြီး
များကတော့ အကြောက်လွန်၍ ဖြစ်သွားကြောင်း စိုးရိမ်
စရာမရှိကြောင်းပြောမှပင် အသက်ကိုဝဝရှုရဲတော့သည်။
တကယ်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူလေးက စိတ်ပျော့လွန်းပါသည်။
သူ့ကိုယ်သူ မာချင် ယောင်သာဆောင် ထားသော်လည်း
အင်မတန်စိတ်ပျော့ကာ အားငယ်တတ်သူလေးမှန်းလဲ
အခုမှပဲ ဘုန်းမြင့်မိုရ်သိလိုက်ရသည်ဖြစ်သည်။

သတိမေ့နေသော သူမလေးမျက်နှာလေးကို
တစ်မိမိမိကြည့်နေရင်း ဘုန်းမြင့်မိုရ်ရင်ထဲအချစ်တွေတိုး
လာခဲ့သည်။ နဝါရဲ့ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း သူမ
သာ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ တကယ်မရှိတော့ရင် ဘုန်းမြင့်မိုရ်
တစ်ယောက် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်လို့လဲ ကိုယ်
အဖြစ်ကိုကိုယ်တွေ့နေမိသည်။

“မောင်...”

သူမကိုယ်လေး လူးလွန်ကာ နှုတ်က...

ကတန်းထအော်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်က သူမလက်လေးကို အုပ်ကိုင်ဆုပ်မိုးလိုက်ရင်...

“မောင်ရှိတယ်လေ..ချစ်။ ချစ်။ ချစ် သတိရလား ပြီလား..။”

သူမလေးက တဖြေးဖြေးနှင့် သတိရလာသလို မျက်လုံးလေးများဖွင့်ကြည့်လာသည်။ သူမမျက်လုံးလေးများက ကိုယ့်ကိုလဲမြင်ရော...

“ဟင်...ရှင်။”

“မောင်ပါ ချစ်ရ။”

“ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်ပါ။ အိမ်ပြန်မယ်။”

“မပြန်ရပါဘူး...ချစ်သတိရလားရင် ခိုးပြေးမလို့။”

“ဘာ။”

နဝါက ထအော်လိုက်သည်။ ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကတော့ နဝါအော်သံကြောင့် လန့်သွားသလို လုပ်ရင်း..

“တိုးတိုးလုပ်ပါ။ စိတ်ကလဲ ကြီးလိုက်တာ။ မောင်ချစ်ကိုပြောစရာရှိတယ်သိလား။ အရင်က မောင်ချစ်ကို အထင်လွဲပြီး ဆက်ဆံခဲ့မိတဲ့အတွက် မောင်အရမ်းနောင်တရရပါတယ်။ မောင့်ဘဝထဲမှာ ချစ်မရှိတော့မှ မောင်ချစ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့မှန်းလဲ ကိုယ့် ကိုကိုယ် ပြန်သိတာ။ မောင့်ကို

နားလည်ပေးပါချစ်ရယ်နော်။ မောင်ချစ်နဲ့ မဝေးပါရစေနဲ့။”

နဝါက ဘုန်းမြင့်မိုရ်လက်ထဲက နဝါလက်လေးကို ပြန်ရှုန်းရင်း....

“နဝါ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မှာ။”

“မောင်သိပါတယ်။ချစ်ရယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ကွာနော်။ မောင့်ကိုသနားပါ။ မောင်ရင်ကွဲတာကို မြင်ချင်လို့လား။”

အခုမှလာပြီးအကဲပိုနေသော ဘုန်းမြင့်မိုရ်ကိုလည်း နဝါ နည်းနည်းတော့ မှန်းချင်လာသည်။ သူက အခုမှ ခံစားရတာ။ နဝါကတော့ မောင်နဲ့ကွဲထဲက ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရတာပင်။

“ရှင်လို့...ဟန်ဆောင်ချစ်တဲ့လူမျိုးကို မယုံဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်လဲ မကြာခင်လက်ထပ်ရတော့မှာမှတ်လား။”

“အာ..မထပ်ပါဘူး။ မောင်က ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်ရမှာလဲ နဝါကလွဲရင် မောင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ မောင့်ကိုမယုံဘူးဆို မောင်ကျိန်ပါ့မယ်။ တကယ်တော့လေ မောင်ကနဝါကိုစတွေ့ကာမထဲကချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အချစ်လေးထဲ အရမ်းမာန ကြီးလွန်းတော့ မောင့်အချစ်တွေထဲ

လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ သိမ်းထားခဲ့တာပါ အချစ်ရယ်။ တကယ်တော့ ချစ်ကမောင်အတွက် ရင်ဝှက်အံဆွဲ လေးတစ်ခုပါချစ်ရယ်။ မောင်ကိုယ်တိုင်ဖွင့် မကြည့်မိတဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့မိတဲ့ အံဝှက် ကလေးပေါ့။ တကယ်လို့များမောင် နုဝါကို ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုရင် စားသမျှအစာတိုင်း ကဘေး...။”

ဘုန်းမြင့်မိုရ် နှုတ်ခမ်းလေးကို နုဝါလက်လေးနှင့် ပိတ်ကာ တားမြစ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ကို နုဝါ အန္တရယ်မဖြစ်စေချင်ပါ။ မောင် နုဝါကိုတကယ် မချစ်ခဲ့ဘဲ ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုလဲ နုဝါလက်ခံ နိုင်သည်။ အရေးကြီးတာ မောင် ဘာအန္တရယ်မှမဖြစ်ဖို့ပင်။

“ဘာဖြစ်လဲ ချစ်ရယ်။ မောင်က ချစ်ကိုတကယ် ချစ်တာပါ။ မောင်ကျိန်ခံပါတယ်။”

“မကျိန်ပါနဲ့မောင်ရယ်။ တကယ်တော့ မောင် နုဝါ ကို တကယ်မချစ်ခဲ့လဲ နုဝါကတော့ မောင်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နုဝါကမကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ...”

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်က နုဝါနှုတ်ခမ်းလေးကို ပြန် လည်ပိတ်လိုက်သည်။

“ချစ် ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ ဒီအချိန်တိုတို

လေးအတွင်းမှာ ဘာလို့များ သူများအပြောခံ ရမှာကို ကြောက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနဲ့မလဲ။ မောင် လက်ကိုတွဲပြီး ဖြစ်သမျှကိုရဲရဲမရဲဆိုင်ရဲဘူးလား။ စိတ်ချပါချစ်ရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ချစ်ရဲ့ကနေ မောင် မားမားမတ်မတ်ရင်တည်ပေးမှာပါ။”

မောင်ပြောသလိုပင် နုဝါလဲတိုတောင်းလှတဲ့ဘဝ လေးအတွင်းမှာ ချစ်တဲ့သူရဲရင်ခွင်မှာပဲ ခိုလှုံချင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် နုဝါမှားတယ်ဆိုလဲ ကြိုက်တဲ့အပြစ်သာ နုဝါ ကိုပေးကြပါတော့ နုဝါခံယူဖို့အသင့်ပင်...။

နုဝါမောင်လက်ကိုတွဲပြီး ဆေးရုံကဆင်းလာချိန် မှာတော့ မောင်ကားလေးက မြို့ပြင်ကို ဦးတည်နေလေ သည်။ မောင်ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သဖြင့် မောင်မိဘက တော့ အခုအချိန်လောက်ဆို နုဝါတို့အိမ်ကိုသွားပြီး သားရေးသမီးရေးဆွေးနွေးနေလောက်ပြီ။ မေမေတို့ကတော့ တစ်ဦး တည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ နုဝါကိုပစ်ထားလောက် ဘူးလို့လဲ နုဝါယုံကြည်နေမိသည်။

ဒေါက်တာ စစ်နိုင်ကို နုဝါဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်း တောင်းပန်ချိန်မှာတော့ လူကြီးပီသသော ဒေါက်တာက အားလုံးကိုခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့လေသည်။ နုဝါကတော့ ကားမောင်းနေသော မောင်ကိုကြည့်ရင်း အခုအချိန်ထိ အိမ်မက်မက်နေသလိုပင်။

“မောင်...နဝါ စိတ်ထဲမှာတော့ အခုထိအိမ်မက် တစ်ခုလှုပ်သိလား...”

“အော်...အိပ်မက်ဟုတ်မဟုတ် နဝါက သိချင်တာ လား။ ဒါဆိုမောင် ကားရပ်လိုက်ရမလား...”

ဘုန်းမြင့်မိုရ်က ကားမောင်းနေရင်းက ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

“မောင်...နော်။”

နဝါက ရှက်ရှက်နှင့် မောင့်ဗိုက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက် လေသည်။

“ဘာလဲ...ချစ်ရဲ့။ ဆီကုန်ပြီ ဆီဝယ်မလို့ ကားရပ် တာ....ဘာထင်လို့လဲ...အဲ့လို စိတ်ကူးမယဉ်ရ ဘူးလေ...”

နဝါလှမ်းကြည့်တော့ ကားလေးက လမ်းဘေးက ဓါတ်ဆီဆိုင်လေးရှေ့တွင်ရပ်ထားတာဖြစ်သည်။ နဝါလဲ ရှက်ရှက်နှင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...”

ကားထဲမှာရယ်သံများဆူညံသွားသည်။ မောင်က တော့ ဓါတ်ဆီဆင်းဝယ်နေရင်းမှ နဝါကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ကာ လာစနေသည်။ နဝါကတော့ ရှက်ရှက်နှင့် မျက် စောင်းတွေသာ ထိုးလိုက်မိသည်။ အချစ်ဆိုတာ တကယ် လဲ ထူးဆန်းသည်။ အခုကျတော့လဲ အချစ်ကြောင့် နဝါ

တို့ဘဝလေးတွေကပျော်ရွှင်စရာအတိနှင့် ငြိမ်းချမ်းလွန်း နေပြန်သည်။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုတွေ လွမ်းခြုံထားသော အချစ်ရုံရနံ့လေးများကိုရှုရှိုက်ရင်းကားမောင်းနေသောမောင့် ပခုံးပေါ်တွင် အသာအယာမှီခိုနေမိပါသည်။ ဒီလို လောက် ဆို နဝါအတွက်အားလုံးပြည့်စုံခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နဝါ ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်ပန်းလေးတွေက တစ်ပွင့်ချင်း ပွင့်ရင်း မွှေးကြိုင်လန်းဆန်းနေလေသည်။ ကားမောင်းနေတဲ့ မောင့် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လဲ ပျော်ရွှင်ကျေနပ် နေလေသည်။

ပန်းရတု
29.6.2009
12:45 AM